

Quỳnh Dao

Bên Giòng Nước

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUYÊN DAO

Bên Giòng Nước

Chương 1

Không làm sao tôi quên được cái đêm đầu tiên gặp Đỗ Tiểu Song. Dù chuyện đó xảy ra cách đây đã mấy năm. Bao nhiêu chuyện bể dâu, bao nhiêu biến cố đã xảy đến, nhưng những hình ảnh hôm ấy lại hiện ra rành rành trước mắt.

Mùa đông năm ấy rét đặc biệt, vì mùa mưa đã kéo quá dài, đó cũng là lý do hoa Đỗ quyên nở thật sớm. Vừa qua khỏi tết dương lịch chẳng bao lâu là bên hàng đậu trong sân nhà chúng tôi màu hoa Đỗ Quyên rực rỡ. Mưa không làm hoa tàn, trái lại cánh hoa thêm long lanh tươi tắn. Chỉ có cái rét theo cơn mưa làm tôi khó chịu. Trong nhà phải nói là chỉ có tôi và bà nội là sợ rét nhất. Vì vậy ngay đầu năm, chúng tôi đã khơi lò sưởi. Thỉnh thoảng tôi bỏ vào đấy một ít vỏ quýt, để mùi tinh dầu dễ chịu tỏa lan khắp phòng.

Tối hôm ấy, cả nhà quây quần quanh lò sưởi. Nội đang đan cho tôi một chiếc áo ấm sọc xanh trắng xen hàng, mẹ gỡ chỉ, trong khi chị Thi Tịnh và vị hôn phu không rời nửa bước là Lý Khiêm đang chơi cờ. Chị Thi Tịnh thì hiếu thắng ông anh rể chờ của tôi lại nịnh đầm, nên cứ giả vờ thua mãi. Tính ông anh cả Thi Nghiêu tôi lại khác. Chu Thi Nghiêu bao giờ cũng là Chu Thi Nghiêu. Hiện ông ấy đang ngồi cạnh máy tivi, trên tay là quyển Tuyển tập dân ca Mỹ quốc, mà mắt lại không rời màn ảnh tivi. Phim đang chiếu có tựa đề là Tên trộm tài ba, tên trộm đang trở tài trộm các bức danh họa. Tôi vừa khêu lửa trong lò sưởi vừa nói:

- Anh cả à, nhà có tivi không hẳn phải mở suốt ngày, trên máy có nút tắt mở, thì khi nào không cần ta có thể tắt chứ.

Anh Thi Nghiêu chỉ chau mày không đáp, mẹ đỡ lời:

- Thi Bình, con đừng quấy rầy, anh con làm nghề này, phải nghiên cứu chứ?

- Nghề gì? Ăn trộm ư?

Bà nội trừng mắt với tôi:

- Cái con này riết rồi ăn nói không chừng không đổi. Có phải bữa nay không nhận được thư thằng Vũ Nông phải không?

- Sao Nội biết?

Nội có vẻ đắc ý.

- Sao không? Suốt chiều tới giờ, Nội thấy trời mưa trời gió mà con cứ chạy ra thùng thoi ba bốn lần là biết ngay.

Tôi đỏ mặt:

- Đâu phải đâu. Con ra xem coi có thư của cha không.

Nội cười:

- Trời ơi, sao cha bây giờ có phước thế??

Tôi đỏ mặt:

- Mẹ, xem Nội kìa!

Thi Tịnh bỏ bàn cờ quay sang.

- Thi Bình, không lẽ lớn thế rồi mà đụng tí phải kêu mẹ sao? Có kêu mẹ cũng chẳng làm gì được Nội??

- Hừ, chị cũng bênh Nội, để bao giờ chị với anh Khiêm lập gia đình có tí nhau rồi chị biết, Nội sẽ giành kẹo với cả con chị!

Chị Thi Tịnh quay sang mẹ:

- Mẹ, mẹ có nghe Thi Bình nói gì không?

Mẹ cười:

- Thôi tôi không can dự gì đến chuyện mấy người đâu.

Nội cũng cười theo, Thi Tịnh quay sang Lý Khiêm phân bua.

- Anh thấy không? Ở nhà này mẹ thì bênh anh cả, còn Nội thì cưng chiều Thi Bình, chỉ có em là chẳng ai yêu.

Lý Khiêm gật gù:

- Chính vì vậy mà anh yêu em.

Cả phòng ngập đầy tiếng cười. Anh Thi Nghiêu xem xong phim, đứng dậy tắt tivi, chậm rãi quay lại:

- Quý vị vui gì ồn thế? Ban nãy con nghe Nội nhắc đến thùng thơ phải không? Phải rồi, sáng nay khi đi làm, con có mở thùng thơ ra, có một lá thư gửi Thi Bình, sẵn con bỏ vào túi, rồi quên luôn.

Tôi hét lên:

- Trời ơi, anh Nghiêu, chờ gì mà anh không mang ra ngay chứ?

Anh Thi Nghiêu từ từ lấy trong túi ra. Bức thư tôi đã đợi cả ngày trời. Bức thư của Vũ Nông từ Mã Tổ gửi về. Tôi giật lấy thư, nổi giận:

- Thư của người ta mà anh bỏ vào túi làm gì? Xem nè anh làm nhàu hết tron.

Anh Thi Nghiêu nhìn tôi chạy mày:

- Anh nào có cố tình đâu? Đừng hiểu lầm, trong đó có gì quan trọng??

- Cũng không có gì!

Tôi đáp, nhưng Nội đã chen vào:

- Sao lại không? Nếu không hở, Thi Nghiêu, từ giờ sắp lên con gấp thư nó cứ cất luôn đi, xem ai quỳnh lên cho biết.

Tôi nhào tới, đâm thùm thụp vào lưng Nội:

- Nội, sao lúc nào Nội cũng đối lập với con thế?

Nội phải hét lên với mẹ:

- Tâm Bội, cô coi con gái cô kia, con gái gì mà chẳng ý tứ, nét na gì hết!

Mẹ tôi phải lên tiếng:

- Thi Bình!

Chợt nhiên, Mẹ nhưng lại lắng nghe, rồi nói:

- Hình như con nghe có tiếng anh Tư Canh, chắc anh ấy ở Cao Hùng mới về.

Quả nhiên, có tiếng cổng mở. Rồi tiếng cha như đang nói chuyện với ai. Chúng tôi đứng bật dậy chờ đợi. Đúng ra cha tôi đi Cao Hùng chỉ ba ngày về, thế mà không hiểu sao lần này hơn tuần. Chắc có việc gì.

Cha đã vào đến phòng khách. Cửa mở. Không chỉ có một mình cha, mà còn có một cô gái. Khoảng 17 tuổi gầy yếu trong bộ áo màu đen. Dưới ánh đèn vàng, tôi chỉ thấy đôi mắt nàng ta nổi bật, đen nháy đang tò mò nhìn chúng tôi.

- Vào đi!

Cha bảo, và cô bé ngoan ngoãn bước vào. Cha đặt tay lên vai gầy của cô ta, và nghiêm trang nhìn bà Nội, mẹ và chúng tôi.

- Bắt đầu từ giờ phút này, gia đình chúng ta có thêm một đứa con gái, tên nó là Đỗ Tiểu Song, và nó sẽ sống ở đây với chúng ta luôn.

Mẹ đưa mắt tò mò nhìn cha, và cha nhìn mẹ nói:

- Tâm Bội. Xin lỗi vì đã chưa bàn trước với em, nhưng Kính Chi chết rồi, anh cũng không ngờ nó lại nghèo thế này... Một con người tài năng, dẫu hiến trọn đời mình cho sự nghiệp giáo dục, đổi lấy một núi nợ nần, và gia tài duy nhất còn lại là đứa con gái Tiểu Song này đây. Anh không nỡ để nó bơ vơ ở lại Cao Hùng. Bạn bè của Kính Chi ở đó đều là bạn nghèo. Sự đóng góp của họ chỉ đủ mua quan tài mai táng Kính Chi. Tiểu Song mất mẹ lúc còn nhỏ, bây giờ mất cả cha. Anh mang nó về đây, chỉ một mong ước. Cho nó có được một mái nhà.

Đỗ Tiểu Song đứng đấy, dưới ánh đèn, đứng thẳng lưng, gương mặt thờ ơ như không một

súc cảm. Lời tường thật của cha tôi về cô bé hình như chẳng liên hệ gì tới cô ta.

Cả nhà im phăng phắc trước sự bất ngờ. Hình như nghe cả tiếng muỗi bay. Sự vui nhộn ban nãy biến mất. Cô gái đến mang cả cái lạnh của mùa đông. Nhưng rồi truyền thống hiếu khách của dòng họ Chu chúng tôi đã phá được giá băng. Người đầu tiên là Nội, Nội đẹp ngay kim đan và chỉ len, người bước tới đẩy chiếc nón trên đầu Tiểu Song lên, ôm vai cô bé nói.

- Cho Nội xem dung nhan con một chút xem.

Chiếc nón được cởi ra, mái tóc dài buông xõa xuống. Cô bé có gương mặt thanh tú, và đẹp nhất là đôi mắt. Cái đẹp thanh cao nhưng buồn.

Nội nắm lấy tay Tiểu Song và nói:

- Đẹp, đẹp lắm! Sao tay con lạnh thế này... Con ốm quá, gầy như bộ xương... Nhưng con đừng lo, Nội bảo đảm con ở đây ba tháng, là Nội sẽ vỗ béo con ngay.

Hành động của Nội đã mang chúng tôi trở về thực tại. Mẹ bước tới cởi áo khoác ngoài cho Tiểu Song. Chị Thi Tịnh nhắc chiếc ghế đặt cạnh lò sưởi bắt nàng ngồi xuống, anh Lý Khiêm thì khuan vali, còn tôi giới thiệu.

- Đây là bà Nội, đây là mẹ, đây là chị Thi Tịnh, tôi là Thi Bình, đó là anh rể tương lai của tôi, anh Lý Khiêm, còn... Ủa anh Thi Nghiêu đâu rồi?

Mẹ nhìn tôi:

- Nó đi ngủ rồi, mệt quá chắc đi ngủ sớm.

Tôi bất mãn:

- Xem tivi thì chẳng mệt, đến chừng có chuyện thì lần đi ngủ. Không lẽ...

Mẹ cắt ngang.

- Thi Bình! Mẹ tính con với Tiểu Song chung phòng nhé? Dù sao giường con cũng là giường hai tầng mà?

Rồi mẹ quay sang Tiểu Song.

- Con ngủ chung phòng với Thi Bình được chứ?

Tiểu Song gật đầu. Nội hỏi Tiểu Song:

- Năm nay con bao nhiêu tuổi?

- Dạ 18.

Đây là câu đầu tiên của Tiểu Song trong nhà tôi. Nội ngấm nghĩa cô bé một lúc nói:

- Vậy là con nhỏ hơn Thi Bình hai tuổi, con nhỏ nhất nhà đây.

Tiểu Song yên lặng đưa mắt nhìn lửa trong lò sưởi. Cô bé thật là bình thản như kẻ bàng quan bên đường, yên lặng như nghe nói về ai chứ không phải chính mình.

Cha nói với mẹ:

- Tâm Bội này, anh thấy em thu xếp cho Tiểu Song nghỉ ngơi đi, mấy hôm nay nó phải mệt lả, lại một ngày ngồi xe hỏa không khéo ngã bệnh.

Thế là cả nhà tôi rộn lên. Tôi, mẹ, bà chị Thi Tịnh người lấy gối, chăn, người giữ giường, thu xếp chỗ cho Tiểu Song để vali, treo quần áo... Trong lúc mọi người lăng xăng thì

Tiểu Song vẫn đứng lặng một chỗ, đưa mắt nhìn khắp phòng. Mắt cô bé dừng lại trước cây đàn dương cầm. Tiểu Song hỏi tôi. Câu thứ hai sau khi bước vào nhà.

- Nhà chị có đàn dương cầm nữa à??

Tôi vui vẻ trả lời:

- Vâng, của anh Thi Nghiêu đấy. Gia đình tôi tuy không khá giả lắm, nhưng cha mẹ lại không bao giờ để cho con cái thiếu thốn nhất là với anh Nghiêu, anh ấy... Thôi khuya rồi, đi tắm đi rồi ngủ.

Cô nàng cũng không hỏi thêm, lẳng lặng theo tôi vào phòng tắm. Nhà tôi là ngôi nhà cất kiểu Nhật, khá hẹp, nên chỉ có một phòng tắm cho cả nhà luân phiên dùng. Sau khi Tiểu Song tắm rửa xong, tôi đưa cô ta về phòng, cho cô bé nằm giường trên, tôi nói:

- Lúc đầu, tôi với chị Thi Tịnh ngủ chung ở phòng này, sau đó chị Thi Tịnh có bạn trai, sợ tôi quấy rầy hai người, nên cha tôi mới cho xây thêm phòng ngoài cho chị Tịnh. Đó cô thấy ba mẹ tôi vẫn minh không?

Tiểu Song nằm ở giường trên, nghiêng xuống nhìn tôi một cách xa lạ, làm tôi mất hứng. ở đâu có người gì lạ lùng, lúc nào cũng xa lạ như khách, không hòa hợp. Tôi lắc đầu chán nản, nói.

- Thôi cô ngủ đi, khuya rồi!

hết: [Chương 1](#),

QUYỀN DAO

Bên Giòng Nước

Chương 2

Tối hôm ấy, chúng tôi ở cùng chung một phòng. Xưa tối giờ, tôi được coi là nhỏ nhất trong nhà, lại được Nội nuông chiều nên hơi nhõng nhẽo. Bây giờ chợt nhiên trong nhà xuất hiện một người nhỏ hơn. Cảm giác được làm chị khiến tôi thấy mình lớn và trưởng thành hơn, tôi thấy dễ chịu. Nhắm mắt lại một chút, tôi ngủ lúc nào không hay.

Đến khi giật mình thức giấc thì trời đã sáng trắng. Nhưng ơ kìa, một cả giác lạ vây quanh. Căn phòng tôi hôm nay thật khác. Sách báo trên bàn đầu vào đó, chứ không lộn xộn như hàng ngày. Bàn được lau chùi sạch sẽ. Ghế ngay ngắn. Thảm dưới chân trải phẳng. Định làm chị chưa kịp chăm sóc người ta thì đã được người chăm sóc lại chu đáo. Tôi thấy ngượng ngập. Nhưng như vậy cũng tốt, từ đây về sau tôi sẽ không còn bị Nội mắng là ở cái phòng giống như là cái ổ chó.

Tiểu Song đi đâu không có trong phòng. Tôi đẩy cửa bước ra. Ngoài phòng khách có tiếng đàn, anh Thi Nghiêu hôm nay đàn sớm thế? Tôi bước qua phòng khách định nhắc nhở anh đến sở Truyền hình, đồng thời nhớ lấy cho tôi mấy tấm vé xem diễn tập ở đài, mà tôi và bà Trương bên cạnh đã mấy lần nhắc nhở, nhưng anh vẫn quên. Vừa bước vào phòng khách, tôi lại ngạc nhiên với cảnh trước mắt.

Tiếng đàn ban nãy không phải của anh Thi Nghiêu đàn. Người đang ngồi sau đàn là Tiểu Song. Những ngón tay thon dài lướt nhanh trên phím, tạo thành những âm thanh trầm bổng thành thuộc. Anh Thi Nghiêu đứng cạnh lắng nhìn. Tiểu Song với chiếc áo khoác

ngoài bằng len màu đen, mái tóc dài xõa ngang vai, điểm một hoa trắng cài trên mái. Những âm thanh điều luyện vang đều. Tối qua dưới ánh đèn, có lẽ tôi không thấy rõ dung nhan Tiểu Song. Bây giờ, bên cây dương cầm, Tiểu Song hiện thân như một tiểu thư đài các, kiều sa, thanh tú với làn da trắng xanh lồi cuốn. Một cô bé mồ côi cả cha lẫn mẹ mà có thể? đàn những tác phẩm tuyệt tác thành thạo như thế ư? Có lẽ tôi chưa biết được hết cội nguồn của người bạn mới này.

Bản nhạc dứt, Tiểu Song đưa mắt lên thăm dò nhìn anh Nghiêu. Ông anh tôi cũng có vẻ chột tính, hỏi:

- Cô học đàn được bao lâu rồi?

Tiểu Song đáp.

- Em cũng không nhớ. Có lẽ từ khi mới biết đi. Cha em là giáo viên dạy nhạc. Người thường nói, đời cha nghèo lắm, không có của cái gì để lại cho con, ngoài kiến thức âm nhạc này, con hãy gắng học, và em đã vâng lời cha, học thật chăm chỉ. Nhà không có đàn. Em chỉ sử dụng đàn của nhà trường lúc về đêm.

- Nhưng cô đàn tuyệt quá.

- Nhờ em chịu khó tập luyện.

Thì Nghiêu gật gù:

- Ban nãy cô dấu, định thử tài tôi ư?

- Dạ không, nhưng em nghe nói đàn này là của anh.

Anh Nghiêu nổi nóng:

- Và vì vậy mà cô muốn thử tôi. Cô nghĩ rằng người tàn tật như tôi biết được bao nhiêu âm nhạc? Phải không?

Tiểu Song đỏ mặt, nàng mở to mắt:

- Anh tàn tật?

Anh Nghiêu giận dữ:

- Không lẽ cô không nhìn thấy?

Tôi thấy không khí thật căng thẳng. Tiểu Song kém tế nhị quá. Cô ấy không hiểu ông anh tôi. Một ông anh tài hoa nhưng nóng tánh, và mỗi khi nóng lên thì giống như một hỏa sơn phun lửa. Tôi định bước vào gỡ rối, thì nghe Tiểu Song nói:

- Em nghĩ là... thọt chân không có nghĩa là tàn phế, anh không thấy là bao nhiêu người câm, điếc, khùng...

Chết chưa! Trong nhà tôi hai chữ thọt chân là hai chữ đại kỵ, từ Nội cho đến tôi chẳng ai dám nói đến hai tiếng đó. Không ngờ, mới bước vào nhà có một ngày, mà Tiểu Song đã làm một chuyện động trời. Tôi chưa biết phải làm gì để cứu vãn tình hình thì đã nghe anh Thi Nghiêu lớn tiếng:

- Im mồm! Cô đừng tưởng cô đàn được như vậy là cô đã hơn người, cô ngạo nghễ cười sự tàn tật của người khác. Cái thứ mồ côi không cha không mẹ, không nhà không cửa như cô mới thật sự là đáng buồn. Cô phải tự ti với định mệnh tàn khốc đó mới phải chứ?

Tiểu Song bị choáng váng, nàng trừng mắt và chỉ ngồi yên. Tôi chạy ra.

- Anh Nghiêu!

Nội nghe ồn ào cũng tới:

- Cái gì mà sáng sớm đã la lối thế?

Anh Nghiêu nói:

- Mới thức dậy đã gặp quỷ ma!

Nội hỏi

- Ma quỷ đâu?

Tiểu Song đứng lên:

- Con đây!

Tôi can thiệp:

- Thôi bỏ qua hết đi. Tiểu Song, tính của anh cả nóng nảy lắm, anh cả được Nội nuông chiều quá nên...

Nội nói:

- Chứ không phải cô sao?

- Thì tất cả chúng con bị Nội nuông chiều hư hết cả.

- Hừ, chúng bây làm gì cũng trút hết tội cho Nội.

Tôi nói.

- Dĩ nhiên rồi. Nội sinh ra cha, rồi cha tạo ra chúng con, tất cả không phải lỗi ở Nội còn ở ai?

Nội ngẩn ra hết cái. Tôi quay sang anh Thi Nghiêu, anh ấy mặt vẫn còn tái xanh.

- Anh Nghiêu này, dù sao anh cũng là chủ, cô Song đây mới đến với chúng ta có một ngày mà anh chẳng khách sáo một chút được ư?

Anh Nghiêu chưa trả lời, thì Tiểu Song đã lên tiếng:

- Em không phải là khách, nên không cần sự biệt đãi nào cả. Có điều em không biết là tại sao con người lại hay trốn tránh sự thật? Nếu định mệnh đã an bày, đã bắt ta có một khuyết tật hay hoàn cảnh nào đó. Không lẽ khi không đề cập đến là khuyết tật hay hoàn cảnh đó sẽ biến mất đi? Vâng, em là đứa con mồ côi, đứa không còn cha còn mẹ. Có lẽ đó là định số, là ý trời đặt để. Nhưng nói thật, em cũng không vì thế mà cảm thấy tủi thân hay tự ti... - Tiểu Song cúi xuống, giọng lạc hẳn - Em còn được gia đình anh chị thu nhận vào, coi như người trong nhà, so với hàng vạn đứa trẻ mồ côi khác, em còn có phúc hơn.

Nói xong Tiểu Song bỏ đi về phòng.

Không hiểu sao, tôi chỉ đứng lặng. Bà tôi thì ngơ ngác vì không hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao. Riêng anh Thi Nghiêu thì đứng đấy như người vừa phạm lỗi. Mẹ xách giỏ đi chợ về thấy cảnh trong phòng khách, ngạc nhiên hỏi:

- Ủa hôm nay Thi Bình không đi học ư? Còn Thi Nghiêu đi làm chứ? Chuyện gì vậy?

Câu nói của mẹ làm tôi nhớ ra. Bữa nay thi cuối học kỳ, thế mà mặt còn chưa rửa, tóc chưa chải. Chuyện của Tiểu Song với anh Nghiêu làm tôi quên hết. tôi vội vã đi chuẩn bị công việc mình.

Chiều hơn năm giờ tôi mới từ trường trở về. Nhà thật vắng chỉ có Nội ngồi đan áo trong

phòng khách. Lò sưởi lửa hồng, cái ẩm áp tràn lan. Tôi ngồi xuống cạnh Nội, hỏi.

- Đi đâu hết rồi Nội? Còn Tiểu Song?

Nội nói.

- Coi chừng, đừng quậy rồi chỉ hết ghen. Coi kìa, đi học không mang dù theo, để mưa ướt cả tóc cả người, lạnh như cục nước đá, coi chừng cảm lạnh cho xem!

- Con hỏi Nội đi đâu hết rồi, Nội cũng không trả lời con?

- Thì cha con nghỉ đủ mười ngày phép rồi, hôm nay phải đi làm. Thi Nghiêu thì công việc ở đài truyền hình chưa về, còn Thi Tịnh tan sở xong chắc ghé nhà họ Lý rồi, Tiểu Song thì...

Nội nói tới đây, đột ngột đổi giọng:

- Cái con nhỏ coi vậy mà đảm đang ra phết. Cả một ngày làm đủ mọi việc. Giặt rửa, may vá cái gì cũng biết, chứ không như tiểu thư đài các như chúng bây đâu. Cái gì cũng đợi sẵn tới miệng.

- Nhưng cô ấy hiện ở đâu?

- Trong nhà bếp phụ mẹ con.

Tôi vội đứng dậy ủa vào nhà bếp. mẹ đang xắt thịt, trong khi Tiểu Song đang ngồi trên ghế cao bóc ngô, hai người đang nói gì có vẻ tâm đắc lắm. Tôi nói:

- Mẹ, Tiểu Song mới đến nhà ta mà mẹ bắt cô ấy làm việc như vậy không sợ mang tiếng bóc lột à?

Mẹ quay lại cười:

- Làm gì con bệnh Song dữ vậy? Được rồi, nếu sợ mang tiếng thì Tiểu Song ơi, mang ngô ra đưa cho Thi Bình nó bóc hạt giùm bác đi.

- Bóc thì bóc, sợ gì.

Tôi nói và quay sang Tiểu Song.

- Nay Song, mình mang về phòng mình cùng làm đi, tôi có chuyện muốn nói với bạn.

Mẹ nói:

- Đám con gái tụi bây lộn xộn quá. Làm gì bí mật thế? Phải về phòng riêng mới nói chuyện được à?

Tôi tỉnh bơ kéo Tiểu Song và rủ bắp về phòng, khép cửa lại. Chúng tôi ngồi bên bàn vừa bóc hạt vừa nói:

- Tiểu Song, làm sao sáng nay cãi nhau với anh Nghiêu thế? Đến lớp mà tôi vẫn không hiểu, tại sao bạn đàn cho ông ấy nghe mà còn bị ông ấy bắt bẻ là thử tài?

Tiểu Song yên lặng một chút, ngẩng đầu lên nhìn tôi:

- Chị hỏi thì em nói. Thế này, chị biết là ngay từ nhỏ, em đã được cha dạy nhạc, không những chỉ piano, violon, đến khi cha phát hiện mình bị bệnh ung thư, cha biết không còn sống bao lâu nữa, nên cha càng ra sức truyền hết nghề cho em. Cha thường nói, cha chết đi không có gì để lại cho con. Nhưng con có tài, con có chí, như vậy con sẽ không nghèo giống cha. Cha dạy em nhạc, cố gắng hiến cả một đời cho âm nhạc mà có ai biết tới đâu? Đó là điều khiến cha buồn. Với em, cha đặt hy vọng cao lắm, em cũng không muốn phụ lòng cha, nên thấy nhà chị có piano, có cả ông anh hiểu về nhạc, em...

Tôi cắt ngang.

- Bạn làm rồi. Ngành nghề chánh của anh Nghiêu không phải là âm nhạc. Anh ấy tốt nghiệp ngành báo chí, sau đó sang Mỹ tu nghiệp môn truyền thông đại chúng, và hiện là Phó Giám đốc kế hoạch cho Đài Truyền hình. Âm nhạc chỉ là một thứ tiêu khiển của anh ấy, chứ không phải để kiếm ăn.

Tiểu Song ngờ ngàng nhìn tôi:

- À thì ra thế? Nhưng sao anh ấy lại biết nhiều về âm như vậy?

- Nhưng bạn đã thử thế nào để ông ấy nổi sùng chứ?

Tiểu Song nói.

- Cũng không có gì. Em chỉ cố tình đánh sai mấy nốt nhạc, người không sành khó có thể nhận ra, em ý lại, phải nói là em chỉ kiêu hãnh về vốn liếng âm nhạc của mình, vì vậy... Thôi từ rày về sau em chẳng dám xem thường ai hết.

Sắn díp tôi đã thổi phồng anh Nghiêu:

- Anh Nghiêu nhà tôi rành nhiều thứ lắm, ngoài hội họa, văn học, nghệ thuật, âm nhạc ra anh ấy còn nghiên cứu đủ thứ. Tiếc một điều là lúc còn nhỏ sau một cơn sốt, anh ấy bị liệt thành thọt chân. Có lẽ cái tật này đã làm anh ấy khó tánh, dễ nổi nóng...

Tiểu Song đã lấy xong ngô nói:

- Em biết anh ấy khó tánh, từ rày về sau em sẽ cố không để có chuyện xảy ra nữa.

Và cô ta bung rở ngô xuống bếp.

Trước giờ cơm tối, cha và anh Nghiêu mới về. Về tới nhà là anh bỏ ngay về phòng riêng. Mãi tới giờ cơm, khi mọi người tụ họp đông đủ, anh mới ra. Bữa cơm tối là giờ phút vui vẻ nhất trong nhà. Mọi người quây quần bên bàn ăn. Nội và mẹ hết lời tán tụng Tiểu Song. Cha ngồi chăm chú nghe, đột nhiên người nói:

- Song phải học luyện thi, để mùa hè năm nay vào đại học.

Tiểu Song nhìn lên:

- Con muốn tìm việc làm, không học đại học đâu!

Cha cắt ngang.

- Tiểu Song! Con mới 18 tuổi mà việc gì làm? Nếu cha con còn sống, chắc người cũng muốn con vào đại học thôi.

Tiểu Song cương quyết:

- Nếu cha con còn sống người cũng không để con lên đại học đâu, người nói ở đại học cũng không dạy con nhiều hơn điều cha đã dạy.

- Nhưng hiện nay cha con chết rồi, ai dạy con?

Tiểu Song cung kính nói.

- Vâng. Thưa bác, bác hãy để con tự quyết định lấy tương lai của mình. Con hiểu điều con muốn. Gia đình bác đã giành cho con quá nhiều thứ. Cuộc đời và định mệnh con quá khôn khổ, con không dám mơ ước nhiều hơn, con chấp nhận những gì mình có. Hạnh phúc quá, chỉ tổ trời xanh ganh ghét.

Cha ngăn người ra. Người có vẻ không tin chính tai đã nghe những lời như vậy thốt ra từ chiếc miệng 18 tuổi. Chúng tôi cũng thế. Mẹ có vẻ cảm thấy không khí nặng nên nói vào.

- Ô! Cái đó cũng không quan trọng, có đại học hay không cũng thế. Ai bảo tôi lạc hậu tôi chịu, chứ con gái học ít cũng tốt thôi. Học cho nhiều, rồi cũng bằng con, nuôi chồng thôi.

Tiểu Song nhỏ nhẹ:

- Con muốn có công việc làm, chứ không thích ngồi không ở nhà.

Cha tôi lắc đầu:

- Nhưng bác không tin con sẽ tìm được việc.

Nãy giờ ngồi yên, chợt anh Thi Nghiêu lên tiếng:

- Để tôi vào đài, hỏi mấy ban nhạc xem họ có cần người chép nhạc không?

Tiểu Song nhìn thẳng:

- Thôi khỏi. Một mình em tìm lấy.

Anh Thi Nghiêu tiu nghỉu, từ đó đến tận bữa cơm, anh không nói một tiếng nào nữa.

Phải nói là tôi phục lẫn Tiểu Song, vì chỉ một tuần sau đó, cô ta đã tìm một chân dạy đàn piano ở một lớp dạy nhạc. Có lần tôi đã đề nghị Song dùng đàn ở nhà, chiêu sinh mấy em nhỏ đến học, đỡ phải đi xa, nhưng cô ấy lạnh lùng nói.

- Học trò vô ra bận rộn không khí gia đình, vả lại em cũng không muốn sử dụng đàn của anh Nghiêu.

Tôi thấy buồn, vì Tiểu Song vừa vào ở trong nhà đã không thân thiện với anh Nghiêu rồi sau này sẽ ra sao??

hết: [Chương 2](#)

QUYỀNH DAO

Bên Giòng Nước

Chương 3

Những ngày kế tiếp, sự hiện diện của Tiểu Song đã khiến cuộc sống gia đình tôi có nhiều thay đổi. Chẳng mấy chốc cô ấy trở thành phụ tá đắc lực của mẹ ở nhà bếp. Một điển hình về thực nữ. Nội cứ tấm tắc khen. Một bạn hữu thân thiết khó rời của tôi. Thân đến độ thư của Vũ Nông gửi riêng tôi cũng mang ra cho cô bé đọc. Dù Song rất ít nói, nhưng mỗi lần nói lại gây nhiều chú ý cho người xung quanh. Cô bé mới có 18 tuổi. Cái tuổi chưa hẳn đã hiểu thế nào là tình yêu. Nhưng vẫn được tôi đưa thư cho xem và chờ nghe bình phẩm.

Thú thật, bây giờ là lúc tinh thần tôi đang ở mức thấp nhất. Sự chia ly với Vũ Nông làm tôi sầu muộn. Còn những hơn 7 tháng huấn luyện nữa. Vũ Nông mới tới hạn mãn nguyệt vụ trở về. Anh ấy là bạn cùng trường. Năm tôi ghi danh học năm thứ nhất, thì anh ấy học năm thứ ba. Và như một truyền thống ở trường đại học. Các sinh viên lớp lớn thường có màn chọn người đẹp mới ngơ ngác vào trường. Khi trông thấy tôi, chàng đã bị ngay tiếng sét. Vũ Nông thường khoác lác. Duyên nợ của chàng với tôi đã có trước đây những ba trăm năm, vì vậy khi vừa trông thấy tôi là chàng ngã gục ngay. Ngôn ngữ tình yêu có khác. Dù nể thế nào miễn mật ngọt là vẫn làm con người cảm động. Những ngày xa cách tôi và Vũ Nông thư gần như mỗi ngày. Và khi Đỗ Tiểu Song xuất hiện, trong thư gần như lúc nào tôi cũng đề cập đến cô ta, cũng như thư của Vũ Nông hay kể về người bạn bình ngô mới quen là Lư Hữu Văn.

Chúng tôi đã biết Lư Hữu Văn từ bao giờ không biết, có điều thỉnh thoảng nhận được cái

thư khi thì của Hữu Văn tốt nghiệp ban văn, khi... Hữu Văn tài hoa cái gì cũng biết... Đến độ tôi phát ghen lên, có thư tôi hỏi "Coi chừng anh với hấn Homosexuality- Đồng tính luyện ái nhé!" Và thư chàng viết lại: "Em với Tiểu Song đồng tính luyện ái thì có, đọc thư vừa rồi của em, em nhắc đến tên Tiểu Song những mười hai lần."

Khi Tiểu Song đọc thư của tôi cô cười lăn, nói:

- Chị Thi Bình, em chưa gặp Vũ Nông bao giờ, nhưng em chắc anh ấy hấn tếu lắm.

Nội thường cho là con gái ở nhà họ Chu chúng tôi, đứa nào cũng có máu ếm tài, có máu thống trị đàn ông nên vô phước tay nào đụng đến chúng tôi là coi như không còn làm ăn gì nổi. Nội lấy thí dụ như chị Thi Tịnh quen với Lý Khiêm từ trung học. Lúc lớn lên, Lý Khiêm tốt nghiệp khoa ngoại ngữ trường đại học hành chính đến nhà kèm Anh ngữ cho chị Tịnh là kèm luôn, mê đến độ bỏ cả chuyện lấy học bổng ra nước ngoài tu nghiệp. Rút cục lại chẳng làm được gì hết ngoài một chân dạy ngoại ngữ ở trung học. Mãi đến lúc anh Thi Nghiêu từ nước ngoài trở về, nhậm chức ở Đài truyền hình, mới tìm thêm được cho Lý Khiêm một nghề tay trái béo bở đó là viết kịch cho đài. Và hiện nay thì nghề này là cái nghề chính hái ra tiền của anh Khiêm, và với số tiền tích lũy được, chị Tịnh và anh Khiêm định sang đầu năm tới sẽ làm lễ cưới.

Như phía trên tôi đã nói. Sự hiện diện của Tiểu Song trong nhà đã tạo ra những xáo trộn lớn. Ngay từ hôm đầu tiên, sau màn gây nhau với Thi Nghiêu. Họ đối xử nhau như kẻ xa lạ, chẳng ai thèm nói tới ai, đôi lúc còn tìm cách để không nhìn mặt nhau. Cha cũng đã tìm ra sự việc, nên có hôm nói:

- Nếu tính về tuổi, thì Nghiêu đáng mặt anh cả. Thế mà lại chấp nhất con bé làm gì, coi trẻ con quá đi.

Mẹ tôi nói.

- Ông tưởng Thi Nghiêu lớn lắm rồi ư? Đừng tưởng thấy nó làm Phó Giám đốc đài rồi là

trưởng thành. Nó quen được chiều chuộng từ nhỏ, ngang ngạch thành thói đâu có chừng chạc bằng Tiểu Song, Song nó tuy nhỏ tuổi hơn, nhưng nói đâu vào đấy khó ai cãi được.

Tôi cũng chen vào.

- Đúng là lỗi của anh Thi Nghiêu. Người ta là khách lại nhỏ tuổi hơn mình chấp nhất làm gì những tiêu tiết.

Tối hôm ấy, sau khi dùng cơm mọi người quây quần trong phòng khách. Nội vẫn với chiếc áo len sọc xanh trắng xen kẽ đan dở của tôi, số người còn lại rồi rảnh nên ai cũng xem truyền hình. Đài đang chiếu chương trình Thời đại hoàng kim. Các hãng truyền hình hiện nay đang giành giật khán giả, nên tranh nhau chiếu các bộ phim nhiều tập. Tiểu Song tuy không thích loại giải trí này lắm, nhưng vì mọi người xem nên cũng ngồi lại xem. Đang lúc xem nửa chừng, đột nhiên cô ấy nói.

- Em không hiểu sao kỳ quá, các nhân vật trong phim nói gì cũng lặp lại hai lần là sao?

Chị Thi Tịnh không hiểu hỏi:

- Em nói vậy là thế nào?

Tiểu Song nói.

- Chị để ý xem, bà lão nói "Làm sao vậy? Làm sao vậy?" Thì bà cô tiếp lời "Vâng, chúng ta có tội tình gì? Chúng ta có tội tình gì?" Và ông già tiếp theo "Thật tức thật, tức chết thôi". Rồi bà chị lớn. "Tôi không muốn sống nữa, không muốn sống nữa". Tới cô em "Thôi, chị hãy chấp nhận số phận đi, chấp nhận số phận đi!". Đó chị thấy không, người nào cũng lặp lại câu nói hai lần. Nghĩa là làm sao?

Nếu không có lời của Tiểu Song mọi người cũng không để ý thấy. Bây giờ nghe vạch ra, rõ là như vậy. Cô con gái của nhân vật nữ đang hát "Hãy giết tôi đi, giết tôi đi! Nếu

không các người không phải là người, không phải là người!"

Cha phì cười nói:

- Thế con không biết ư? Thế này mới gọi là kịch truyền hình chứ?

Nội, mẹ và tôi cùng cười, chỉ có chị Thi Tịnh là có vẻ ngượng, chống chế:

- Tại em không biết, có khi ở thời đó người ta có thói quen nói như vậy.

Nội phản đối ngay:

- Nói vậy, chuyện xảy ra thời đầu cách mạng lúc đó tôi còn trẻ, nhưng đâu có thấy ai nói cà lăm như vậy đâu?

Mẹ quay sang anh Thi Nghiêu:

- Đài truyền hình của con làm ăn thế nào mà chuyện không có gì cũng thành được vấn đề thế?

Anh Thi Nghiêu cười.

- Mẹ hỏi làm sao con trả lời, đúng ra mẹ nên hỏi mấy ông viết kịch bản đó.

Thế là tất cả các tia mắt đổ dồn về phía Thi Tịnh và Lý Khiêm. Khiêm có vẻ lúng túng, một lúc nói:

- Biết làm sao hơn, kịch bản cũng không phải một mình tôi viết, mà là tập thể. Hôm trước tôi cũng đã nhìn thấy chuyện lạ này, tôi nêu lên thì một trong những lão làng trong nghề nói "Cậu không hiểu gì hết. Mỗi một kịch bản chúng ta nhận được thù lao bao nhiêu? Nếu cậu chỉ nói một lần kịch được bao nhiêu phút, chúng ta viết kịch ăn theo thời gian

mà? Phải làm thế nào để kéo dài tình tiết, cậu không thấy có nhiều kịch bản kéo dài nửa năm chưa dứt sao? Vì vậy, từ đó tôi làm ngơ. Tại Tiểu Song không thấy chứ, kịch bản của chúng tôi chỉ cả năm có một lần, chứ có nhiều kịch bản còn cả năm nhiều lần nữa là khác.

Lời của Lý Khiêm khiến cả nhà cười ồ. Cười là một chứng bệnh truyền nhiễm và hay lây. Tôi để ý thấy người ít cười nhất là Thi Nghiêu cũng đang cười, vừa cười vừa nhìn về phía Tiểu Song, và nàng cũng không nhịn được. Sau trận cười, Tiểu Song lại nhận xét thêm.

- Ngoài ra, kịch bản trên truyền hình không phản ánh được cuộc sống thật của thời đại, em thấy như vở kịch đang diễn đây. Thời gian là những năm 1911, 1912 mà các nữ diễn viên cô nào cũng kẻ mắt xanh, mắt đỏ. Lúc diễn cảnh bệnh gần chết, vẫn đẹp lộng lẫy như thường.

Anh Thi Nghiêu pha trò:

- Bởi vì đài truyền hình chúng tôi theo phái tôn sùng cái đẹp cơ mà? Hôm qua chính tôi thấy trên màn ảnh, một anh giả gái mặc jupe soiree, phấn son loè loẹt nhảy cha cha.

- Vâng, tôi cũng thấy, có điều không thể làm ngơ được với đôi chân lông lá của ông ấy.

- Ai bảo cô để ý chuyện đó làm gì?

Mọi người lại cười ồ, anh Thi Nghiêu lấy lại uy tín cho đài truyền hình bằng cách nói:

- Truyền hình chỉ là một phương tiện giải trí thôi, ta đừng nên đòi hỏi ở nó nhiều thứ quá.

Nhưng Tiểu Song không buông tha:

- Đồng ý truyền hình là một phương tiện giải trí thôi, nhưng nó cũng phải có tính giáo dục. Trước kia nhà nghèo, em không có tivi xem, em không để ý chuyện đó, nhưng từ khi

đến đây ngày nào cũng xem màn ảnh nhỏ em mới để ý. Hoạt họa của Walt Disney không phải là giải trí ư? Nhưng tính giáo dục của nó khá cao. Kết hợp được như vậy mới tuyệt vời. Chúng ta vẫn có thể làm được những chuyện như vậy mà? Tại sao ta không làm. Nếu làm được, bảo đảm anh, khách hàng sẽ không chỉ thu hẹp ở phạm vi nào đó, mà phải nói là quảng đại quần chúng, kể cả trẻ con.

Anh Thi Nghiêu khập khễnh bước tới, anh không còn che giấu chiếc chân thọt của mình. Anh nói:

- Nói thì hay lắm, nhưng có biết trên thế giới này có bao nhiêu Walt Disney? Muốn lập một đài truyền hình phải dưới bao nhiêu áp lực, bao nhiêu cấm kỵ, rồi lợi nhuận, tiền quảng cáo... làm sao được?

Tiểu Song nói:

- Em không hiểu?

- Không hiểu ư? Người làm phim chân chính muốn quay cảnh một đóa hoa hé nở. Phải tốn mười mấy giờ liền. Muốn chụp được sự biến thái của nhộng thành bướm phải tốn hàng tháng. Thử hỏi có muốn làm thì làm được không? Những vở kịch có tính nghệ thuật tôi đưa ra, thì 80% bị phòng kế hoạch bác. Nào kinh phí lớn quá, không được các hãng quảng cáo tài trợ... Tôi muốn làm mấy thước phim phỏng vấn có chuyên đề, có chiều sâu thì ở trên phê là không phổ biến, coi chừng vạch lá tìm sâu, đụng chạm... Tôi định làm phóng sự về đời sống của ngư dân, của người sống bằng nghề làm muối, về đời sống dân cao nguyên thì phải xin giấy phép của chính quyền địa phương sở tại, đủ thứ rắc rối, phiền phức... Trong khi đó nếu gượng gạo làm những loại phim truyện vô nghĩa như “Cuộc tình của nhà phi hành vũ trụ với nàng tiên” thì thuận lợi vô cùng, lại hốt bạc... Thành thử nhiều lúc tôi phải tự hỏi, phải chăng dân tộc ta là dân tộc giàu óc trào phúng.

Nội này giờ ngồi nghe, người có vẻ mỗi một:

- Sao ở đài con lắm chuyện rắc rối thế?

Tiểu Song dịu dàng:

- Nội đừng cắt ngang, này giờ anh ấy cho con biết quá nhiều thứ ở màn ảnh nhỏ mà con chưa biết.

Thi Nghiêu tiếp:

- Có nhiều thứ khác còn bê bối hơn. Cô thấy kịch bản của Lý Khiêm viết dù sao cũng còn có kịch bản. Có nhiều vở kịch viết vội vã đến độ kịch sẽ gần như diễn cương.

- Ô! còn có chuyện như vậy nữa ư? Rồi diễn viên họ phải diễn sao cho ăn khớp?

- Vì thế tôi mới nói diễn viên của chúng ta đều là thiên tài cả, cô hiểu không?

Tiểu Song ngẩn ra, nhưng rồi cô tò mò thêm.

- Có một điều nữa em không hiểu, là có nhiều vở kịch bối cảnh ở đầu thập kỷ 20 mà sao lại đệm nhạc kịch động hiện đại?

- Chuyện đó tại mấy ông phụ trách âm nhạc. Tôi đã nói nhiều lần mà chẳng ai nghe, ai cũng cho đó là tiểu tiết. Có khi diễn kịch triều đại cho nhà Thanh mà đệm nhạc của ban Shadow... Không phải chỉ nhạc không, bối cảnh cũng sai bét, có lần diễn cảnh trong quán rượu đời nhà Tần mà lại quảng cáo rượu Chiêu Hưng, chữ Chiêu Hưng chỉ xuất hiện ở đời Tống, may là chưa treo bản có bán Whisky, champagne... Cũng như một lần trong vở kịch diễn cảnh một tay gián điệp cho Nhật thời 1939-1940 mà trong phòng lại bày biện tủ lạnh hiệu Tatung, là tủ lạnh chỉ xuất hiện ở Đài Loan năm 60. Đó là các bạn thấy dở thế nào.

- Đó chẳng qua họ tiên tri trước là sẽ có tủ lạnh Tatung xài cơ mà?

Hôm ấy cả nhà bình luận, đem đài truyền hình ra mổ xẻ. Làm anh Thi Nghiêu và Lý Khiêm như kiến ngồi trên nắp xoong. Cuộc thảo luận đến thật khuya thì Lý Khiêm kiêu về. Nội đã ngáp dài ngáp vắn. Ba mẹ đã về phòng riêng. Chỉ còn lại tôi, Tiểu Song và anh Thi Nghiêu mà đài truyền hình vẫn còn hát, một nữ ca sĩ nổi tiếng đang hát "Tiểu Vi ơi Tiểu Vi. Chiếc áo trời xanh"

Tiểu Song nói:

- Cô ấy hát gì thế??
- Không lẽ cô không biết là người ta đang ví cái cô Tiểu Vi gì đấy với chiếc áo.
- Con người mà ví với chiếc áo ư?

Anh Thi Nghiêu lắc đầu:

- Nếu bây giờ cô đem lời nhạc ra mổ xẻ nữa thì tất cả các bản nhạc hiện đại sẽ đẹp tiệt hết.
- Không lẽ chúng ta không viết được một lời hát nào có nghĩa ư?
- Ai sẽ viết?

Tiểu Song trầm ngâm chút nói:

- Em còn nhớ. Khi cha còn sống cha có sáng tác một bản nhạc và đã phổ thơ bài Thi Kinh, nghe cũng hay lắm, sao ta không làm?

Anh Thi Nghiêu yên lặng một chút nói:

- Tôi có thể nghe được không?

Tiểu Song do dự một chút, mắt liếc về phía đàn dương cầm. Anh Nghiêu bước tới tắt tivi, và đứng trước mặt Tiểu Song với giọng mềm mỏng mà ít khi tôi nghe thấy.

- Nếu tôi có làm cô giận, thì chiếc đàn tôi không có lỗi gì cả.

Tiểu Song cúi đầu, chợt cười, nụ cười thật tươi, thật xúc động và cô bước tới mở nắp đàn.

hết: [Chương 3](#),

QUYỀN DAO

Bên Giòng Nước

Chương 4

Tháng tư đến, thời tiết ấm áp. Mùa mưa đã trôi qua, nắng ấm bắt đầu, tôi bắt đầu mặc áo cánh ngắn, hoa lựu trong vườn đỏ chói. Và đến bây giờ thì Tiểu Song đã ở nhà tôi đã được bốn tháng.

Trong bốn tháng đó từ một người xa lạ. Tiểu Song đã trở thành một nhân tố trong nhà như chị Thi Tịnh và tôi. Thời gian trôi qua, con người đã đổi khác, từ một cô bé ốm yếu xanh xao lúc mới đến, bây giờ da dẻ đã hồng hào. Song đã hay cười hơn, nét lạnh lùng cứ giảm hẳn, dù không mập ú như lời hứa vỗ béo của Nội, nhưng cũng không còn cà tong như trước. Sự có da có thịt khiến Tiểu Song thanh tú hơn.

Tuy bề ngoài có thay đổi, nhưng bản chất của Tiểu Song vẫn cố chấp và ngang như cũ. Thí dụ như công việc của Tiểu Song hiện nay tuy là mang tiếng là dạy ở trường dạy nhạc, nhưng thực chất chỉ giống như một lớp nhạc tư nhân, ở đó ngoài dạy piano ra, còn guitar, organ, trống, kèn và một số nhạc khí khác của Trung Quốc. Cả trường nằm gọn trên tầng lầu của một hiệu bán nhạc cụ. Chuyện dạy đàn dương cầm là phải kèm cặp từng người một, vì vậy khi Song có học sinh càng đông thì thời gian phải dạy dài hơn. Có điều lương bổng của Tiểu Song không được tính theo giờ, mà tính theo tháng. Trưa bắt đầu đi, tối 7 giờ mới về, một phờ, mà lương chỉ có 3 ngàn đồng.

Vì vậy có lần anh Thi Nghiêu bất bình nói:

- Đúng là bóc lột sức lao động. Nếu cô chịu đàn ở tư gia, một đứa đã có ba ngàn đồng.

Tiểu Song nói.

- Thôi kệ, học sinh đến học đa số cũng nghèo, chúng thích mình dạy, nhà trường thu học phí cũng cao. Có nhiều người quần quật suốt ngày vẫn không kiếm được tới ba ngàn đồng.

Thi Nghiêu gật gù không đáp. Tiểu Song lại tiếp:

- Con người nhiều khi cũng nên nghĩ lại. Ngó lên buồn nhưng nhìn xuống nhiều khi thấy mình vẫn hơn người.

- Cô có về an phận.

Lời của Tiểu Song có vẻ như an ủi Tiểu Song an phận, nhưng Thi Nghiêu thì không bao giờ bằng lòng với định số.

Thấy Tiểu Song đi lại vất vả, một hôm Thi Nghiêu nói:

- Nhà có sẵn đàn, thời gian sử dụng của tôi không nhiều lắm, sao Song không kiếm một vài đứa học trò về đây dạy?

Tiểu Song chối từ:

- Làm thế coi gì được, nhà sẽ rối lên từ sáng đến tối "la la mi mi". Nhức đầu cả nhà, đám học trò nhỏ chưa hẳn đã ngoan, rồi chúng phá phách này nọ phiền lắm.

Thi Nghiêu biết Tiểu Song vẫn còn mặc cảm với chuyện hôm nọ, nên cũng không nói thêm.

Cuối tháng khi lãnh lương, Tiểu Song đưa hết cho mẹ, mẹ ngạc nhiên hỏi:

- Con làm gì thế?

Tiểu Song nói:

- Con thấy anh Nghiêu và chị Bình lãnh lương về trao hết cho mẹ... Con là một thành viên trong gia đình con cũng phải làm thế.

Mẹ nói.

- Sao vậy được. Lương của Thi Tịnh chỉ đủ nó sắm sửa quần áo son phấn, đưa cho bác có nghĩa là tượng trưng thôi. Còn Thi Nghiêu thì thu nhập khá hơn, coi như phụ bớt cho gia đình. Còn con, con còn đang cần tiền xài, đưa hết cho bác, rồi còn gì đi lại?

- Con ở đây ăn uống đầy đủ, cần tiền gì nữa?

Mẹ tròn mắt:

- Có nghĩa là con muốn trả com tháng ư?

Tiểu Song nói.

- Không phải đâu bác, con không dám làm chuyện đó. Nếu trả com tháng ba ngàn của con đâu có đủ. Ân nghĩa của gia đình, tiền bạc đâu trả được, con đưa tiền đây là vì... Con muốn làm giống như anh chị ở nhà, con là một trong những thành viên trong gia đình mà?

Mẹ nói.

- Nếu vậy, con đưa tượng trưng cho bác năm trăm đồng, phần còn lại con để đó, lúc này

trời khá nóng, con cũng nên may một số áo the mặc. Tuy còn tang, nhưng không nhất thiết phải mặc đồ đen mãi. Con có thể mặc màu trắng, màu xanh... Dù gì cũng là con gái, con phải làm đẹp chứ?

Tiểu Song đáp

- Vậy thì con xin để lại năm trăm, còn hai nghìn rưỡi bác cất đi.

- Tầm bấy, năm trăm con làm được gì?

- Thế tại sao bác bảo đưa cho bác năm trăm thôi?

Thấy hai người cù cưa không giải quyết được tôi nói:

- Nếu hai bên chẳng thỏa thuận được đưa hết cho tôi, dù sao tôi vẫn còn ở trong giai cấp chia tay.

Nội trợn mắt:

- Nói thế mà không biết xấu hổ. Bây giờ nghe tôi xử đây. Ba ngàn đó chia hai. Một nửa Tiểu Song cất, không lời thôi gì hết.

Thế là sự việc lương bổng của Tiểu Song giải quyết xong. nội hết lời khen ngợi Tiểu Song biết điều và giỏi giảo.

Không biết số tiền ngàn rưỡi còn lại, Tiểu Song giải quyết thế nào, chứ số một ngàn rưỡi mà mẹ cất, mẹ cũng sử dụng hết vào việc mua sắm quần áo cho Tiểu Song. Qua tháng tư, Tiểu Song đã có bộ quần áo mới. Chiếc áo dài tay xanh. Tất cả tươi mát như hàng dâu mơn mớn trong vườn nhà. Và hôm ấy, tôi đã thấy một điều. Anh Thi Nghiêu đứng lặng rất lâu trước cảnh chiều đang xuống.

Tóm lại mùa hè đến là Tiểu Song đã thực sự gắn chặt với gia đình tôi. Không hiểu ba mẹ và Nội nghĩ sao, chứ ý tôi thích ích kỷ một chút. Tôi nghĩ là dù gì định mệnh đã mang Tiểu Song vào nhà tôi, thì Tiểu Song cũng nên vĩnh viễn gắn liền với gia đình này. Tôi đang nghĩ tới anh Nghiêu. Nhưng anh Thi Nghiêu thì sao? Anh ấy như kẻ sống trên trời, một con mọt sách, không biết tán gái!

Giữa tháng năm, công việc ở Đài truyền hình đột nhiên rộn hân lên. Đài đang thực hiện một chương trình văn nghệ tổng hợp các quy mô lớn, bao gồm các mặt như phỏng vấn văn nghệ, sinh hoạt, ca hát, múa... Giới thiệu cả dân ca thể giới và cảnh đẹp các nơi. Chương trình này kéo dài hơn tiếng rưỡi đồng hồ và mỗi tuần đều có mục. Anh Thi Nghiêu được đề cử làm phụ trách. Vì vậy bù đầu luôn, nhiều lúc không về ăn cơm. Lúc đầu là sưu tập tài liệu, sắp xếp, sau đó chọn nhân sự.

Vì là một chương trình khá đặc biệt, nên anh Thi Nghiêu phải cân nhắc chọn người giới thiệu chương trình, người được chọn phải làm thế nào để đạt được các tiêu chuẩn như đẹp hay dễ nhìn, ăn nói duyên dáng và thu hút được người xem.

Và coi như để trung cầu ý kiến người trong gia đình, một hôm anh Nghiêu đã đưa một nữ diễn viên trẻ mới tuyển của đài tên Huỳnh Lệ về nhà. Đó là một cô gái có sắc đẹp tuyệt vời. Sóng mũi thẳng, mắt to, cằm chẻ, mái tóc dài. Khuôn mặt thon đẹp kiêu tượng thần Venus, với một thân hình bốc lửa. Rõ ràng là nếu đặt trước ống kính là sẽ thu hút người xem ngay. Nội vừa trông thấy đã buột miệng.

- Đúng là một tuyệt tác của tạo hóa, người trong tranh chưa hẳn đẹp như vậy. Cha mẹ thế nào mà đẻ được như thế này hử?

Chúng tôi cười. Nội tôi trực tính như vậy đôi lúc làm phiền người đối diện. Trong khi Huỳnh Lệ khiêm nhường nói:

- Dạ bà khen quá lời, con có nhiều thứ không biết, cần phải được quý vị chỉ giáo.

Anh Lý Khiêm thì cứ ngồi đó ngấm nghĩa đã đời, một lúc nói:

- Cô Lệ này, tôi thấy cô khỏi cần phụ trách chương trình gì cả, tôi có một vở kịch dài nhiều tập, cô giữ vai chính nhé?

Mắt Huỳnh Lệ tròn xoe, miệng mở nụ cười thật ngọt để lộ hàm răng trắng đều và một đồng tiền duyên.

- Anh Khiêm đùa đấy chứ, kịch anh viết hẳn đã chọn xong người?

- Không tôi nói thật đấy, nếu không tin hôm nào cô cho cái hẹn đi, chúng ta dùng cơm tối, rồi bàn việc cụ thể luôn.

Huỳnh Lệ quay sang anh Nghiêu nũng nịu:

- Anh Phó Giám đốc, anh ấy không gạt em chứ?

Lý Khiêm phân bua:

- Thật đấy, vở kịch đang tính làm của tôi hiện còn thiếu một vai chính. Cái cô được chọn trước đó tánh hay làm cao, bỏ tập mãi, tôi thấy đáng cô cũng thích hợp với vai nhân vật

Huỳnh Lệ nhìn anh Nghiêu làm dáng:

- Em làm sao so được với mấy cô đào nổi tiếng? Thôi thì anh xem xem có cái vai nào nhỏ cho em thử trước xem rồi sau đó... À mà anh là Phó Giám đốc, nghe anh nói là làm người phụ trách chương trình không cũng một phờ rồi, phải không anh?

Anh Nghiêu nói:

- Dĩ nhiên, nhưng nếu có thể vừa phụ trách chương trình vừa diễn xuất thì càng hay, tôi

thấy cũng không có gì trở ngại.

Huỳnh Lệ liếc sang Lý Khiêm:

- Anh phó bảo thế em nghe, nhưng anh đừng nói đùa nhé?

Anh Lý Khiêm chưa kịp trả lời, thì tôi thấy chị Thi Tịnh đã lên ra phía sau anh ta với một cái nhéo đầu đổng vào lưng ông anh rề chờ, và phát ngôn thế:

- Cô yên tâm mấy người này sẽ ủng hộ cô hết mình. Vì với sắc vóc cô, đóng phim màn ảnh rộng còn thừa điều kiện là khác.

Huỳnh Lệ nhanh nhẩu:

- Cô quá khen, chứ cả Đài truyền hình ai không biết là anh phó đây có hai cô em gái đẹp như ngọc, tại các cô ấy không chịu ra chứ nếu không, các cô ấy phụ trách chương trình nào mà không được?

Nghe Huỳnh Lệ nói, tôi cảm thấy được bay lên mây. tiếc là không thể đột ngột bỏ chạy vào phòng lấy kính ngắm xem, cái đẹp như ngọc của mình ra sao? Trước kia nghe Vũ Nông khen "Em đẹp tuyệt vời" tôi nghĩ là lời kẻ nịnh đầm nhưng bây giờ có ý kiến của Huỳnh Lệ nữa, vậy chắc hẳn ta không xí? Không những thế mà còn thừa khả năng đóng phim. Tôi chưa kịp chiêm ngưỡng xong lời khen ngợi. Thì cha tôi đã làm tôi cụt hứng.

- Cô Huỳnh Lệ quá lời chứ thật ra hai cô con gái nhà tôi, nói học thì được, còn sắc thì chẳng bằng ai cả.

- Gia đình bác nề nếp, ai cũng học vấn uyên thâm, thành đạt. Ở đài chúng con ai cũng nói, cũng ca ngợi chẳng hạn như anh phó đây, tài danh toàn vẹn...

Thôi đi cô! Tôi nói trong bụng. Có ca cũng ca vừa phải thôi. Có phải cô định của ông anh

tôi ư?

Đúng ra phải ngợi khen Huỳnh Lệ. Cô ta vừa đẹp lại vừa biết nói năng lanh lợi, ứng đáp suông sẻ. Ai cũng hài lòng, chỉ có mình Tiểu Song. Tôi còn nhớ rõ, lúc đó Tiểu Song chỉ đứng cạnh chiếc máy hát cho đĩa vào máy, vặn vừa đủ nghe. Trong lúc mọi người vui vẻ đối đáp, thì cô ta chỉ đứng lặng cười.

Sau cùng khi Huỳnh Lệ cáo từ ra về, mọi người còn huyên thuyên bàn tán về trang phục, dáng dấp, thanh âm của Lệ. Anh Thi Nghiêu có vẻ kiêu hãnh nói:

- Như vậy là sự đánh giá của tôi không đến nỗi nào chứ? Nếu quý vị không chê thì sự thành công của chương trình ít ra là 80%.

- Thất bại 80% thì có!

Một giọng nói rõ ràng phát xuất nơi góc máy. Đó là tiếng của Tiểu Song, thì ra cô vẫn vừa nghe nhạc vừa quan sát chúng tôi.

Anh Nghiêu hỏi:

- Sao vậy? Cô ấy không đẹp ư?

- Đẹp lắm, nhưng chương trình của anh đâu phải tuyển chọn người đẹp?

- Nghĩa là sao? Tôi nghĩ là người phụ trách chương trình có chủ đề này phải hội đủ mọi điều kiện như: tự nhiên, đẹp ăn nói lưu loát, thu hút được người xem.

Tiểu Song tròn mắt.

- Thế ư? Em thì nghĩ rằng người phụ trách chương trình của anh cần phải có kiến thức rộng, phát âm rõ ràng, có phong cách cao quý, trang nhã, khiến người xem mến mộ. Với

Huỳnh Lệ em thấy nếu anh giao cho chị ấy chức trưởng ban giao tế thì hay hơn, chọn hoa khôi cũng tốt, còn người yêu? Sẽ gây sự chú ý thêm thuồng của người chung quanh. Vợ? Thì càng tuyệt, nhưng làm người phụ trách chương trình thì chưa đủ tư cách.

Anh Thi Nghiêu chau mày.

- Tôi chưa hiểu. Hình như cô có một chút tình cảm ghen tị của phụ nữ với cô ta?

Tiểu Song sa sầm mặt, nàng quay đi tắt máy nói:

- Vậy thì em không có ý kiến gì nữa.

Và định bỏ về phòng, anh Thi Nghiêu bước theo chặn lại.

- Chậm tí nào, xin lỗi, tại anh muốn rõ, em hãy phân tích cho anh rõ lý do tại sao Huỳnh Lệ không đủ tư cách phụ trách chương trình?

Tiểu Song đứng dậy suy nghĩ một chút nói:

- Cái trọng tâm của chương trình đặc biệt của anh là gì??

- Âm nhạc.

- Thế ban nãy em đã cho máy hát mấy bản gì anh có để ý không?

- Đó là chồng đĩa dân ca anh đã tuyển ra.

- Vậy mà cô ấy muốn phụ trách chương trình của anh. Mà chẳng để ý gì đến âm nhạc. Ít ra cô ta phải tỏ ra một chút gì cho thấy mình hiểu biết về nó chứ? Hay là cô ta không thích âm nhạc? Hoặc có thể là không biết một tí gì về âm nhạc tuyệt vời này? Cũng có thể cô ấy bận phô trương cách cư xử của mình cho mọi người thấy nên không chú ý tới.

Có điều, khán giả truyền hình học rất khó, họ thường để ý đến phương thức giới thiệu của người phụ trách hơn là để ý đến dung nhan họ, nhất là ở màn phỏng vấn. Người phụ trách phỏng vấn phải bén nhọn với đề tài thực hiện, mỗi một câu hỏi là một câu đáng tiền... Và như vậy không phải bất cứ một ông ngáo nào đó có thể làm được. Tôi biết có nhiều trường hợp, người phỏng vấn lăm mồm có khi nói hết những điều mình muốn phỏng vấn lăm mồm có khi nói hết những điều mình muốn phỏng vấn người khác hoặc có khi hỏi những câu chẳng ra gì như "Bà càng lúc càng trẻ ra càng đẹp nhờ gì thế? Bà có người yêu chưa? Có thể tiết lộ chuyện riêng tư cho chúng tôi biết không?" Chán lắm. Khán giả xem chương trình chuyên đề thường khó tính, họ đòi hỏi chất lượng, đòi hỏi chiều sâu. Nếu chương trình của anh không kén chọn những thứ đó, thì coi như tầm phào. Còn nếu không, anh nên lựa một người có trình độ để phụ trách.

Anh Nghiêu đỏ mặt nói, trên trán lấm tấm mấy giọt mồ hôi.

- Hay lắm. Cô nói hay lắm. Cô thông minh, hiểu rộng âm nhạc nhưng tôi hỏi cô, làm sao tìm được người phụ trách chương trình hội đủ điều kiện như cô đưa ra? Không lẽ chọn cô?

Tiểu Song nghiêm trang:

- Đừng pha trò. Tôi là người tự trọng, đương nhiên tôi hiểu là tôi không đủ điều kiện phụ trách chương trình của anh, nhưng tôi biết một người có đủ tư cách đó. Nếu anh sáng suốt và bình tĩnh, tôi sẽ giới thiệu cho anh.

- Ai? Cô nói đi?

Tiểu Song lớn tiếng.

- Anh đó!

Căn phòng đột ngột chìm trong căng thẳng một lúc mới có tiếng cười lớn của anh Thi

Nghiêu.

- Ha ha! Cô giỡn chơi ư? Cô châm biếm hay lắm. Không chọn một người đẹp như Huỳnh Lệ mà chọn một thằng đàn ông què quặt như tôi? Cô muốn làm nhục tôi chứ?

Tiểu Song nghiêm nghị.

- Hừ! Đừng nghĩ là tôi cười ngạo anh. Ông phó giám đốc ạ. Tôi cũng không dám coi thường anh. Anh không thấy là Edie Salogan vừa già lại vừa xấu, nhưng chương trình của ông ta phụ trách đã làm mưa làm gió trên đài truyền hình nước Mỹ mười mấy năm liền. Anh không phá được cái quan niệm xấu đẹp cũ rích đó thì anh làm phó giám đốc chi hờ anh?

Tiểu Song nói xong là bỏ ngay về phòng. Thi Nghiêu chỉ đứng lặng nhìn theo. Đến cửa Tiểu Song còn quay lại bồi thêm một câu.

- Có điều tôi cần nói với anh. Đứng về quan điểm đẹp thì chị Huỳnh Lệ đúng đẹp đấy. Ngoại hình đẹp, rất có duyên, rất dễ làm điều đứng nhiều người. Nếu anh có đủ khả năng làm hăm bớt tính khao khát danh vọng, hư vinh của chị ấy, thì cưới về làm vợ rất hay.

Cô ấy đã rời khỏi phòng khách rồi, mà chúng tôi vẫn còn lặng yên, ngay người hay nói hay cười như Nội cũng không lên tiếng. Ít phút sau mới nghe cha nói với mẹ.

- Em thấy không? Lễ trẻ bây giờ đáng gờm lắm, những nhận xét của chúng nhiều lúc ngoài dự đoán của ta. Một buổi tối mà ta đã thấy hai mẫu con gái. Em thấy hậu sinh khả uý chứ?

Anh Nghiêu đứng đó. Rõ ràng những câu nói của Tiểu Song đã làm anh bối rối. Cha đứng dậy, vỗ mạnh lên vai anh rồi bỏ vào phòng riêng, tôi đi vào phòng vệ sinh, ngắm mình trong gương mấy phút, rồi bước ra nói với anh Nghiêu:

- Anh cả, em đồng ý với Tiểu Song, em bỏ phiếu tán thành cô ấy, vì cô ấy thực tế, không ảo tưởng.

Và tôi bỏ về phòng. Viết thư cho Vũ Nông, tôi có quá nhiều điều muốn nói. Chủ yếu tôi sẽ nói với chàng, tôi không phải là người con gái sắc nước hương trời, nghiêng thành đổ nước. Tôi chỉ là một đứa con gái bình thường... Viết xong thư, tôi quay đầu lại để nhìn Tiểu Song. Hình như cô ta đang lim dim muốn ngủ. Tôi viết thêm một câu:

"Nhưng Tiểu Song lại không phải là đứa con gái bình thường."

hết: [Chương 4](#)

QUỲNH DAO

Bên Giòng Nước

Chương 5

Trung tuần tháng sáu. Chương trình nghệ thuật tổng hợp của anh Thi Nghiêu được ra mắt. Người giới thiệu chương trình được chọn không phải là Huỳnh Lệ, cũng không tự anh đảm nhiệm, mà được giao cho một thanh niên vừa tốt nghiệp ở học viện văn học Trung Quốc. Anh chàng này không đẹp trai nhưng cũng dễ nhìn, có điều kiện thức về âm nhạc và giao lưu văn hóa của anh ta rất phong phú. Với giọng nói ấm và cách trình bày khúc chiết, anh đã lôi cuốn được người xem. Sau khi mục kích mấy chương trình liền, tôi cũng cảm thấy anh ấy đóng trọn vai trò hơn là giao cho Thi Nghiêu. Vì tính anh Thi Nghiêu cao ngạo, dễ tạo cho khán giả có cảm giác tự phụ chứ không có cái hòa nhã linh hoạt của thanh niên phụ trách. Khi nói điều đó với Tiểu Song, tôi chỉ nhận được nụ cười của cô ta.

- Anh của chị không cao ngạo như chị nghĩ đâu. Cái bề ngoài đó chẳng qua để che đậy mặc cảm tự ti bên trong thôi.

Nhiều lúc, tôi thấy tư tưởng của Tiểu Song rất già dặn, già dặn hơn cả cái tuổi cô ấy có. Nhiều khi cô ấy nói một câu rất bình thường vẫn làm tôi cân nhắc suy nghĩ.

Có thể, hoàn cảnh nghèo khó đã luyện cho cô ta, hay đó là điều thiên phú?? Dù lý do gì đi nữa thì tôi cũng thấy nể vì Tiểu Song.

Tiết mục của anh Thi Nghiêu rất thành công, tạo được sự phê phán thuận lợi. Anh Thi

Nghiêu càng ngày càng bận, hết kẹt ở phòng ghi hình, ghi âm là chuẩn bị phỏng vấn hay xem lại nội dung chương trình. Tất cả mọi việc anh ấy đều đích thân coi sóc. Với Huỳnh Lệ, tuy anh Thi Nghiêu không đưa phụ trách giới thiệu chương trình nhưng cũng được anh đặc biệt đề cử qua bộ phận tiết mục của đài và như điều Tiểu Song tiên đoán, ở đây cô ta đã được tìm chỗ đứng vững chắc. Đứng liên tiếp mấy cuộn phim dài. Trong hoàn cảnh như vậy, Huỳnh Lệ gần như lúc nào cũng có mặt cạnh Thi Nghiêu và không phải chỉ có một mình tôi mà hầu như mọi người trong giới liên hệ phim ảnh đều nghĩ đến sự gần nhau của họ sẽ là tất yếu.

Cũng trong thời gian này. Thời hạn nghỉ vụ của anh Vũ Nông cũng mãn. Anh ấy sẽ từ Mã Tổ trở về. Một năm trời xa cách, một năm trời thương nhớ. Tôi như quên hết tất cả. Tôi lú lo, tôi ca hát. Nội phải mắng là "Con gái không đàng hoàng". Mẹ nói, "Con nít quá". Còn cha thì "Con gái hứ", chỉ có Tiểu Song là cảm thông và tri kỷ. Cô ta lúc nào cũng nhìn tôi với đôi mắt vui mừng, san sẻ. Có lúc tôi phải xiết chặt vai Tiểu Song nói "Sinh ra tôi là cha mẹ, còn hiểu tôi chỉ có Tiểu Song"

Tiểu Song lắc đầu nói:

- Không, hiểu chị là anh Vũ Nông chứ!

Thử hỏi trên đời này còn ai hiểu biết và tế nhị hơn cô bé không? Tôi nắm tay Tiểu Song giới thiệu với Vũ Nông.

- Anh Nông, đây là Tiểu Song, người mà em viết thư cho anh đã nhắc đến trăm lần đấy. Anh xem nó có dễ yêu không?

Vũ Nông chỉ lặng lẽ nhìn Tiểu Song cười. Thật ra thì họ đã biết nhau từ lâu qua thư rồi. Nên họ không khách sáo và cư xử nhau khá tự nhiên. Anh Vũ Nông quay sang tôi.

- Cô ấy đẹp hơn thư em tả.

Tôi giật mình và kéo Vũ Nông ra ngoài phòng khách.

- Nay, nay không có quyền thay lòng đổi dạ nhé.

Vũ Nông cười lớn, kéo tôi vào lòng, thủ thủ bên tai.

- Làm sao tin được trái tim mình? Anh đang bị dao động đây này!

- Đồ anh đấy!

Vũ Nông cụng đầu với tôi

- Em tưởng anh không dám ư? Chúng ta mở cuộc tình tay ba đi, đâu có gì xấu?

Tôi nhéo vào tay chàng.

- Hừ. Xấu xí như ông, cầm với tôi còn coi được, cóc nhái mà đòi ăn thịt Thiên nga ư?
Còn lâu! Tôi cảnh cáo ông đấy, coi chừng tôi.

Và tôi lại nhéo thêm mấy cái trên vai, trên đùi chàng đến độ Vũ Nông phải kêu:

- Ôi trời ơi! Chưa gì em định giết chồng sắp cưới ư?

Nội từ trong nghe thấy, cười nói:

- Hai đứa bây làm gì ồn thế? Chuyện giấu kín mà nói nhỏ đến độ cả chợ đều nghe. Thôi vào đi, đừng để Tiểu Song nó cười bây giờ.

Chúng tôi kéo trở vào và giật mình vì tiếng cười ồn ào. Thật ngỡ ngàng vì trong phòng khách, không những chỉ có mặt Nội, mà còn có Tiểu Song, ba mẹ... Tôi vội kéo Tiểu Song ra ngoài nói.

- Em đừng giận, chị nói giùm em đây. Em không thấy ông ấy đầu óc hắc ám phát ngôn bừa bãi, không đứng đắn đấy ư?

Tôi chỉ nói vậy, cố tình muốn che bớt sự ngượng ngập, nhưng Vũ Nông lại không giúp tôi, lại cãi.

- Ai nói cô tôi đầu óc hắc ám, cô thì chỉ khéo nghĩ xấu cho người khác.

Tức quá, tôi quay lại đá cho Vũ Nông một phát vào chân, chàng vừa lò cò khắp phòng vừa hét.

- Ôi Nội ơi, sao lạ vậy. Con mới đi vắng có một năm mà Thi Bình đã biến thành chẳng rồi. Thế này thì về sau con làm sao sống nổi?

Nội ôm bụng cười không thành tiếng, cha mẹ tôi chỉ nhìn nhau lắc đầu. Chị Thi Tịnh và anh Lý Khiêm thì giả vờ lịch sự không ý kiến. Anh Thi Nghiêu với nụ cười trên môi đang đặt đĩa hát giả vờ như không trông thấy, chỉ có Tiểu Song là hòa hợp vui vẻ với mẹ.

Nội có vẻ đồng ý, vỗ vai Tiểu Song nói:

- Con nói đúng. Một đứa thẳng ruột ngựa, đứa thì vô tâm, đứa hồn nhiên. Mấy đứa con gái đều chọn đúng đối tượng nó. Còn con, chừng nào tới phiên con, con phải đưa nó về đây cho Nội xem mắt. Nội vừa ý, con hãy ưng nghe.

- Nội!!

Nội nói

- Không phải Nội ý mình già là chọn giỏi đâu. Nhưng với những đứa con gái tâm tình giống con, Nội chẳng yên tâm tí nào. Theo ý Nội thì hay là con làm dâu nhà...

Tiểu Song vội cắt ngang:

- Nội, hôm nay Nội nói vui quá, khi không chuyện ở đâu rồi lại kéo con vào thế??

Tôi háo hức nhảy vào cuộc:

- Nội nói đi, Nội muốn Tiểu Song làm dâu nhà ai vậy??

Tiểu Song trừng mắt với tôi.

- Thi Bình, quý vị ở đây đem tôi ra làm hề ư? Tôi nay tôi còn kèm hai học sinh nữa. Thôi tôi đi.

Tôi kéo Tiểu Song lại.

- Chưa gì giận ư? Xưa tới giờ có nghe Tiểu Song dạy tôi bao giờ đâu?

- Có chứ, mới nhận, thôi để em đi!

Tiểu Song vội vã bỏ ra ngoài. Tôi tức quá, quay sang anh Thi Nghiêu.

- Anh cả, anh đúng là người không có mắt.

Thi Nghiêu ngẩng đầu lên, anh ấy nhìn tôi với đôi mắt thật sắc.

- Anh à? Thôi cô làm ơn đừng bận tâm gì. Cô làm sao hiểu vị Đỗ tiểu thư nhà ta. Cô ấy đâu phải loại bình dị như mình? Một người cao ngạo, kiêu hãnh. Cô thử nghĩ kỹ xem. Làm gì cô ấy chịu ghé mắt xanh tới những người dưới thiếu trên dư như tôi??

Tôi hỏi.

- Anh nói thế? Vậy thì... Anh nhìn lại cô Huỳnh Lệ của anh xem cô ấy có ý đó không?

Anh Thi Nghiêu sa sầm mặt.

- Thi Bình, cô cũng can thiệp vào việc giao du của tôi nữa ư?

Nội thấy tình hình căng thẳng quá nên nói:

- Thôi... Thôi... Vũ Nông mới về tới chơi... Mấy đứa bây muốn cãi gì đợi hôm khác không được ư?

Tôi chưa kịp nói, thì Vũ Nông ghé vào tai tôi:

- Thi Bình, chúng ta tìm một chỗ nào riêng tư đi, ở đây đông quá, em không đi anh hôn em ngay tại đây à?

Tôi bối rối hét:

- Không, không được.

Nội hỏi:

- Cái gì không được?

Chi Thi Tịnh xem vào:

- Hai người đang thì thầm tìm cách đui khéo chúng ta đó. Thôi, anh Khiêm chúng mình ra ngoài vậy.

Nội lạnh trí:

- Tao nghĩ là tụi bây muốn lánh chứ không phải Thi Bình!

Tôi vỗ tay:

- Hoan hô Nội! Nội nói đúng đấy!

Thi Tịnh nói.

- Đúng là con người không lương tâm. Được rồi, chúng mày muốn phá, thì để tối nay, chúng bây đến đâu, thì tụi tao đến đó.

Anh Thi Nghiêu giờ mới lên tiếng.

- Bực mấy người này thật, chỉ có Tiểu Song là khôn. Thi Tịnh, mi đừng quên là xưa kia chính mi đuổi khéo Thi Bình ra khỏi phòng nhé? Còn Thi Bình mi cứ việc đưa Vũ Nông về phòng riêng nói chuyện là chẳng ai quấy rầy ai hết.

Tôi nhìn anh Nghiêu cười. Anh ấy cũng cười với tôi. Không hiểu sao tôi như cảm nhận trong ánh mắt kia như có một cái gì... Một uẩn khúc... Đang muốn nói... nhưng tình cảm bấy giờ với Vũ Nông bao ngày xa cách... Bao tâm sự khiến tôi vội vã kéo Vũ Nông về phòng riêng của mình.

Ôi! Một năm xa cách, bấy nhiêu nhớ nhung, có biết bao điều muốn nói muốn tỏ bày, muốn cười, muốn khóc, muốn kể lể, muốn nhìn nhau... Chúng tôi cứ thế ngồi bên nhau. Hết nói chuyện học, chuyện quân trường, chuyện Tiểu Song đến chuyện người bạn Lư Hữu Văn... Rồi khóc, rồi hôn nhau. Rồi chuyện tính toán tương lai. Hết hạn nghĩa vụ là nghĩ ngay đến chuyện kinh tế, đến cuộc sống, chàng dự tính đến Tòa án tìm việc, rồi lên Cao học, sau đó mở văn phòng luật sư. Chúng tôi cứ thế quên cả thời gian. Quên cả người bạn ở cùng phòng với tôi. Tiểu Song, mãi đến lúc nghe tiếng đàn dương cầm từ

phòng khách vọng lại. Tôi mới giật mình. Nhìn qua cửa sổ. Trăng mờ mờ, sao đầy trời lấp lánh, tôi mới biết là đã quá khuya.

- Thôi đừng nói nữa, trời sáng trắng bây giờ.

Vũ Nông không hiểu:

- Sao thế?

Tôi đẩy Vũ Nông ra.

- Còn Tiểu Song nữa. Tội nghiệp, cô bé chỉ biết ngồi ở phòng khách đàn dương cầm. Thôi anh về đi, để tôi gọi cô ấy vào ngủ.

Vũ Nông kéo tôi lại.

- Thi Bình!

- Chi?

- Nhà em phải xây thêm một phòng nữa.

- Hứ!

Tôi nói và bước ra cửa định vào phòng khách, nhưng rồi tôi lại thụt lui, suýt chút nữa thì đã đụng Vũ Nông đang bước tới. Vũ Nông hỏi.

- Gì thế?

Tôi thích thú nói:

- Đừng vào. Họ đang ở trong ấy.

Vũ Nông ngơ ngác, còn tôi thò đầu qua cửa nhìn vào phòng khách. Vâng, có người đang đàn dương cầm trong phòng khách, có điều tôi đoán sai. Người đàn không phải là Tiểu Song mà là anh Thi Nghiêu của tôi... Tôi nghe khúc nhạc khá quen thuộc, đã nghe ở đâu rồi thì phải... Tôi không có khiếu về nhạc, nên không nhớ được rõ ràng. Tựa bên đàn là Tiểu Song. Người đứng thẳng, tay tì trên thành đàn, mắt sáng long lanh đang nhìn anh tôi. Tấu khúc đã dứt, anh Nghiêu ngẩng lên.

- Sao, thấy thế nào?

Tiểu Song cười rất tươi:

- Tuyệt lắm, em đàn mới mấy lần, mà anh đã ghi nốt được.

Anh Thi Nghiêu nói.

- Tôi nghe qua cả thầy ba lần. Lần đầu hôm cả nhà phê bình đài truyền hình, lần thứ hai vào giữa tháng năm, buổi sáng Tiểu Song ngồi đàn một mình và lần thứ ba là tối thứ hai tuần trước, khi chương trình của tôi phát được tròn tháng, bữa đó tôi về trễ, ngồi trong phòng nghe Tiểu Song đàn mấy lượt, tôi vội lấy bút ra ghi nốt.

Tiểu Song nhẹ nhàng đáp.

- Vâng. Hôm ấy chị Thi Bình bạn viết thư cho anh Vũ Nông, em sợ ngồi bên quầy rầy chị ấy, nên ra đây ngồi đàn.

Tôi chợt nhớ ra, phải rồi đây là một bản nhạc di sản của cha Tiểu Song. Bản Bên Dòng Nước. Và một người vô tình đàn, còn một người cố ý ngồi ghi. Lãng mạn đứt đi rồi! Tôi nghĩ thế và quay sang cười với Vũ Nông.

Bên ngoài, anh Thi Nghiêu tiếp tục nói:

- Tôi đã đưa cho bạn nhạc phổ âm. Nhưng bản nhạc này của cha Tiểu Song, thế tiền bản quyền tính sao?

Tiểu Song thở dài:

- Anh cứ cho hát, nếu bản nhạc này nổi tiếng thì cha em sẽ ngậm cười nơi chín suối. Em còn nhiều bản khác của cha, có điều chưa ghi lời, nếu anh muốn, hôm nào rảnh rồi em sẽ đàn cho anh nghe nhé!

- Nếu thật vậy thì sao chúng ta không hợp tác viết lời?

- Viết lời cho bản nhạc đâu dễ dàng như vậy?

- Tiểu Song đã nói một lần, là có thể dùng thơ xưa phổ nhạc, vừa hay vừa có giá trị, vừa phổ biến được văn học Trung Quốc hơn là những bản như "Tình yêu chúng ta là bó đuốc cháy" phải không?

- Nếu anh thấy được em sẽ hợp tác.

- Vậy thì giữ lời nhé!

- Vâng.

Thi Nghiêu đưa tay lên và Tiểu Song bắt lấy. Đứng ở đây tôi chỉ có thể trông thấy sau lưng Thi Nghiêu, nên lòng như lửa đốt. Ngu thật, còn đợi gì nữa, ông anh chậm lụt của tôi. Chẳng dám tiến thêm một bước. Tôi thấy anh Nghiêu buông tay Tiểu Song ra, trong khi má Tiểu Song bừng đỏ, mặt hướng lên, chờ đợi. Thế mà ông anh tôi, trời ơi sao cù lần vô cùng, chỉ biết nói một câu.

- Tiểu Song thấy tôi thế nào? Có xấu lắm không?

Nếu là tôi, tôi đã kéo Tiểu Song và tỏ tình ngay, kể đến tôi nghe Tiểu Song nói:

- Em thấy bao giờ?

- Tại vì lúc nào thấy em cũng có vẻ xa cách làm sao ấy.

Tiểu Song chớp chớp mắt.

- Vì em khác, em muốn gì là nói vậy, chứ không như cô Huỳnh Lệ biết người đối diện mình thích gì là nói theo đấy.

Anh Thi Nghiêu thở ra:

- Không lẽ Tiểu Song cũng nghĩ như Thi Bình? Tưởng tôi với Huỳnh Lệ có gì ư?

- Nhưng chuyện giữa anh với Huỳnh Lệ có gì, thì liên hệ gì tới em?

Anh Thi Nghiêu lại nắm lấy tay Tiểu Song.

- Tiểu Song này, để tôi nói em nghe.

Tôi nín thở, lắng tai đang chăm chú theo dõi câu nói quan trọng nhất thì đột nhiên phía sau tôi có cái gì nặng lắm đẩy tới. Vũ Nông phía sau đang nghe lén như tôi đột ngột mất thăng bằng ngã tới, làm cả thân hình tôi bắn ra phòng khách. Tôi giật mình hét lên "Ồi!!" Và tiếng hét của tôi đã khiến cho Tiểu Song rút tay lại đứng ra xa. Anh Thi Nghiêu chưa kịp tỏ tình, quay lại trừng mắt nhìn. Bây giờ, chưa bao giờ tôi thấy mình xấu xí như vậy. Tôi cuống lên, phân bua.

- Ô, xin lỗi. Xin lỗi... Quý vị cứ tự nhiên, tự nhiên nói. Tôi và anh Vũ Nông sẽ vào phòng

bảo đảm là sẽ không còn ai quấy rầy quý vị nữa đâu.

Tiểu Song đỏ mặt.

- Chị Thi Bình. Chị nói năng gì lộn xộn thế, chị muốn làm ồn đánh thức cả nhà ư? Chúng em có nói gì đâu? Nếu chị và anh Vũ Nông không cần phòng nữa, thì em đi ngủ.

- Nào... Đừng... Đừng...

Tôi bối rối định can ngăn nhưng cái ông chết tiệt Vũ Nông lại nói tỉnh bơ:

- Xin lỗi cô Tiểu Song nhé, làm cô mất ngủ. Bây giờ khuya rồi, tôi về, xin trả lại phòng cho cô để cô nghỉ ngơi.

Và Tiểu Song giống như chú cá, luồn một cái đã vượt khỏi tay tôi về phòng. Tôi bức bối vô cùng, trừng mắt với Vũ Nông:

- Ông bữa nay làm sao thế?? Mọi khi ông thông minh lanh lợi quá mà, sao bữa nay chẳng biết gì cả thế??

Vũ Nông nhìn tôi ngạc nhiên.

- Ồ kìa. Tôi có làm gì sai đâu mà cô la tôi??

Anh Thi Nghiêu đã đẩy nắp đàn lại, lẳng lặng bước vào trong, tôi bước tới nắm tay anh phân bua:

- Đừng giận em nghe anh... Em chỉ cần biết anh muốn gì là em sẽ cố hết sức giúp anh... Em chỉ sợ quý vị cứ chơi trò cút bắt. Thích mà giả vờ như chẳng có gì cả, khiến mọi người không biết đâu mà mò. Mà làm thế để làm gì, rõ khổ. Nếu em sớm biết.

- Em biết gì! Biết cái con khi!

Anh Thi Nghiêu có vẻ giận, phũ tay tôi ra, đi thẳng. Tôi ngẩn ra, lần đầu tiên trong đời, tôi mới thấy mình đụng phải đinh, bị người ta ghét bỏ. Quay lại nhìn Vũ Nông. tôi thấy tất cả đều do ông ấy gây ra cả. Nếu không có cái đẩy của ông ấy thì... biết đâu... biết đâu... Tôi giận quá muốn mắng cho một trận, nhưng nhìn thái độ xì hơi chưa hiểu lý do phạm tội của anh ta, tôi lại mềm lòng... Thật ra thì Vũ Nông đứng sau tôi, nhìn không rõ mà nghe cũng không rõ. Mới đi thi hành nghĩa vụ về, anh ấy cũng không biết được chuyện của Tiểu Song và anh Thi Nghiêu làm sao trách anh ấy được? Tôi đành thờ dài. Vũ Nông có vẻ bực tức:

- Sao thế anh đã phạm sai lầm gì?

Tôi cười và nắm vai chàng.

- Thôi chẳng có gì cả. Chẳng có gì hết. Cả hai người ấy, người nào cũng cao ngạo, ngang bướng... Nhưng có cao gì thì cũng không thể thiếu tình yêu... Ngày mai em sẽ tạo cơ hội cho họ, rồi đâu sẽ vào đó cả...

Vâng, ngày mai. Tôi là một đứa thông minh nhất trong những đứa ngu. Vì trên đời này làm sao biết được chuyện ngày mai sẽ đến? Ngày mai sẽ ra sao? Mình không phải là thần định mệnh để ban phát mọi việc, có những tình huống đột xuất mà ta không thể đoán trước để ta có thể an bài.

hết: [Chương 5](#),

QUỲNH DAO

Bên Giòng Nước

Chương 6

Tôi còn nhớ có một lần cha của anh Lý Khiêm đã nói đùa với cha tôi.

- Người ta sinh con trai để có dâu con mang về nhà. Còn con trai nhà tôi từ khi đụng với con gái nhà anh là như bị bắt cóc, mỗi lần muốn tìm phải chạy tới đây. Không biết anh chị dạy con sao hay thế, giữ miết chúng không cho về nhà.

Vâng, không hiểu sao nhà tôi có điểm đặc biệt như vậy. Ai đến nhà một lần là ở miết không muốn đi. Cả chúng tôi cũng vậy, ít khi ra ngoài. Bạn bè chỉ đưa về nhà chứ không lang bang ngoài đường. Anh Lý Khiêm từ ngày gặp chị Thi Tịnh, ngoài giờ đến sở làm và ngủ ra, gần như suốt ngày ở nhà tôi. Anh Vũ Nông cũng thế, ngay trước khi đi nghỉ vụ đã chọn địa chỉ tôi làm nơi tạm trú, và sau khi mãn lính về, đương nhiên thường trú đóng luôn tại đây, Vũ Nông thường nói:

- Thi Bình em biết không? Người trẻ nhất trong nhà em là ai? Là bà của em đây.

Tôi nghĩ. Câu nói trên đủ để diễn tả cảnh vui nhộn và thoải mái trong nhà. Có một người trẻ như Nội trong nhà. Ba mẹ tôi cũng không có lý do gì làm mất người lớn. Thế là cả nhà lớn bé coi như hòa hợp nhau thành một khối. Người không hiểu chuyện, cố chấp sẽ cho là "nhà không biết ai lớn nhỏ gì cả". Nhưng với chúng tôi, như vậy mới thực sự là tổ ấm.

Vì vậy, sau khi trở về được hai ngày, vừa ngủ thức dậy là tôi đã nghe có tiếng của Vũ

Nông trong phòng khách. Chuyện đó không có gì ngạc nhiên. Tiểu Song dậy từ bao giờ, chỉ còn mình tôi trong phòng. Hôm qua bắt cô ấy thức dậy sớm. Tôi nhớ lại khúc phim bi hài kịch buổi tối, vẫn còn thấy bút rút. Nhưng không sao, tình yêu nếu đã đến thì khó chặn lại nổi. Và nếu cần người phụ lực, thì tôi sẵn sàng. Sau khi rửa mặt xong. Tôi thấy trong người thật thư thái, thật vui với những kế hoạch đầy ấp trong đầu. Tình yêu là mật ngọt, là men say... là nguồn sống cho tuổi trẻ. Tôi xông vào phòng khách. Chưa vào đến nơi tôi đã nói to:

- Anh Vũ Nông, em định bàn với anh điều này, tôi qua anh...

Chưa kịp nói hết lời tôi đã ngưng lại. Vì trong phòng khách, ngoài Vũ Nông ra còn Tiểu Song, đang ngồi trên salon với nụ cười và một thanh niên xa lạ khác.

Tôi chững lại mắt mở to. Gã thanh niên có tướng tá cao lớn, đẹp trai. Áo màu caphe gai nút cổ, không cà vạt, quần sẫm màu hơn. Mi sậm, mắt to đen mũi thẳng, miệng mỏng, cằm chẻ... A có lẽ là diễn viên chánh trong phim truyện của Lý Khiêm ư? Anh chàng này còn đẹp trai hơn cả Tần Tường Lâm, Đặng Quang Vinh. Tôi còn đang ngạc nhiên, thì gã thanh niên kia đứng dậy, với nụ cười trên môi. Anh ta nói với giọng quan thoại thật rõ.

- Nếu tôi không lầm chị là Thi Bình.

Tôi nói.

- Dạ phải. Vậy ra anh là Lư Hữu Văn.

- Dạ phải.

Chúng tôi cùng cười. Không khí trong phòng tươi mát và hoà hợp giống như nắng sớm ngoài trời, như bầu trời mùa hạ vắng mây. Tôi nói.

- Anh Văn này, trước kia nghe anh Vũ Nông nói về anh, tôi cứ tưởng thần thánh gì khác.

Lư Hữu Văn cười:

- Bây giờ chị đã thấy đấy, tôi cũng đâu có ba đầu sáu tay đâu.

Anh chàng tỏ ra rất biết cách nói chuyện, tôi bước tới ngồi cạnh Tiểu Song. Tiểu Song hôm nay có vẻ thật tươi, nét mặt thật rạng rỡ. Phải chăng vì chuyện đêm qua? Tôi thoáng nghĩ. Lư Hữu Văn lại lên tiếng:

- Vũ Nông này. Tất cả những ưu tú trên đời này có lẽ đều tụ lại dưới mái gia đình họ Chu này cả.

- Cậu làm nhé, Tiểu Song chẳng phải họ Chu đâu.

Vũ Nông nói, nhưng Hữu Văn đã lạnh miệng:

- Tôi chỉ nói là tập hợp lại dưới mái nhà họ Chu thôi, chứ đâu nhất thiết phải là người họ Chu?

Tiểu Song mở miệng với nụ cười.

- Anh chỉ khéo pha trò. Anh muốn ca tụng chị Thi Bình thế nào cứ ca, đừng đẩy em vào cuộc, hai người khéo đóng kịch lắm nhé. Chị Thi Bình này, ban nãy chị không dậy sớm xem, hai người kẻ tung người hứng như làm xiếc vậy.

Tôi nói.

- Thôi nhé! Tôi đại ăn đại nói lắm, đừng kéo tôi vào cuộc.

Vũ Nông nhún vai:

- May mà em đại ăn đại nói còn thể, nếu nói nhiều hơn, chắc chết hết lũ đàn ông chúng anh.

Chúng tôi cùng cười. Giữa không khí vui vẻ đó thì anh Thi Nghiêu bước ra, tôi đứng dậy giới thiệu:

- Đây là anh Lư Hữu Văn, còn đây là Chu Thi Nghiêu anh ruột tôi.

Lư Hữu Văn bước tới siết chặt tay anh Nghiêu:

- Lúc còn ở trong trại, nghe Vũ Nông nói nhiều về anh, tôi hết sức ái mộ.

Anh Thi Nghiêu có vẻ không tự nhiên. Ngắm Văn rồi nhìn mọi người, tôi để ý thấy Tiểu Song đang cúi xuống trốn lánh tia nhìn của anh, nụ cười trên môi của cô ấy cũng mất. Anh Nghiêu từ từ quay lại.

- Mời anh ngồi. Hiện anh làm việc ở đâu?

Bực ông này thật. Tôi rửa thềm trong bụng. Cứ mở miệng ra là hỏi chuyện làm ăn, công việc. Để anh ấy ở ghế Phó Giám đốc thêm vài năm, đảm bảo nhiều sự linh hoạt sẽ biến hết. Nhưng Hữu Văn rất tự nhiên:

- Tôi mới rời quân ngũ, trước ở chung trong trại huấn luyện của Vũ Nông nên chưa tìm được việc làm, thật ra thì tôi cũng chưa định...

- Hở??

Anh Thi Nghiêu có vẻ ngạc nhiên, như nghe được một lời rất lạ tai.

Chúng tôi cũng thế, nhìn Hữu Văn, anh ấy tiếp:

- Trước kia tôi tốt nghiệp khoa văn. Những năm dài ở đại học thật khó khăn, vì đến Đài Loan này, tôi chỉ là một đứa con cô, được chú nuôi dưỡng. Đúng ra, sau khi tốt nghiệp phổ thông xong tôi phải vào trường dạy nghề để tìm một nghề kiếm sống, nhưng vì quá mê nghề viết văn, nên tôi cũng cố thi lên đại học, mà không cần nghĩ suy là có tiền nộp học phí không. Bốn năm ở ban ngoại ngữ Văn khoa, không giấu gì các bạn, tôi đã chịu lạnh nhịn đói, vừa làm vừa vay. Cái đồng hồ sí cút này đã vào tiệm cầm đồ hàng chục lần.

Văn nói một cách tự nhiên, nổi cay đắng như hiện ra trên môi, hoàn toàn khác hẳn về phóng khoáng lúc đầu. Tiểu Song ngẩng đầu lên, ánh mắt ngập đầy thông cảm.

- Còn chú anh đâu? Không giúp đỡ được gì cho anh hay sao?

Hữu Văn tiếp.

- Chú tuy có thương tôi, nhưng chịu bất lực. Lúc rời Hoa Lục đến Đài Loan, chú để người vợ cũ lại, sang đây lập gia đình mới có ba con. Tiền kiếm ra thì ít, mà miệng ăn lại nhiều. Giữa tôi và bà mẹ nhỏ lại không hợp nhau. Bà ấy rất khát nghiệt, không cho tôi dùng thau rửa mặt, không cho dùng ly để uống nước nữa, vì vậy đến năm lớp mười hai thì tôi bỏ nhà ra đi.

Tiểu Song ngạc nhiên.

- Ô! Thế rồi anh sống ở đâu?

- Thì chạy sô. Hôm thì ở nhà người bạn này, bữa thì ở nhà người khác. Mãi đến khi đậu vào đại học, tôi mới có chỗ ở cố định trong ký túc xá.

- Đại học đã lọt qua được rồi. Thế thì tại sao anh không tìm việc, để chuẩn bị ra nước ngoài học tiếp??

Giọng Hữu Văn đôi cao.

- Ra nước ngoài? Tại sao phải ra nước ngoài?? Không lẽ chỉ có nước ngoài mới có điều ta đáng học? Không, tôi không nghĩ thế, tôi không đi đâu hết. Với tôi, chỉ cần một ngôi nhà nhỏ đủ che mưa trái nắng, một cây bút, một xấp giấy trắng... Tôi đã đợi ngày nay lâu lắm rồi, bây giờ đã ra trường. Với vốn liếng văn học trong ngoài nước, tích tụ lại được bao nhiêu năm nay, cũng đủ cho tôi thực hành, tôi viết.

Bây giờ thì anh Thi Nghiêu mới lên tiếng.

- À, thì ra ông Hữu Văn đây là một nhà văn?

Lư Hữu Văn lắc đầu, anh ta nhìn chăm chú Thi Nghiêu, rồi nói:

- Tôi chưa phải là nhà văn, vì muốn được mang danh là nhà văn đâu phải dễ? Có lẽ tôi chỉ là người thích mơ mộng, nhưng trên đời này đã có biết bao sự thành công đã đạt được nhờ mơ mộng lớn? Vì vậy tôi sẽ cố gắng viết, biết đâu chừng vài năm nữa tôi cũng thành nhà văn. Đó là chuyện tương lai, còn bây giờ tôi chỉ bắt đầu.

Anh Thi Nghiêu hỏi:

- Thế ông định viết cái gì?? Tôi hiện có một cậu em rể tương lai viết kịch cho đài truyền hình...

Hữu Văn đột ngột cắt ngang, giọng sắt lại.

- Ô! Kịch của truyền hình ư? Anh Nghiêu này, theo anh thì kịch bản ở đài truyền hình hiện nay của ta có đáng gọi là tác phẩm văn học nghệ thuật không? Anh có nghĩ là rồi sau mấy chục năm hay trăm năm, các thế hệ đời sau của ta có thể đem những kịch bản đó ra để nghiên cứu văn học nghệ thuật chứ?

Câu hỏi của Hữu Văn làm ngã ngựa tính kiêu hãnh của anh Nghiêu. Anh có vẻ bối rối, ngồi xuống, đốt một điếu thuốc, yên lặng nhìn Văn rồi nói:

- Thế theo anh thì một tác phẩm thể nào mới được gọi là có tính cách văn học, mới có giá trị?

- Một tác phẩm được gọi là có tính cách văn học ít ra phải có chiều sâu, có nội dung. Đề cập được tới những vấn đề lớn của thời đại hay ít ra phải phản ánh được bối cảnh của thời đại đó. Nó phải có thịt, có da, có máu và xương.

Anh Nghiêu nhú mồm, anh thở ra một làn khói và hỏi tiếp:

- Nếu vậy cậu cho một ví dụ cụ thể xem? Và trong số những nhà văn hiện đại của nước ta, có ai là đủ tư cách đó?

Hữu Văn buồn bã.

- Nếu nghiêm khắc mà nhận xét. Chúng ta chưa có nhà văn nào cả. Thời ngũ tứ còn có một vài người tạm giỏi là như Úc Đạt Phu, như Từ Chí Ma, còn thời nay thì không. Hữu Văn im lặng một chút tiếp:

- Không phải viết được vài trang báo, ra được một hai cuốn sách là có quyền xưng là nhà văn. Những người tự nhận là nhà văn hiện nay không viết được ra trò cả, quanh đi quẩn lại Tình yêu rồi hận thù. Sống không gần nhau được thì chết... đại loại như thế, chán vạn người viết được đâu có gì gọi là văn học đâu?

Anh Thi Nghiêu nhìn thẳng Hữu Văn.

- Theo cậu, một tác phẩm văn học phải là một tác phẩm không đề cập đến tình yêu và hận thù. Cậu không nghĩ là tình yêu và hận thù đã là bản năng của nhân loại từ xưa ư?

Hữu Văn trịnh trọng nói.

- Tôi đồng ý với anh. Tình yêu và hận thù là hai vấn đề bản năng của con người. Nhưng tôi phải đổi chuyện thương mây khóc gió. Cái gì đáng yêu thì yêu, đáng hận thì hận, chứ đừng đung một chút là rên rỉ, đến tạo kích thích, tạo căng thẳng cho cốt chuyện, nhiều người viết đã cho nhân vật nam đung xe, rồi nhân vật nữ nhảy lầu tự vận... - Hữu Văn thở dài- Tất cả những bố cục như vậy xưa rồi, hủ lậu quá rồi. Tác phẩm văn học dù không cần phải viết về một thời đại vĩ đại., nhưng cũng phải mô tả được một cách sống động con người thời đại, đó là những con người tầm thường thôi, như những chú hề, sự hiện hữu của họ không được ai để ý, nhưng chính họ, họ đã mang lại cho con người bao nhiêu niềm hoan hỉ ái ố... Ví dụ như tiểu thuyết của Mark Twain, đọc ông ta, nhiều khi ta rơi nước mắt bao giờ không hay. Đó là cái chiều sâu của văn học mà tôi muốn đề cập.

Anh Thi Nghiêu chăm chú ngồi nghe, anh vẫn thở khói liên tục. Biểu hiện trên mặt anh khó đoán, nó có vẻ vừa nghi ngờ, kinh ngạc, băn khoăn, chuyện thuyết phục được anh Nghiêu không phải là chuyện dễ dàng. Trong khi tôi, Vũ Nông và cả Tiểu Song đều phục lẫn sát đất. Nhất là Tiểu Song, cô ấy tay chống cằm, say sưa lắng nghe. Nhìn Tiểu Song là tôi biết, cô ta đã hoàn toàn bị thuyết phục. Hữu Văn là một thanh niên, phấn đấu trưởng thành từ nghèo khổ, chắc chắn phải có ý chí ghê gớm. Còn Vũ Nông bây giờ qua những lập luận của Hữu Văn, tôi hiểu tại sao Vũ Nông lại phục Hữu Văn sát đất.

Bình trà trên bàn đã cạn, Hữu Văn rót ra chỉ được một chút xíu. Tiểu Song vội vã lấy vào châm bình mới. Thái độ tiếp đãi ân cần. Uống một ngụm trà rồi Hữu Văn lại tiếp.

- Ở Đài Loan ta, số người được gọi là nhà văn nhiều quá. Tiếc một điều, phần lớn tác phẩm trai tài gái sắc, tròn trịa lại nhiều quá. Vì vậy ta rất dễ thấy rõ một điều là không hiện thực, không tương, tách rời với cuộc sống... Không tạo được niềm tin ở người đọc. Lúc gần đây, chỉ có vài tác phẩm của Trương Ái Linh là có khá hơn một chút, nhưng cũng chưa sâu sắc. Tôi không học văn thì thôi, lỡ học rồi lại thích, nên tôi thề là sẽ cố viết bằng được một cuốn sách ra hồn, có thể đại diện cho một nền văn học Trung Quốc, để cho người nước ngoài họ thấy là Trung Quốc không phải chỉ có hai tác phẩm lớn là Hồng

Lâu mộng và Kim Bình Mai.

Vũ Nông lên tiếng, giọng đầy khâm phục.

- Hữu Văn. Chắc chắn cậu sẽ làm được, cậu sẽ làm được điều đó, vì cậu có kiến thức chuyên môn, lại có tài cậu phải viết được tác phẩm lớn, chứ bằng không tôi ảm ức vô cùng, tại sao một nước nhỏ như Nhật mà vẫn có Nobel văn học còn ta thì không?

Hữu Văn nói.

- Đó cũng chính là nỗi đau của tôi. Tôi không tin là Trung Quốc không có được một Kaquabata như Nhật. Thật là buồn cười, thật là chua xót. Giải Nobel đâu có gì là vĩ đại, là tuyệt đối đâu, mà ta không đạt được? Chỉ cần có sự cố gắng, cố gắng!

Mấy câu nói của Hữu Văn thật hào phóng, thật khẳng khái, khi nói những câu này mắt anh chàng rưng rưng như sắp cảm được giải thưởng trên tay. Chúng tôi hoàn toàn bị thuyết phục, phấn chấn hẳn lên. Giải Nobel ra làm sao tôi chưa thấy, nhưng nghe Hữu Văn nói, tôi tưởng chừng như tấm bằng khen kia vàng chói, đang tỏa hào quang khắp phòng và bên trên có viết mấy chữ "Giải Nobel văn học 197... Người đoạt giải nhà văn Trung Quốc Lư Hữu Văn... "

Tiểu Song bị kích động đến độ bước ghé đôi diện với Hữu Văn ngồi xuống, nhìn Hữu Văn với ánh mắt khâm phục nói:

- Anh Văn, ban nãy anh nói anh chỉ cần cố gắng, tin vào sức mình là được. Nhưng còn phải có việc làm nữa chứ? Không việc làm thì lấy cái gì ăn để mà viết? Anh nói chỉ cần một căn nhà nhỏ, nhưng cũng phải có ăn nữa chứ? Tiền ăn, uống, mua giấy mực ở đâu ra?

Hữu Văn nhìn Tiểu Song:

- Cô Tiểu Song, cô có sống qua cảnh nghèo đói như tôi đã trải qua chưa?

Tiểu Song đáp ứng:

- Tôi... tôi nghĩ là... Trước khi đến ở nhà bác Chu đây, tôi đã sống rất khổ.

- Như vậy hẳn cô đã hiểu, cái đòi hỏi cơ bản của con người là gì? Đâu phải là sơn hào hải vị, gấm vóc lụa là... Chỉ cần một trăm đồng mướn căn gác nhỏ? Con người có thể chịu đựng được gian khổ mới hơn người. Đó là chưa nói, từ nhỏ tới giờ, tôi dính liền với cái nghèo, nên đã tự luyện cho mình một sự cứng cỏi... Tiểu Song, cảm ơn cô đã quan tâm, nhưng cô cứ yên trí, tôi sẽ vượt qua được. Chỉ cần có tác phẩm, sống thiếu vật chất có khổ một chút nhưng tinh thần thư thái là còn gì hơn. Cô có nghĩ tôi như vậy là không tưởng là đa sầu đa cảm lắm không?

- Không, anh có vẻ bất cần và vui vẻ.

- Cô có biết sức mạnh nào đã yểm trợ tôi không?

Tiểu Song lắc đầu. Hữu Văn lớn tiếng.

- Đó là niềm tin! Niềm tin, hai chữ đó rộng lớn vô cùng, bao nhiêu kỳ tích trên thế gian này cũng từ đó mà ra. Bao nhiêu tín đồ Hồi Giáo, đi một bước, lạy một bước với niềm tin đến Macca, bao nhiêu tín đồ Thiên Chúa giáo cam phận hiến thân cho sư tử và đóng đinh trên Thập tự giá, bao nhiêu tín đồ Ấn độ giáo chân trần đi trên lửa hồng cũng nhờ nó, cũng như đã có bao nhiêu con bệnh hiểm nghèo qua khỏi cũng nhờ niềm tin, vậy thì niềm tin cũng là bạn không rời của Lu Hữu Văn này vậy.

Anh Thi Nghiêu chột buột miệng.

- Van Gogh!

Tiểu Song hỏi:

- Anh nói gì thế?

Hữu Văn lắc đầu:

- Không, tôi không phải là Van Gogh. Van Gogh có bệnh ưu sầu, tinh thần bệnh hoạn, còn tôi không có. Van Gogh nhiều ảo tưởng phức tạp, tôi bình thường. Anh nhắc tới Van Gogh, vậy anh đọc qua quyển Tình Yêu cuộc sống chưa?

Anh Nghiêu ngần ra:

- Chưa, đó là sách gì?

- Quyển tự truyện của Van Gogh, đó là quyển sách hay và nếu anh đọc qua, anh sẽ thấy tôi không phải là Van Gogh.

Tôi cười chen vào

- Còn nữa, Van Gogh xấu xí, còn anh thì đẹp trai.

Hữu Văn tiếp.

- Cô nói thế càng sai. Van Gogh không xấu xí mà rất đẹp, một họa sĩ tạo được những họa phẩm tuyệt vời như vậy làm sao xấu được. Dưới mắt tôi, ông ấy không những đẹp, mà còn rất đẹp.

- Ai? Ai rất đẹp? Chỉ cho Nội xem xem.

Tiếng của Nội đột ngột vang lên và Nội đã xuất hiện trước cửa phòng khách. Vừa nhìn thấy Lu Hữu Văn, bà chợt "Úi cha!" Rồi dừng sững lại ngấm ngấm.

- Đúng rồi! Đúng rồi!

Và quay sang anh Thi Nghiêu vội nói:

- Đây là người phụ trách giới thiệu chương trình của con phải không? Đừng kể cô Huỳnh Lệ thì hợp đôi vô cùng!

Tôi vội đính chính.

- Nội, Nội lầm rồi, đây là Lư Hữu Văn, bạn của anh Vũ Nông đấy, chứ không phải người phụ trách giới thiệu chương trình của anh Nghiêu, anh ấy cũng không hề quen Huỳnh Lệ.

Nội nhìn Hữu Văn cười.

- Vậy hử? Không sao, không sao, nếu con muốn bác sẽ làm mai Huỳnh Lệ cho.

Bây giờ tới phiên Tiểu Song.

- Nội này. Hai người là hai thế giới khác biệt, chưa gì Nội đã làm lẫn lộn, người ta cười cho.

Nội bây giờ mới ngấm nghĩa kỹ hơn Hữu Văn.

- Hừ. Tương tá đẹp thật, giống Kha Tuấn Hùng, còn đẹp hơn Kha Tuấn Hùng nữa là khác. Thế con có đóng phim không?

Tiểu Song có vẻ bất mãn:

- Nội này, người ta không phải là tài tử đóng phim hay truyền hình mà anh ấy là nhà văn.

- À, vậy là cậu này viết kịch bản cho truyền hình?

Tôi cười nói:

- Nội đừng tưởng nhà này có hai người ăn cơm của đài truyền hình rồi tưởng ai cũng vậy hết.

Nội nghe răng cười. Lư Hữu Văn có vẻ rất phóng khoáng

- Lúc trước Vũ Nông có kể con nghe bà là người có trái tim trẻ nhất trong nhà, bây giờ con mới biết.

- Vậy ư?, nhờ nói tốt vậy, bà mới gả Thi Bình cho nó chứ.

Tôi hét.

- Trời ơi. Con đâu phải là món quà đâu mà Nội muốn cho ai thì cho. Nội kỳ quá.

- Tại con không biết, trước kia nhờ có cha con ăn nói dễ thương mẹ mới gả cho nó. Vì vậy con thấy đó, chuyện ăn nói cũng quan trọng lắm.

Nội nói, rồi quay sang nhìn Thi Nghiêu, anh ấy đang ngồi như pho tượng gỗ.

- Thằng Thi Nghiêu nhà ta này có được cái thật thà, phải có mồm mép một tí nữa.

Anh Thi Nghiêu đứng dậy, mặt không vui.

- Nội! Nội đừng nói tới con.

Nội nói.

- Hừ, cái gì như đụng phải đinh thế? Thằng gì khó chịu, ai nói gì tới nó một chút là nó giãy nảy.

Cả nhà cười ầm lên. Anh Thi Nghiêu khẽ liếc về phía Tiểu Song. Cô này hình như không để ý, không thấy... Cùng cười với mọi người... Anh Thi Nghiêu quay lưng đi vội về phòng riêng. Anh đi như chạy trốn. Cánh tay chạm mạnh vào bàn, làm ly nước ngã lăn đổ, tôi suýt kêu lên và cảm thấy bước chân thọt của anh hình như nện mạnh hơn trên gạch.

Một tình cảm bơ vơ, buồn phiền vô cớ đột nhiên dâng trong lòng tôi. Chỉ mới đó. Chỉ cách có một đêm, mà ông anh tội nghiệp của tôi gần như đã đánh mất hạnh phúc trong tầm tay. Tôi quay nhìn Tiểu Song rồi nhìn Lư Hữu Văn. Họ vẫn vô tình nhìn nhau cười, nói. Một cặp tuổi trẻ xuất sắc. Kim đồng ngọc nữ phải chăng định mệnh khá cay đắng éo le? Một sự sắp xếp tình cờ, nhưng là một sự sắp xếp làm tan vỡ một hạnh phúc khác. Tôi hoàn toàn bồi hồi và bối rối.

hết: [Chương 6](#),

QUYỀN DAO

Bên Giòng Nước

Chương 7

Trưa hôm ấy, Lư Hữu Văn ở lại dùng cơm với chúng tôi, lúc ngồi ăn, anh ta tỏ ra rất lịch sự, nói năng nhỏ nhẹ chớ không dao to búa lớn như lúc ban sáng. Khi biết cha trước kia tốt nghiệp ban sử và hiện đang phục vụ ở Viện nghiên cứu Sử học Trung ương, anh ta tỏ ra khiêm tốn và nhờ cha chỉ giáo nhiều vấn đề có liên quan đến sử học. Thế là cha tôi được dịp diễn thuyết một hơi. Bình thường ở nhà vì cái không khí âm thịnh dương suy, gà mái nói. Gà mẹ rồi lũ gà mái con lần áp, nên phe nam giới nhà tôi rất ít nói. Mà bản chất con người hình như tiềm ẩn trong lòng biểu hiện của mình, nên hôm ấy tôi thấy cha nói rất nhiều, nói huyên thuyên, nói một cách rất đặc ý. Sau bữa cơm. Cha còn làm cả một kết luận khái quát về lịch sử nhân loại.

- Tóm lại lịch sử con người là một chuỗi sự việc lặp lại. Tại sao? Vì lịch sử là do con người tạo nên, mà con người thì lúc nào cũng có những khuyết điểm chung. Muốn tránh bị kịch cho cuộc sống thì tốt nhất con người cần tìm tòi nghiên cứu những nguyên nhân căn kẽ của vấn đề, tránh đau khổ lặp lại.

Lư Hữu Văn có vẻ rất thích, vì vậy anh tỏ rõ thái độ kính trọng và sùng bái ra mặt. Chỉ có anh Thi Nghiêu là trong suốt buổi ăn ngồi lặng lẽ. Ăn xong anh ấy đứng dậy bỏ đi làm. Hôm nay đài truyền hình chuẩn bị tiết mục dành cho ngày chủ nhật sau. Trước khi đi, tôi thấy anh ấy còn quay lại nhìn Tiểu Song và bốn mắt đã chạm nhau. Không biết họ nói gì trong những ánh mắt đó, nhưng tôi thấy thái độ anh Thi Nghiêu không còn lạnh như lúc ban đầu. Sau đây tới phiên Tiểu Song đến nhà dạy nhạc dạy học, Lư Hữu Văn đứng dậy

nói:

- Bây giờ tôi cũng xin phép về. May quá, cô Tiểu Song, tôi có thể cùng đi với cô tới trường dạy nhạc được chứ?

Tiểu Song có vẻ bối rối.

- Nhà anh ở đâu? Biết có cùng đường với tôi không? Tôi đi bằng xe bus đấy.

Lư Hữu Văn tròn rã.

- Không gì trở ngại cả. Tôi cũng không bận việc gì, rảnh rồi sẵn đưa cô tới trường dạy luôn... Sau đó sẽ bắt phổ xem thiên hạ sinh hoạt ra sao. Hôm nay vui lắm, được quen biết một số bạn mới, được ăn bữa cơm tuyệt vời, tôi thỏa mãn lắm rồi.

Vũ Nông pha trò:

- Những thứ đó đều là tư liệu cần thiết cho việc viết lách của anh, nhớ sau này viết gì phải nhắc đến tôi một tí cho mọi người biết vai trò tôi nhé.

Hữu Văn mở giọng triết lý:

- Đứng trên phương diện triết học thì mỗi con người đều có vai trò của mình trên vũ đài nhân sinh, mỗi người đều là vai chính trong cuộc.

Lời Hữu Văn lúc nào cũng sặc mùi văn và triết học, tôi phải ngồi suy nghĩ một chút mới tự nghĩ là mình hiểu. Tiểu Song và Hữu Văn đã ra cửa lúc nào tôi không hay. Chỉ nghe mẹ nói sau đó.

- Cái cậu này nói năng lưu loát, phong độ làm mọi người yêu thích, mẹ mà có thêm đứa con gái thứ ba, chắc mẹ sẽ gả cho cậu ta.

Tôi giật mình, có cái gì đó không ổn, tôi nói.

- Mẹ nói gì thế?? Tiểu Song cũng có thể coi là đứa con gái thứ ba của mẹ vậy? Nhưng Hữu Văn dù có tốt hơn điều mẹ nghĩ, cũng chưa hẳn hơn một người.

Mẹ nhìn tôi thật lâu, chỉ cười. Vũ Nông kéo kéo áo tôi giục đi. Nội nhìn thấy nói:

- Thôi tụi bây đi đâu thì đi, đừng bày trò kéo áo tới lui thế.

- Ghét Nội ghê!

Tôi nói, nhưng vẫn mặt dày cùng Vũ Nông đi về phòng riêng mình. Vừa đến nơi, tôi nói:

- Anh Nông, tại sao anh kéo Hữu Văn đến đây chi vậy? Anh có ý gì chứ?

Vũ Nông nói.

- Đừng trách anh. Cậu ấy là bạn thân của anh, đưa đến đây giới thiệu để biết nhau, có gì không phải đâu? Chẳng qua chỉ là sự giao tế.

Tôi bực dọc:

- Không phải em không muốn anh đưa Hữu Văn đến đây, nhưng thời gian đưa lại không đúng, không lẽ anh không thể đợi một vài tháng sau, khi mà đại cuộc đã quyết định rồi mang lại không được sao?

- Cái gì đại cuộc đã quyết định? Em nói gì anh không hiểu?

Tôi giậm chân nói.

- Thôi anh đừng giả bộ với em nữa. Bộ anh không thấy là Hữu Văn vừa vào đến nhà em là hấn tấn công Tiểu Song ngay hay sao? Nói thật anh biết, em không thích chuyện đó. Con trai gì vừa thấy con gái là xáp lại liền.

- Ôi trời ơi! Em làm như người ta là thầy tu không bằng. Ngay chính anh khi xưa mới gặp em, nếu anh không làm cái món tấn công tới tấp thì làm sao mà anh bắt được em? Đàn ông con trai phải thế. Trong tình yêu phải biết chụp giựt chậm tay là chết. Xã hội hiện đại mà em đòi hỏi sự từ từ thì chết rồi.

Tôi cắt ngang.

- Thôi đừng nói nhiều. Anh Vũ Nông, anh nghe này, việc này ta cần phải nghiên cứu kỹ.

Vũ Nông nói và nắm lấy tay tôi.

- Không nghiên cứu gì hết. Em nghĩ gì anh đều biết hết. Nhưng em phải hiểu là Lư Hữu Văn chẳng phải là một con người tầm thường, một người tầm thường như bao người khác, em hiểu không?

- Đồng ý.

- Vậy thì nếu hấn có săn đuổi Tiểu Song, thì đó cũng là một kết hợp xứng đáng chứ?

Tôi nhún vai không đáp. Vũ Nông tiếp:

- Được rồi, có nghĩa là trong trái tim nhỏ nhắn của em, chỉ có ông anh em là xứng đáng. Anh cho em biết, lúc còn ở đại học Lư Hữu Văn đã nổi tiếng như cồn, văn chương giỏi lại tài hoa. Suốt bốn năm đại học, bao nhiêu cô đã theo đuổi hấn, vậy mà sao hấn không có được một cô bạn gái? Sự thật thì tại hấn quá kén chọn. Anh làm bạn hấn cả năm nay, ở quân ngũ, em biết không? Khi rảnh rỗi là đàn ông con trai chúng anh chỉ nói chuyện đàn bà, và quan niệm của hấn thế nào em hiểu không? Làm quan không cần chức quan to,

giàu có. Nhưng chọn vợ phải chọn một người xứng đáng là bạn đời. Đây cũng là lý do, bốn năm đại học không một đứa con gái nào lọt được vào mắt hắn. Vì vậy, Thi Bình, em cứ yên tâm, chưa hẳn Lư Hữu Văn sẽ chọn Tiểu Song. Hắn muốn đưa Tiểu Song đến trường dạy nhạc, chẳng qua chỉ là một ý bốc đồng, chưa hẳn có dụng ý.

Tôi nhú mày.

- Nếu vậy... thì thôi.

- Em cũng đừng nói thì thôi. Vì trong cõi đời này chuyện tình yêu trai gái còn có chữ bất ngờ, làm sao ta biết được đoán được. Giống như điều Nôi hay nói định số lương duyên là kiếp trước đã an bày, lão nguyệt se tơ và không ai thoát được...

- Anh lại đem mấy lời cổ lỗ đó ra đây làm gì?

Vũ Nông trịnh trọng nói.

- Anh chỉ muốn em thấy. Với Tiểu Song, cô ấy có cách nhìn riêng của mình, có định mệnh riêng, và ta, ta không thể muốn thế này thế kia theo ý ta được. Chưa hẳn là Hữu Văn sẽ yêu Tiểu Song, cũng chưa hẳn Tiểu Song rồi sẽ yêu Hữu Văn. Vì vậy anh đề nghị em, đừng quan tâm đến việc đó nữa, hãy để nó phát triển tự nhiên vậy.

Tôi bực mình.

- Nói tới nói lui rồi anh cũng bênh vực Lư Hữu Văn. Thành thật cho anh biết Lư Hữu Văn không có quyền yêu Tiểu Song, vì nếu thế thì anh Thi Nghiêu nhà tôi sẽ thất tình.

Vũ Nông nói.

- Nói thế càng kỳ cục. Nếu thật sự anh Nghiêu yêu Tiểu Song, thời gian bảy tháng trước kia làm gì? Không lẽ ông ấy ngủ gục?

Tôi nổi giận.

- Anh Nông, sao lúc nào anh cũng bênh vực Hữu Văn cả thế?

Vũ Nông ngồi xuống ghế.

- Anh không bênh ai hết. Anh mới thật sự công bình và bình tĩnh hơn em, anh nhìn thấy rõ hơn em là chắc chắn Thi Nghiêu chưa yêu Tiểu Song và ngược lại.

- Tại sao anh biết?

- Vì em nghĩ xem, ở chung với người mình yêu trong cùng mái nhà cả nửa năm trời hơn sao không tiến tới? Con người đâu phải là gỗ đá. Anh dám chắc là Thi Nghiêu không hề yêu Tiểu Song. Còn nếu Tiểu Song có âm thầm yêu anh Nghiêu thì chắc chắn không một hình bóng của bất cứ chàng trai nào lọt được vào tim nàng. Đó vậy đó, vì vậy anh khuyên em, đừng bao giờ lo những chuyện tầm phào mắt công.

Lời của Vũ Nông làm tôi bối rối. Rõ ràng là chàng cũng có lý. Nhớ đến những xung đột trước kia của Tiểu Song và anh Nghiêu. Rồi lần anh Nghiêu đưa nữ diễn viên Huỳnh Lệ về... Tình cảm hai người có gì chưa? Thế mà không hiểu sao, tôi chỉ dựa vào những ấn tượng có được với hình ảnh tôi qua để kết luận vội vàng. Đàn ông thường hay tham lam nhiều bạn gái càng tốt. Cũng có thể như thế? Tôi không dám chắc là người ít giao du với đàn bà như anh Thi Nghiêu là ngoại lệ. Biết đâu muốn bắt cá hai tay hoặc ba bốn tay. Càng nghĩ tôi thấy càng rối, càng tức cho cánh đàn ông, tôi nói:

- Không thể như vậy được, thứ vô lương tâm!

Vũ Nông nắm tay tôi cười, không hiểu:

- Gì vậy? Em nói ai vô lương tâm?

- Thì lũ đàn ông các anh đấy.

Vũ Nông tròn mắt.

- Hừ! hừ! Sao quơ đũa cả nắm vậy? Đúng như lời người xưa nói. Ôi! Đàn bà! Ta chịu không làm sao hiểu được người.

Tôi nín cười không được. Nhưng rồi lòng vẫn băng khuâng. Suốt một ngày tôi nôn nóng, tôi muốn gặp Thi Nghiêu. Tôi định trực tiếp gặp anh ấy để đặt vấn đề, phải làm rõ mọi thứ. Nhưng anh Nghiêu lại bận ở đài mãi đến nửa khuya mới về nhà, nên tôi không gặp. Còn Tiểu Song?

Tối hôm ấy vì bận đi xem hát với Vũ Nông, đến lúc tôi về tới nhà thì Tiểu Song đã ngủ, thành thử không có cơ hội nói chuyện. Ngay hôm sau, không nghe Tiểu Song đề cập đến Hữu Văn, đến mười giờ hơn thì Vũ Nông đến và chúng tôi lại bận tính toán công việc tương lai của chàng. Vũ Nông đã chọn nhiệm sở ở một Toà án địa phương và đầu tháng tám bắt đầu đi làm, kể đó, tôi với Vũ Nông qua nhà chàng để gặp ba mẹ anh ấy. Khi xong xuôi trở về, thì chỉ có anh Thi Nghiêu, chị Thi Tịnh và Lý Khiêm ở nhà, còn Tiểu Song thì đi chưa về. Cơm tôi dọn xong. Có tiếng điện thoại reo. Điện thoại của Tiểu Song.

- Chị Thi Bình, nói nhà ăn cơm trước đi, đừng đợi em.

- Cô bận gì mà bỏ cơm tối?

- Dạ em có việc...

Tôi hét.

- Việc gì nói thẳng đi, đừng dối, bằng không tối nay không yên với tôi đâu nhé.

Giọng Tiểu Song nhỏ nhẹ.

- Thôi em nói. Anh Lư Hữu Văn đến trường dạy nhạc đón em, chúng em sẽ ăn cơm ngoài, chắc phải về trễ. Vậy thôi, em không nói gì nữa hết.

- Khoan đã...

Tôi chưa kịp nói thêm gì thì đầu dây bên kia đã cắt, quay lại nhìn mọi người, tôi chỉ nói.

- Tiểu Song không về ăn cơm tối.

Và lẳng lặng quan sát anh Nghiêu. Anh Nghiêu ngồi đấy, thờ người ra, anh đang nghĩ gì?

Cơm xong, không như ngày thường mọi người thường tụ lại phòng khách. Cười cười, nói nói, xem truyền hình... Lần này anh Nghiêu lấy cớ là còn nhiều việc phải làm và rút lui về phòng riêng. Tôi ngồi lại trước máy truyền hình. Máy đang mở. Nhưng người ta diễn cái gì trên ấy tôi cũng không để ý. Tôi đang bập suy nghĩ. Chợt nhiên, một ý thoáng qua. Tôi quay sang anh Lý Khiêm.

- Anh Khiêm này, lúc gần đây tình cảm của anh Nghiêu với cô Huỳnh Lệ tiến tới đâu rồi?

Anh Lý Khiêm thở ra:

- Cô làm tôi hết hồn, tưởng hỏi việc gì khác!

Lập tức chị Thi Tịnh quay sang dò xét.

- Anh nói gì? Anh nghĩ là Bình nó nói gì? Sợ lật tẩy hả, nói xem.

Ly Khiêm trố mắt.

- Có gì đâu. Tôi nào có tấy gì đâu mà sợ lật.

- Thế tại sao anh làm gì như ăn trộm bị bắt tại trận vậy?

- Làm gì ăn trộm?

- Nếu không tại sao Thi Bình vừa hỏi là ông tái mặt thế? Ông đáng nghi lắm, dám có chuyện động trời nào rồi.

Mẹ phải can thiệp:

- Cái con Thi Tịnh này, không có cơ để cãi nhau không được ư? Con cái gì cứ giỏi kiểm chuyện.

- Mẹ nói đúng đấy...

Anh Lý Khiêm vừa lên tiếng, là tay Thi Tịnh đã thò qua, nhéo anh ấy một cái thật đau điếng, đau muốn nín thở nhưng anh không dám la, trong khi Vũ Nông ngồi cạnh lại làm bộ ui da làm tôi nổi nóng.

- Anh làm gì thế?

Vũ Nông giả bộ lấp bắp.

- Anh... anh... Anh nghĩ là... Hai chị em của em đồng bệnh và anh với Lý Khiêm sẽ là nạn nhân- Ui da!

Tôi không để Vũ Nông tiếp, một ngón nhéo chường tung liền để chàng biết tay. Anh Lý Khiêm ban nãy chưa trả lời câu hỏi của tôi, nên tôi vẫn hỏi tới.

- Sao, anh Khiêm, em ít khi đến đài nên không biết. Anh cho em biết là chuyện giữa anh

Nghiêu với cô Huỳnh Lệ tới đâu rồi?

- Anh cũng không biết.

Tôi nổi giận:

- Anh muốn giấu phải không?

Anh Lý Khiêm đã nghiêm chỉnh lại.

- Thi Bình. Cô cứ yên tâm, hạng đàn bà con gái cỡ Huỳnh Lệ trong đài truyền hình thiếu gì, cỡ cô ấy ai lại chẳng anh anh em em. Anh Thi Nghiêu của cô đâu dễ dãi, anh ấy làm ở đài truyền hình mấy năm nay rồi thì làm gì dễ vào tròng. Chẳng qua chỉ để nói cười cho vui, người anh ấy chọn không nằm trong mấy cô ấy. Còn Huỳnh Lệ? Thân mật với anh cô chưa hẳn là yêu Nghiêu. Cô ta mới nổi, đang cần có chỗ dựa đấy!

Thế ư? Nghe Lý Khiêm nói, tôi càng buồn. Nếu quả thật là anh Nghiêu có ý bắt cá hai tay. Thì coi như mất cả. Tối hôm ấy, lòng tôi nóng như lửa đốt. Mẹ cũng tỏ ra thật trầm lặng. Hơn mười giờ Tiểu Song vẫn chưa thấy về.

Anh Lý Khiêm và Vũ Nông đã kiêu từ. Một mình tôi ngồi trong phòng khách, mẹ bước tới đặt tay lên vai tôi nói.

- Thi Bình, mỗi người có một duyên phận riêng, chúng ta không làm sao cưỡng lại được, thôi thì để mặc tự nhiên đi.

Vâng, cứ buông xuôi đi! Định số đã đặt để rồi. Thế làm sao Thi Bình tôi lại thừa nước mắt khóc khi đọc truyện người xưa, lại dư nước mắt buồn giùm người khác. Ông anh tôi ơi, ông anh. Tôi nghiệp, tôi thờ dài. Thôi thì... tôi không thể ngồi đây chờ Tiểu Song trở về. Có chờ cũng vô ích. Tôi đứng dậy tiến đến gõ cửa phòng anh Nghiêu.

- Ai đó, cứ vào.

Tôi đẩy cửa bước vào. Phòng tràn ngập khói thuốc, suýt làm cho tôi ho. Anh Thi Nghiêu đang ngồi trước bàn, chiếc gạt tàn đầy cả tàn thuốc.

Tôi bước tới, đứng trước mặt anh. Hai anh em chúng tôi nhìn nhau yên lặng. Một lúc thật lâu, anh mới dụi tàn thuốc và đưa hai tay lên nắm lấy tay tôi siết nhẹ. Anh có vẻ thật xúc động, thật hiểu tôi hiểu anh.

- Anh Nghiêu này, đừng buồn, tình thế vẫn cứu vãn được. Họ chỉ mới quen nhau hai ngày, còn anh, anh biết cô ta hơn bảy tám tháng nay, không nên thôi chí, tuyệt đối. Tình yêu là bãi chiến trường. Anh chưa thật bại lần nào, lần này anh rồi sẽ thấy.

Anh Thi Nghiêu lắc đầu.

- Anh đã thua!!

Tôi trở mặt:

- Thua bao giờ?

- Trong cuộc chạy đua.

Tôi suy nghĩ một chút:

- Anh Nghiêu này đừng nhìn Tiểu Song một cách thực dụng như vậy, cô ấy khác những người con gái khác. Cô ấy chưa hề lộ ý xem nhẹ anh vì cái tật bẩm sinh của anh. Phải tự hiểu mình, phải dẹp bỏ mặc cảm tự ti, tại sao anh cứ nghĩ tới cái chân thọt của anh hoài vậy?

Lời tôi làm anh Nghiêu nhảy dựng lên, anh tái cả mặt:

- Thôi đủ rồi, đừng nói nữa. Chuyện đó đã qua rồi, tôi không muốn ai nhắc tới. Tôi không muốn! Tại sao mấy người cứ nói đến Tiểu Song trước mặt tôi?? Tôi có nói là tôi thích cô ấy bao giờ đâu??

- Anh Nghiêu!

Tôi hét, rồi không biết nói gì nữa, tôi khóc. Mặt anh Nghiêu như đanh lại.

- Buồn cười thật! Tại sao mấy người lại khóc trước mặt tôi?? Tại sao? Mấy người thương hại tôi ư? Tôi thế nào? Một gã thất tình? Buồn cười thật, buồn cười quá đi mất! Thi Bình! Hãy nghe nói đây! Hãy nghe tôi nói đây!

Tôi cố gắng.

- Anh Nghiêu. Em chỉ định giúp anh!

Trong đôi mắt đau khổ của anh Thi Nghiêu hằn lên nét giận dữ.

- Giúp tôi à? Ai cần cô giúp, ai cần! Muốn giúp ư? Được rồi hãy đi ra khỏi đây, hãy đi cho khuất mắt, để tôi một mình trong phòng...

Tôi lú lẫm.

- Anh... Anh... Anh đúng là người không biết điều.

- Đúng rồi, tôi không biết điều... Tôi không muốn ai quấy rầy tôi hết. Tôi không biết điều từ lâu rồi.... Đi đi, đi đi!

Tôi chạy nhanh ra khỏi phòng anh Thi Nghiêu. Mẹ đứng bên ngoài chỉ lặng lẽ lắc đầu. Tôi xông về phòng mình, nhảy lên giường và trùm chăn. Tôi giận quá. Tôi giận anh Thi

Nghiêu, giận Tiểu Song và giận cả chính mình.

Mười một giờ khuya, Tiểu Song mới về nhà. Tôi nằm yên, lắng nghe cô ấy thay đồ đi tắm trở về phòng... Tôi giả vờ lăn trở mình. Tiểu Song kêu khê:

- Chị Thi Bình!

Tôi giả vờ không nghe, trở mình tiếp.

- Chi Thi Bình.

Giọng nói của cô bé thật nhẹ với tiếng thở ra:

- Em biết chị đang giận em, chị giận em vì sao em cũng không biết.

Tôi vùi đầu vào gối im lặng.

- Thôi được rồi, khuya quá rồi, để mai bao giờ chị hết giận, chị em mình sẽ nói chuyện với nhau.

Và Tiểu Song ngồi lên giường. Tối hôm ấy, hình như cả hai chúng tôi chẳng ai ngủ được. Cả hai cùng lăn qua lăn lại trên giường tới sáng.

hết: [Chương 7](#),

QUYỀNH DAO

Bên Giòng Nước

Chương 8

Mấy ngày kế tiếp đó. Giữa tôi với Tiểu Song là một cuộc chiến tranh lạnh. Tôi cố tạo một khoảng cách, không nói chuyện, lạnh lùng. Nhưng Tiểu Song cũng không vừa, cô ấy phớt mặc. Và ngày nào cũng vậy. Sau khi dạy xong, Tiểu Song không về nhà ngay, mà bỏ đi chơi đến mười một mười hai giờ khuya. Về tới nhà là tắm rửa rồi lên giường ngủ. Khiến tôi càng tức, càng giận. Con gái gì mà thay đổi như chong chóng. Vũ Nông thấy tôi không vui, một bữa nói:

- Thi Bình này, không lẽ em không chịu nhìn sự thật? Thử nghĩ xem giữa Tiểu Song và anh Thi Nghiêu họ đã có cái gì chưa?

Tôi nhún vai không đáp. Vũ Nông nói tiếp.

- Thì em cứ nói đi? Họ đã từng thề non hẹn biển, gắn bó keo sơn chưa? Họ đã được người khác công nhận như chuyện chúng mình chưa, hở?

Tôi bối rối, một chút mới nói:

- Chuyện anh Thi Nghiêu yêu Tiểu Song, đúng ra cô ấy phải hiểu chứ?

- Hay lắm. Chuyện đó thì em biết thôi, mà em biết thì có tác dụng gì? Em đâu phải là Tiểu Song? Mà dù có là phải đi nữa nếu Tiểu Song không yêu anh Thi Nghiêu thì cũng

chẳng giúp được gì. Họ hoàn toàn đứng bên lề. Chưa hề trao nhau một cái hôn, chưa nói chuyện tình yêu thì làm sao em kết tội là cô ấy không chung thủy? Em sai rồi Bình ơi. Tỉnh lại đi. Chuyện này đâu phải em muốn là được? Sự nhiệt tình của em chỉ tỏ làm Tiểu Song giận, anh Thi Nghiêu cũng chẳng vui và em cũng tự làm khổ mình.

Câu nói của Vũ Nông như làm tôi thức tỉnh. Đúng rồi, tội gì thế? Tiểu Song chẳng nói chẳng rằng với tôi, anh Thi Nghiêu thì có bộ mặt lạnh lùng, đi biệt từ sáng sớm đến tối mò mới về. Rõ ràng là chỉ có tôi tự chuốc lấy sự bức mình. Tôi thờ ra, và tự hứa với lòng. Thôi thì mặc kệ họ... Và buổi tối hôm ấy, tôi và Vũ Nông đi xem phim. Thời tiết tương đối nóng, tan rập tôi và Vũ Nông rủ nhau ăn kem. Chúng tôi kéo nhau đến quán kem lòng danh Minh Tinh. Lâu lâu phá tiền một bữa cũng chả sao. Vừa kéo ghế ngồi xuống, thì mắt tôi chợt ngỡ ngàng. Trước mắt là anh Thi Nghiêu và cô Huỳnh Lệ. Họ đang nói đùa thân mật. Chợt nhiên tôi nổi sùng. Tôi đứng dậy và bỏ chạy ra khỏi quán, để khỏi trông thấy cảnh chường mắt. Vũ Nông ngỡ ngác chạy theo

- Em thề, từ nay về sau, anh Thi Nghiêu làm gì thì làm, em chẳng thêm xía vào nữa. Nếu còn xía vào, em không phải là con của ba má, không còn là người mà là con chó.

Vũ Nông bức mình:

- Thi Bình, em làm gì kỳ cục vậy? Phải tỏ ra lịch sự một chút, đến chào hỏi rõ ràng, vừa tỏ ra mình có phong độ, vừa... Biết đâu ăn kem khỏi phải trả tiền?

Tôi giận dữ.

- Thôi được rồi. Ngay cả chuyện ăn kem anh cũng tính toán, anh định lợi dụng tôi để được anh tôi bao ăn nữa ư? Ích kỷ!

- Còn gì nữa nói tiếp đi.

Vũ Nông hỏi, tôi chợt thấy mình giận vô cớ, phì cười.

Thế là đêm ấy, tôi chủ động làm lành với Tiểu Song. Về đến nhà, vào phòng thấy Tiểu Song còn chưa ngủ. Cô ta đang cầm quyển Tập Truyện Ngắn của Trương Ái Linh đọc, tôi bước tới lấy quyển sách ném sang bên nói.

- Tiểu Song cô định từ đây về sau không nói chuyện với tôi nữa phải không?

Tiểu Song cười, bá vai tôi nói:

- Hèn gì Nội chẳng nói. Chị là chúa nói ngược, ai không nói chuyện với ai trước chứ?

Tôi thở ra.

- Hừ. Phải nói là tôi quá sốt sắng, không những chỉ sốt sắng trở nên làm chuyện bao đồng. Muốn cho mọi chuyện êm đẹp, không ngờ chuyện chẳng xảy ra như ý. Tôi ôm một trái tim nóng bỏng đựng phải tảng băng, chỉ là công cốc.

Tiểu Song quay lại nằm đối diện với tôi, vì trời nóng nên chúng tôi mở quạt, gió thổi mái tóc dài của Tiểu Song ra sau khiến gương mặt trở nên sáng sủa. Vừa vuốt mái tóc ngắn của tôi Tiểu Song nói.

- Chị Thi Bình! Trái tim nhiệt tình của chị, em hiểu chứ, em không có anh chị, em mất mẹ lúc ba tuổi, mười tám tuổi lại mồ côi cha, hầu như cả đời em chưa hưởng được một tí gì là hạnh phúc gia đình. Đến đây ở, em mới biết thế nào là gia đình, thế nào là tình huynh đệ, thế nào là hạnh phúc. Em làm sao không mong được ở mãi dưới mái nhà này, trở thành một con bé vĩnh viễn của nhà họ Chu. Nhưng làm sao em ngăn cấm được tiếng gọi của trái tim, chị hãy suy nghĩ xem có đúng không? Tính tình của anh Thi Nghiêu thì nóng nảy còn em tuy xuất thân bản hàn, nhưng rất cao ngạo, em và anh ấy không thể hòa hợp nhau được chị hiểu không? Chị Thi Bình? Đó là chưa nói cái hoàn cảnh nghề nghiệp của anh ấy, lúc nào cũng vắng nhà và giao tiếp với những người con gái trong giới văn nghệ dễ dãi, em lại trực tính và như vậy khó tránh được những phiền phức xảy ra sau này.

Chị nghĩ có đúng không?

Tôi chăm chú nhìn Tiểu Song, có một câu mà tôi muốn nói mãi không thốt ra được. Tôi muốn nói cho Tiểu Song biết là: Anh Thi Nghiêu yêu Tiểu Song, nhưng mặc cảm tàn tật và sự cao ngạo đã làm cho anh ấy không dám tỏ bày. Có lẽ... Nhưng rồi tôi chợt nhớ lại cái hình ảnh thân mật của Thi Nghiêu và Huỳnh Lệ trong quán cà phê, thế là tôi không nói ra được. Tôi chưa hiểu hết được lòng người, vì tôi mới có hai mươi một tuổi. Tôi hỏi.

- Như vậy có nghĩa là Tiểu Song đã yêu Lư Hữu Văn?

Tiểu Song quay mặt, không nhìn thẳng vào mắt tôi nữa.

- Thời gian còn ngắn quá, làm sao có thể nói là đã yêu. Nhưng em cũng thừa nhận là anh Lư Hữu Văn rất lôi cuốn, rất dễ mến, anh ấy có cùng một thân thể tương đồng với em, nên có những ý nghĩ cảm xúc tương tự. Anh ấy lại dũng cảm, có ý chí, có nhiệt tình, có ước mơ, lúc nào ở gần bên anh Văn là em khó có thể không bị ảnh hưởng và cảm thấy không có gì khó khăn trên cuộc đời này cả, chưa kể là kiến thức anh ấy quá rộng, mỗi lần nói chuyện văn học với Văn em đều có cảm giác như mình chỉ là một đứa bé mới học mẫu giáo.

Tôi nhìn Tiểu Song, lúc nàng nói mắt long lanh như vậy làm sao có thể bảo là chưa yêu? Đó không phải đơn thuần là một sự sùng ái, tôi hít vào một hơi dài, hỏi:

- Em có nói chuyện âm nhạc với anh ấy không?

Tiểu Song phồng đôi má.

- Chuyện âm nhạc ư? Đó chẳng qua là một thứ để giải buồn, làm sao có thể so sánh được với văn học.

À! Tôi nhìn lên trần nhà. Nghĩ đến những sự kiêu hãnh mà Tiểu Song đã có trước kia.

Khi nói đến cái kiến thức về âm nhạc của mình, nghĩ đến những tấu khúc đàn dương cầm và sự sáng tác âm nhạc mà trước kia Tiểu Song và cả cha nàng đều mơ ước. Thế mà bây giờ tất cả không được coi như một vấn đề quan trọng. Ôi! Tình yêu, sức mạnh của nó quả là vô địch và chỉ cần trong giây phút đó, tôi thấy mọi chuyện đã ngã ngũ. Anh Nghiêu của tôi bất chiến tự bại rồi! Vì sao? Vì Lư Hữu Văn đã xóa được sự cao ngạo trong tim của Tiểu Song còn anh thì không làm được việc ấy. Tôi hỏi.

- Có nghĩ là mấy ngày nay. Cô và anh Văn lúc nào cũng bên nhau?

- Vâng.

Tiểu Song cười nói.

- Ông ấy mới mượn được một căn gác nhỏ. Mấy hôm nay tôi bận phụ anh ấy sắp xếp, bày biện, bao giờ xong là anh ấy sẽ khởi đầu. Anh ấy là người có lý tưởng và phân minh rất rành mạch giữa lý tưởng với thực tế vì vậy tiền thuê nhà anh ấy cũng giao cho tôi.

Tôi hỏi:

- Như vậy khi lãnh tiền tác quyền thì sao?

- Bao giờ viết được tác phẩm có được tiền tác quyền sẽ tính sau.

Tôi ngẫm nghĩ rồi nghiêm chỉnh nói:

- Thôi được Tiểu Song, coi như chị đại diện cho gia đình thừa nhận chuyện của Tiểu Song với anh ấy. Ở nhà này con gái có bạn trai không được phép giấu giếm người lớn. Nội cũng thường nói "Trai lớn có vợ, gái lớn có chồng. Đó là một điều quang minh chính đại, dĩ nhiên không có gì mắc cỡ giấu giếm". Vì vậy sau này rảnh rồi Tiểu Song cứ đưa Văn về đây chơi.

Tiểu Song nhìn tôi. Nhìn thật lâu, mắt rướm lệ, hôm ấy tôi không nói.

- Chị Thi Bình, chị không giận em nữa chứ? Từ rày nếu có chuyện gì xảy ra, dù có ở gần bên nhau hay đã xa nhau, chúng ta mãi mãi là chị em phải không chị Bình.

Tôi cũng xúc động muốn khóc. Chúng tôi ôm chặt lấy nhau giống như cái hôm đầu tiên Tiểu Song đến nhà. Có điều, tâm trạng của tôi lại buồn vui lẫn lộn. Tiểu Song đứng ra phải là người mang họ Chu mới phải.

Và chỉ mấy ngày sau, một buổi tối. Tiểu Song đưa Lư Hữu Văn về nhà. Hôm ấy vắng mặt anh Thi Nghiêu. Lư Hữu Văn ngồi giữa phòng khách vẫn gương mặt rạng rỡ đáng tự tin. Chúng tôi mời Văn ở lại ăn cơm tối và trong bữa cơm đó, Văn lại huyên thuyên về chuyện văn học nghệ thuật với cha, cái gì Văn cũng tỏ ra am hiểu, mãi khi đến mười giờ anh Thi Nghiêu mới về tới. Vừa nhìn thấy anh Nghiêu, Văn đứng dậy chào hỏi rất lịch sự

- Chào ông phó giám đốc.

- Không dám. Chào ông.

Hai người dùng tiếng ông thật khách sáo. Anh Nghiêu không ở lại với chúng tôi để nói chuyện, mà đi về phòng riêng của mình, trước khi tôi thấy anh liếc nhanh Tiểu Song và Tiểu Song chớp mắt quay về hướng khác, dường như tôi nghe có tiếng thở dài và anh Nghiêu bước khập khễnh đi vào trong. Tôi nhìn theo và chợt cảm nhận một sự cô đơn lạc loài, buồn bã của người thất trận. Khi quay lại tôi cũng thấy mẹ đang yên lặng nhìn theo Nghiêu, ánh mắt thương yêu lo lắng và một chút thương xót.

Khi anh Nghiêu đã vào phòng. Phòng khách trở lại không khí nói cười vui vẻ như cũ, như sự hiện diện của Thi Nghiêu có hay không cũng chẳng là một sự bận tâm. Cha đem trò đồ chữ ra đồ và Hữu Văn đáp ứng rất hòa hợp, mặc dù anh ta không hoàn toàn giải đáp hết. Thái độ hòa nhã của Văn khiến cha rất vui lòng, tôi còn nhớ trước khi vào phòng nghỉ, cha còn nói:

- Đúng là một thanh niên ưu tú.

Tôi nghĩ không biết lúc nói câu đó, cha có quên đi bóng dáng của thằng con trai làm nên sự nghiệp của cha trong phòng riêng không? Hôm ấy Tiểu Song rất lặng lẽ, suốt buổi tối cô ta chỉ yên lặng ngồi cạnh Hữu Văn nhìn anh chàng với đôi mắt say sưa. Và khi tất cả những người lớn đã về phòng. Anh Lý Khiêm và chị Thi Tịnh đi tìm chỗ khuất để tâm sự thì phòng khách chỉ còn lại tôi Vũ Nông và Tiểu Song với Văn. Bấy giờ ngoài cửa sổ, bầu trời của đêm hè đang lấp lánh đầy sao, tiếng côn trùng trong các lùm cây ngoài sân thì nhau gọi bạn và xa xa là tiếng gõ nhịp của anh bán mì gọi khách. Đêm mùa hè với bao âm thanh rộn rã. Lữ Hữu Văn nắm lấy tay Tiểu Song nói.

- Tiểu Song chúng ta ra ngoài dạo một tí đi.

Tiểu Song, quay lại nhìn chúng tôi và tôi nói.

- Cứ đi đi tôi sẽ trông cửa cho.

Tiểu Song ngoan ngoãn đi theo Lữ Hữu Văn, tôi bước đến bên cửa sổ nhảy lên thành cửa bắt chéo chân ngồi. Ngoài sân cảnh vật êm đềm có mấy con đom đóm đang lấp lánh trên những cánh hoa hồng, gió mùa hè thổi nhẹ lay tóc tôi. Với một tâm trạng mơ màng tôi nghĩ băng quơ đủ thứ. Vũ Nông bước tới lúc nào không hay, chàng kéo tôi ngã vào người chàng với giọng ru êm:

- Em nghĩ gì đấy? Thi Bình dễ thương của anh?

Tôi đưa đầu vào vai chàng nói:

- Có phải chẳng mỗi người đều có hạnh phúc riêng của mỗi người?

Vũ Nông nói.

- Mỗi người cũng có cái bất hạnh riêng của họ.

Và không hiểu tại sao câu nói của chàng làm tôi rùng mình.

Khi Vũ Nông từ giã ra về, tôi mở rộng cửa đưa chàng ra. Và trước mắt tôi là Tiểu Song với Lư Hữu Văn họ đang đứng tựa người vào một thân cây lớn. Họ đang ôm nhau với môi trên môi. Ánh trăng xuyên qua tạo thành một khung ảnh mờ ảo.

hết: [Chương 8](#),

QUỲNH DAO

Bên Giòng Nước

Chương 9

Tháng chín tôi bắt đầu trở lại trường. Năm nay là năm thứ tư, không còn nhàn hạ như nhưng năm học trước. Có thêm các môn học như kế toán, quản lý, kế hoạch, chế độ kế toán, và mậu dịch quốc tế v.v... Tùm lum thứ khiến tôi rối cả đầu. Giữa lúc đó thì Vũ Nông lại bận kỳ thi ở Luật sư đoàn, chàng bận túi bụi vì vừa phải làm thư ký cho Tòa án ở địa phương, vừa phải nghiên cứu bản án, nghe xử, ghi chú rồi phải soạn bài... Do đó mỗi ngày chúng tôi chỉ gặp nhau buổi tối. Gặp nhau mà trên tay tôi vẫn là một quyển sách dày và trên tay chàng là hồ sơ vụ án. Tuy rất bận rộn, nhưng lúc nào tôi cũng để tâm đến sự tiến triển tình cảm của Tiểu Song và Hữu Văn. Bây giờ thì địa vị của Lư Hữu Văn trong gia đình tôi đã được công khai hóa như Lý Khiêm và Vũ Nông. Có điều họ chỉ đến nhà hai lần, còn phần lớn thời gian là Tiểu Song ở lại bên căn gác trọ của Văn. Theo tôi thì lý do ít đến đó là do sự hiện diện của anh Thi Nghiêu, dù giữa Thi Nghiêu và Tiểu Song chưa có việc gì xảy ra nhưng đã có một khoảng cách, anh Nghiêu và Văn không hợp nhau có vẻ. Tiểu Song hiểu vậy, nên cũng ít đưa Hữu Văn về nhà. Mỗi lần đi vắng Tiểu Song đều mượn có:

- Chị nghĩ xem, anh Văn rất bận viết nên không thể ra ngoài. Tối nào anh ấy cũng viết tới khuya.

Tôi hỏi:

- Như vậy cô ngồi bên cạnh, rồi có ảnh hưởng gì đến việc viết lách của anh ấy không?

Tiểu Song đỏ mặt, đáp một cách không tự nhiên:

- Em cố gắng để không trở ngại anh ấy, em chỉ phụ dọn dẹp nhà cửa, sắp xếp sách vở, may vá quần áo hoặc đôi lúc chép lại bản thảo. Em hoàn toàn im lặng thì làm sao trở ngại việc viết.

Một bức tranh hoà hợp và sống động. Tôi nghĩ đến hình ảnh của những cặp vợ chồng văn sĩ trong tiểu thuyết, không biết họ có đạt được cái hạnh phúc đó không? Tôi hỏi:

- Thế anh Văn viết được bao nhiêu chữ rồi?

Tiểu Song không tự nhiên:

-... Chị Bình, bộ chị tưởng chuyện viết lách đơn giản lắm sao, đâu phải chỉ cần ngồi xuống là có tác phẩm. Chuyện viết lách là chuyện cực khổ vô cùng. Trước kia em cũng không hiểu, em đọc báo, đọc sách, thấy sách báo đủ thứ, em cũng tưởng viết vẫn là một chuyện dễ, đâu ngờ bây giờ thấy anh Hữu Văn viết mới hiểu là muốn làm một nhà văn không phải đơn giản.

Tôi vẫn chưa hiểu, hỏi:

- Sao thế? Nếu nói làm nhà văn không đơn giản sao ở xứ Đài Loan này nhiều quá thế... Ví dụ như...

Tôi đang định đơn cử tên tuổi một số nhà văn thì Tiểu Song đã chau mày cắt ngang:

- Những nhà văn đó viết những tác phẩm không ra gì. Nói chuyện trên trời dưới nước, nặn tác phẩm ra để câu com thì có gì là khó? Nhưng như anh Hữu Văn nói người cầm bút phải là người có lương tâm nghệ thuật, tác phẩm phải được chính mình kiểm duyệt và thông qua mới được tung ra ngoài, còn nếu chỉ là một sự lừa dối vô nghĩa thì là vô đạo

đúc. Vì vậy anh Hữu Văn rất khát khe với chính mình. Anh bỏ cả một ngày trời, cặm cụi viết rồi ngày hôm sau lại xé bỏ. Anh nói "Thà không có còn hơn".

Chợt nhiên tôi thấy nể vì Lư Hữu Văn vô cùng, tôi nghĩ đến những kịch bản của anh Lý Khiêm, viết tình tiết lập đi lập lại, phát biểu lung tung, có khi xem nửa buổi trời chẳng hiểu mô tê. Thế này thì anh Lý Khiêm phải học hỏi thêm ở anh Hữu Văn. Nếu không học được cái lối viết tuyệt vời của người ta thì ít ra cũng học được cái tinh thần viết lách. Tôi hỏi:

- Thế anh ấy đang viết truyện dài hay truyện ngắn? Những tác phẩm mà anh ấy cho phép in được bao nhiêu rồi, có đăng báo chưa?

Tiểu Song có vẻ ngượng nghịu:

- Có nhà văn nào lúc khởi đầu viết lại viết ngay được truyện dài? Dĩ nhiên là phải bắt đầu bằng truyện ngắn, và tôi hôm qua anh ấy mới lập được bản đề cương về nhân vật...

Tôi giật mình:

- Bản đề cương về nhân vật? Truyện ngắn mà phải cần đến nguyên một danh sách nhân vật ư? Có giống như truyện Thủy Hử, tới một trăm lẻ tám vị hảo hớn chẳng?

Tiểu Song có vẻ giận:

- Thôi không thềm nói chuyện với chị nữa đâu. Chị không biết một tí gì về văn học cả. Nếu ta không nghiêm khắc đòi hỏi, chỉ viết cho có viết thì dĩ nhiên truyện dài cũng không cần có bản đề cương. Chị có đọc những quyển tiểu thuyết kiếm hiệp không? Nhiều quyển đánh đi đánh lại đã đời có nhiều nhân vật chết rồi lại sống lại, tương tự những quyển tiểu thuyết ba xu cũng thế. Có một cốt truyện mà viết ra những ba bốn tập.

Tôi tròn mắt:

- Em đang nói về tiểu thuyết kiếm hiệp ư? Hữu Văn có định viết những truyện đại loại như vậy không?

Tiểu Song trề môi:

- Chỉ cần nghe đến đó là anh ấy đã bịt mũi.

Vậy là tiểu thuyết mà Hữu Văn định viết hẳn là cao siêu, sâu sắc lắm. Tôi thấy mừng cho Hữu Văn và cho cả Tiểu Song. Qua tháng tám, gió thu đến, cái không khí lạnh lạnh làm cho con người dễ mơ mộng. Tiểu Song lúc này vắng nhà thường xuyên. Sự tò mò khiến tôi đề nghị với Vũ Nông hôm nào sẽ cùng ghé qua gác trọ của Văn một cách đột xuất, để xem việc viết lách của Văn đã đến đâu. Nhưng còn ngần ngại nên tôi hỏi Tiểu Song:

- Anh Hữu Văn có khó tính không, khi viết chắc hẳn không cho phép ai quấy rầy cả

Tiểu Song nói:

- Vâng, anh ấy nghiêm túc, khi viết chẳng thích ai vào.

Nhưng Vũ Nông nói:

- Ô, không sao anh với hẳn là bạn cơ mà. Nhờ anh hẳn mới quen được với Tiểu Song thế mà chưa có một ly rượu mừng uống. Chúng ta cứ đến đấy uống ly trà, xem họ sinh hoạt ra sao cũng không quá đáng.

Thế là tối hôm đó, tôi với anh Vũ Nông ghé qua "căn gác văn học" của Hữu Văn.

Đó là căn gác nhỏ, nằm trên sân thượng lầu tư của một nhà tư nhân, có lẽ lúc đầu được sử dụng như chỗ chứa đồ dư thừa, sau đó không hiểu vì lẽ gì mới đem ra cho thuê. Và chúng tôi phải hì hục lắm mới lên tới nơi. Nhà tôi là loại nhà triệt kiểu Nhật. Mấy năm trước với

phong trào xây cất cao ốc chung cư, có nhiều nhà thầu đến đề nghị hợp tác nhưng cha không chịu. Nhờ vậy chúng tôi khỏi phải leo lầu. Chỉ có bốn tầng mà đã muốn đứt hơi. Đúng là ái tình vĩ đại thật!

Mở cửa là Tiểu Song tròn mắt ngạc nhiên. Hữu Văn vừa thấy chúng tôi, từ bàn viết đứng dậy ròn rã:

- Đúng là khách quý, khách quý, khách hiếm!

Vũ Nông cười:

- Vậy ra ở đây còn khách thường xuyên nữa cơ?

Lư Hữu Văn nói.

- Có chứ, sao lại không?

Tôi hỏi:

- Ai vậy? Không được tính Tiểu Song nghe, cô ấy không kể là khách.

- Vậy thì là chuột!

Chúng tôi cùng cười. Tôi có cái nhận xét là Lư Hữu Văn lúc nào cũng rất lạc quan. Từ cái ăn uống, tiện nghi thiếu thốn vẫn không lo lắng. Tôi đưa mắt quan sát căn phòng. Thú thật chưa bao giờ tôi thấy một ngôi nhà đơn giản hơn. Nhà cây vách hồ, gió tự do luôn vào. Một miếng ván to đặt sát vào vách, dùng làm giường, rồi mấy miếng gỗ khác ghép lại làm thành kệ sách, chất đầy sách. Chỉ có một tiện nghi giống như đồ đạc trong nhà đó là chiếc bàn và hai chiếc ghế. Giấy nằm rải trên bàn tờ đã viết, chưa viết... Và một hộp bút bi. Tôi thắc mắc không hiểu chuyện viết văn là thế nào. Không lẽ mỗi lần viết phải sử dụng đến bao nhiêu giấy. Viết xong tờ nào, lấy tờ khác, bút cũng vậy không được ư. Hình

như hiểu được điều tôi nghĩ, Tiểu Song nói:

- Bút bi hay bị chảy mực, nên phải mua nhiều, em đã thử xem cây nào viết được đề qua bên, để anh Văn viết. Sợ lúc ấy đang cảm hứng mà không chọn được cây bút tốt thì trở ngại nhiều.

Thì ra thế nhà văn nào cũng có người túc trực bên, hầu hạ, viết thế này mà chẳng thành công cũng ổng. Tôi lại quan sát tiếp. Trên bàn ngoài giấy và bút ra còn một đĩa đậu phụng rang, một đĩa bánh ngọt, một đĩa khô... Chỉ thiếu một bình rượu nữa là đủ bộ. Tiểu Song phải giải thích:

- Khi viết anh ấy hay ăn vặt, có khi viết đến khuya bụng đói, có gì nhắm nháp cũng đỡ.

À thì ra... Những món mà tôi thích ăn như quả đậu, chị Tịnh thích ăn nho khô, và bánh ngọt của nội trong nhà đều biến mất. Nó chạy hết về đây, Hữu Văn đẩy hai chiếc ghế về phía chúng tôi nói:

- Ngồi đi chứ? Đứng chi thế?

- Thôi để tôi ngồi lên giường được rồi.

Tôi nói và ngồi xuống, không ngờ vừa đặt đít lên đã nghe tiếng kèn kẹt. Tiểu Song trấn an:

- Không sao đâu, nó không sập được, nếu có sập thì cũng chỉ có cách mặt nền có hai tác cũng chẳng đến nỗi nào.

Tôi yên tâm ngồi xuống. Tiểu Song rót cho chúng tôi hai ly trà thơm và ngọt loại Toàn Tường, thứ loại mà nhà tôi thường uống. Vậy là của Tiểu Song mang đến thôi. Vừa uống trà tôi vừa nói:

- Anh cứ lo việc của anh, đừng để tâm tới sự hiện diện của chúng tôi mà bị cắt dòng cảm hứng. Tôi với anh Nông đến đây chỉ tò mò xem cuộc sống của anh thế nào. Nếu không có lợi cho anh thì tôi xin rút lui ngay.

Hữu Văn nói:

- Không, không có gì. Các bạn cứ ngồi chơi. Hôm nay cũng may là tôi hơi mệt mỏi, ý cặn, chưa thể viết được, sự hiện diện của các bạn cũng chẳng ảnh hưởng gì đâu.

Vũ Nông bước tới bàn, lật một vài trang bản thảo, hỏi:

- Sao viết tới đâu rồi? Tiểu thuyết ư? Tên gì vậy?

Tiểu Song bước vội tới, ngăn lại:

- Anh đừng động đến, để không tí nữa anh ấy bảo là tìm không ra đầu đề.

Vũ Nông ngạc nhiên.

- Sao kỳ vậy? Cậu viết được bao nhiêu chương rồi? Bao nhiêu đầu đề?

Lư Hữu Văn nói:

- Cậu không hiểu. Mấy hôm nay tôi đã soạn ra được mười mấy đầu đề, chứ chưa viết được chương nào hết. Viết tiểu thuyết mà ta chọn đầu đề rồi thì phần sau sẽ viết được dễ hơn.

Tiểu Song cũng tiếp lời:

- Đầu đề của một cuốn sách quan trọng lắm chứ!

Tôi lạnh miệng:

- Nhưng nếu chỉ có đầu mà chẳng tay chân thì cũng không là một quyển sách.

Lư Hữu Văn cười:

- Cũng đúng, nhưng viết sách cái mở đầu là quan trọng. Ta chọn được tựa sách, chủ đề sách đã là đi nửa đoạn đường. Cũng chính vì vậy mà tôi rất thận trọng khi đặt bút phần mở đầu.

Vũ Nông hỏi:

- Thế lúc viết tới giờ, anh đã viết được bao nhiêu rồi?

Hữu Văn cười, vừa cười vừa chỉ về phía Tiểu Song.

- Cậu hỏi cô ấy, chính cô ấy hại tôi đấy.

Tiểu Song đỏ mặt, một chút mắc cở, một chút sung sướng. Tôi và Vũ Nông nhìn nhau, không hiểu gì cả. Nhất là tôi, tôi ngu ngơ đến độ buột miệng:

- Tiểu Song làm sao hại anh Văn không viết được vậy?

Tiểu Song chỉ cười lảng:

- Đừng nghe ông ấy, ông ấy chỉ giỏi khôì hài.

Hữu Văn quay sang Vũ Nông.

- Khôì hài ư? Cậu Nông, cậu nhớ lúc còn ở Mã Tổ không? Cả ngày tập luyện mệt phờ, mà tới tối đến vẫn còn viết được một vài bài. Lúc trở về đây tôi đã định bụng sẽ làm ăn

lớn, viết một tác phẩm vĩ đại, vậy mà gặp Tiểu Song là... đẹp hết.

Tôi thất vọng.

- Sao vậy? Sao gặp Tiểu Song là không viết được nữa?

Lưu Hữu Văn nhìn chúng tôi.

- Viết văn khác hẳn với làm những việc khác, phải tập trung toàn bộ tư tưởng. Nhưng bây giờ thì, vừa thức dậy là đầu tôi đã nghĩ đến Tiểu Song, tim tôi cũng gọi Tiểu Song. Hôm nào cô ấy không đến, ruột tôi nôn nóng, chờ đợi, không muốn ăn, không uống như vậy còn tinh thần đâu mà viết? Khi cô ấy đến rồi. Thì nhất cử nhất động gì của cô ta cũng ngập đầy tình yêu. Đầu tôi ngẩn ngơ. Còn ý đâu mà viết thành lời. Trước kia tôi đâu có ngờ sức mạnh của tình yêu lại mạnh như vậy? Cũng vì tình yêu của Tiểu Song mà tôi không viết được, không trách cô ấy thì trách ai?

Tiểu Song nghe Hữu Văn kể khổ, chỉ cười, mắt long lanh:

- Đừng tin anh ấy. Cái gì viết không ra là đổ tội cho người.

- Tôi nói thật đo chứ, đó là sự thật.

Hữu Văn nói, và cười. Tôi đưa mắt nhìn Vũ Nông rồi khắp căn phòng. Ngôi nhà không đủ che mưa che nắng, nhưng ngập đầy cái ấm cúng của mùa xuân. Còn những tờ giấy viết dở trên bàn? Nghĩ đến lời của Hữu Văn. Tình yêu là vật cản của sự nghiệp viết lách? Như vậy hạnh phúc đã hạn chế sự phát triển của nghệ thuật? Và tất cả những tuyệt tác trên đời này đều thành hình từ khổ đau cay đắng ư? Nếu thật như vậy thì cuộc gặp gỡ giữa Hữu Văn và Tiểu Song chỉ mang đến cho Hữu Văn một sự bất hạnh. Rắc rối quá và tôi không muốn nghĩ tiếp nữa.

Tối hôm ấy khi ra khỏi nhà của Hữu Văn, tay trong tay tôi và Vũ Nông thả trên phố,

trong cái gió thu lành lạnh, trong cái ánh đèn vàng vọt và phố vắng đầu mưa, tôi nói:

- Anh Vũ Nông này, anh có nghĩ là sau này Hữu Văn và Tiểu Song hạnh phúc không?

Vũ Nông nói với giọng tự tin, chàng có vẻ san sẻ niềm vui từ hạnh phúc của Văn.

- Em không thấy bây giờ họ quá hạnh phúc ư? Hãy tin tưởng chỉ có tin yêu mới mang lại hạnh phúc, họ hạnh phúc và ta, ta cũng hạnh phúc.

Tôi vẫn không yên tâm.

- Nhưng mà, nếu Lư Hữu Văn không viết, không tìm cách viết, cứ chờ có hứng có linh cảm mới viết thì em sợ rằng chẳng bao giờ anh ấy thành công, anh ấy cần điều đó, như cần lập gia đình, họ không thể sống bên nhau, trong một chiếc chòi đơn sơ như vậy.

Anh Vũ Nông có vẻ bất mãn.

- Sao em lại thực tế như vậy? Anh nghĩ là chỉ cần hiểu và yêu nhau. Còn giàu nghèo không là vấn đề. Có khi càng nghèo, tình yêu được thử thách mới càng thấy vĩ đại: Đó là chưa hẳn Văn nghèo mãi, anh tin tưởng là cậu ấy sẽ thành công. Vì xã hội hiện nay đâu để mai một nhân tài như xưa? Có tài là không sợ gì hết.

Tôi hỏi và không tin tưởng.

- Có thật thế không?

Vũ Nông nói.

- Vậy thì em cứ chờ xem.

Tôi nhún vai, Đương nhiên là không còn cách nào khác hơn là chờ xem. Thế giới này tiến

hóa và thay đổi không ngừng. Thời gian trôi qua, rồi lần lượt mọi cái sẽ xuất hiện - tốt hay xấu thế thôi.

Tôi hôm ấy, khuya lắm tôi mới về tới nhà. Như một bất ngờ. Anh Thi Nghiêu vẫn còn chưa ngủ. Anh ngồi một mình giữa phòng khách hút thuốc. Đó là một chuyện lạ. Vì ít khi anh Thi Nghiêu hút thuốc trong phòng khách, anh chỉ hút ở phòng riêng, tôi bước tới hỏi:

- Anh làm gì đó?

- Anh đang đợi Tiểu Song.

Tim tôi đập mạnh, nhìn anh tôi nói:

- Đợi cô ấy làm gì?

- Có chuyện cần nói.

Anh Nghiêu đáp gọn. Tôi ngồi xuống trước mặt nhìn anh. Qua làn khói mờ mờ không cảm nhận được cảm xúc trên mặt. Tôi nhớ tới cái không khí mùa xuân trong ngôi nhà nhỏ của Hữu Văn. Tôi nói:

- Ban nãy tụi em đến nhà Lư Hữu Văn, gặp Tiểu Song ở đây. Hữu Văn viết còn Tiểu Song chép lại. Ngôi nhà thì rách nát nhưng họ có vẻ rất vui.

Anh Nghiêu dụi tàn thuốc, trừng trừng nhìn tôi.

- Em nói những điều đó với anh làm gì? Em tưởng anh gặp Tiểu Song để muốn nói gì chứ? Đến giờ phút này rồi, còn gì để nói nữa đâu. Anh nào có ngu đến mức như vậy?

Tôi buồn buồn:

- Em không biết, mãi đến giờ này em vẫn không hiểu anh, nên có khi em thấy mình ngu quá.

Anh Thi Nghiêu nhìn tôi có vẻ xúc động, anh đứng dậy:

- Anh hiểu... ở nhà này, em là người hiểu anh nhất.

Rồi anh Nghiêu bỏ về phòng riêng, trước khi khép cửa phòng lại anh còn quay lại nói:

- Thôi không cần đợi Tiểu Song về nữa, em nhắn lại với cô ấy là tối mai lúc sáu giờ mười phút cô ấy nên chờ xem tiết mục Rừng Ca Khúc nhé.

Phòng khách chỉ còn lại một mình tôi. Không biết tiết mục Rừng Ca Khúc và Tiểu Song có quan hệ gì mà anh Thi Nghiêu muốn Tiểu Song xem. Hay đó là một chương trình đặc biệt mà anh đã dành riêng cho nàng? Mười một giờ rưỡi khuya. Tiểu Song vẫn chưa về. Tôi mệt quá, trở về phòng riêng,. Tôi nằm trên giường chờ Tiểu Song nhưng rồi chợp mắt lúc nào không biết. Và Tiểu Song trở về tôi cũng không hay. Đến khi thức dậy, thì trời đã sáng trắng. Tiểu Song không còn trên giường. Chỉ có một mảnh giấy trên bàn.

"Em cùng anh Hữu Văn đến Tân Trúc thăm bạn, sẽ không về dùng cơm trưa lẫn cơm tối"

Chết chưa! Tôi nhớ lại. Tôi đã quên không thông báo cho Tiểu Song biết lời dặn dò của anh Thi Nghiêu. Tôi vội chạy sang phòng anh Nghiêu và xin lỗi. Anh ấy yên lặng một chút rồi cười buồn.

- Thôi cũng không có gì... có lẽ... có lẽ định mệnh muốn thế.

Nghe những lời thất vọng trên, tôi càng bút rứt. Nhưng làm sao kéo Tiểu Song lại? Nàng đang rên đường đến Tân Trúc rồi?

Tối hôm ấy lúc sáu giờ mười. Tôi đã xem được tiết mục đó. Không phải chỉ có tôi mà còn

cả gia đình. Tôi nghĩ, chắc chắn là không có ai trong gia đình tôi có được cái ấn tượng mạnh mẽ mà tôi có hôm ấy. Vì đó chỉ là một tiết mục ca nhạc bình thường. Có điều một bản nhạc. Vâng, trong chương trình đó có một bản nhạc. Một bản nhạc có tên là “Bên Dòng Nước” với bối cảnh là một thiếu nữ tóc dài, đứng trên bờ sông, khói sóng mờ nhạt. Một vài cành cây leo thả trên sông nước. Khiến cho bối cảnh càng mờ lung, hư ảo. Gió thổi, tóc bay, nước lăn tăn sóng gợn. Tiếng ca phối hợp từ hậu trường vang lên:

Sóng nước mây mù cỏ non xanh

Có người thiếu nữ đứng bên dòng

Và tôi xuôi ngược cùng năm tháng

Mơ được cùng ai cạnh mãi lòng

Dù cho sóng vỗ thác ghềnh cao

Dù cho dẫu vợi giữa bên dòng

Tôi vẫn thầm mong cùng ai đó

Được sống gần nhau cạnh vợ chồng

Nhưng cỏ buồn khô, mây trắng bay

Người con gái đó vẫn bên dòng

Mà sao hai ngã giờ chia cách

Không thể cùng ai đến cạnh nhau

Cuộc đời buồn quá lòng xa lạ

Có nhớ thương người tôi muốn sang

Người con gái cũ giờ như nước

Trôi giữa dòng đời mắt đắng cay.

Bài hát đã dứt, rồi bối cảnh người con gái mờ nhạt dần rồi biến mất. Tôi có cảm tưởng đó là hình ảnh của Tiểu Song.

Đi về phòng đột nhiên tôi thấy mình ràn rụa nước mắt.

hết: [Chương 9](#),

QUỖNH DAO

Bên Giòng Nước

Chương 10

Hôm ấy thật khuya, Tiểu Song mới về tới nhà. Tôi đang ngồi trước bàn học, với quyển Kế Hoạch Tuyển Tính và quyển sổ ghi chú, mà vẫn không có một chữ trong đầu. Vì tôi đang đợi Tiểu Song.

Tiểu Song bước vào da mặt rúm nắng, môi đỏ. Trong chiếc áo khác màu tím nhạt, chiếc quần ống loe màu trắng tróc dài xõa vai với cánh hoa trắng trên tóc. Còn đúng mấy hôm nữa là xả tang. Tiểu Song đếm ngón tay nói với tôi.

Thế thì nhanh thật. Tiểu Song đến nhà tôi gần giáp năm. Còn nhớ lúc mới đến. Cô ấy với tôi bộ quần màu đen đáng gầy còm đứng giữa phòng khách so với bây giờ thì khác xa. Vì cái nhất cử nhất động bây giờ là của mùa xuân chứ không phải mùa đông lạnh giá nữa. Tiểu Song nhìn tôi hỏi:

- Chị Bình sao giờ này còn chưa ngủ?

Tôi giả vờ thờ ơ:

- Đi Tân Trúc chơi vui không? Gặp bạn chứ? Hẳn là một người có tên tuổi?

Tiểu Song đặt tắt cả chìa khoá cửa, túi ví, xách tay lên bàn vừa cười vừa nói.

- Đâu có. Chúng em không gặp ai hết, vì anh Hữu Văn chẳng có bạn ở Tân Trú.

Tôi hỏi.

- Sao vậy? Rõ ràng giấy đề lại của Tiểu Song nói thế cơ mà?

Tiểu Song đến bên giường, cởi giày rồi nằm lăn ra, cô bé nói:

- Sự thật thế này này. Mấy ngày hôm nay anh Hữu Văn chẳng viết được gì hết. Viết trang nào xong anh ấy lại xé, vì không hài lòng. Tối hôm qua anh ấy nói làm việc kiệt sức quá. Tôi cũng thấy điều đó. Con người chứ đâu phải chiếc máy đâu mà cứ nhốt mình trong góc với giấy bút hoài phải không? Chị thấy đó, trước kia Jack London viết được quyển “Sói Biển” là nhờ ông ta có kinh nghiệm thủy thủ. Còn Hemingway viết “Chuông Gọi Hồn Ai” cũng nhờ sòng qua mấy năm ở trận mạc. Viết văn không thể tách rời kinh nghiệm cuộc sống, nếu để anh ấy giam mãi trong nhà thì cao lắm là chỉ viết được “Ký Sự” về lũ chuột phàm ăn mà thôi.

Tôi buột miệng:

- Không ngờ mới đây mà cô đã trở thành nhà nghiên cứu tiểu thuyết rồi.

Tiểu Song cười, đưa mấy ngón tay vẽ vẽ trên thành giường:

- Nhờ em nghe anh Hữu Văn nói, anh ấy cái gì cũng biết, nhất là về thân thể và sự nghiệp các nhà văn. Có nhiều lúc em cũng nghĩ không hiểu sao óc anh lại chứa được nhiều đến thế.

Tôi cười buồn:

- Nói rằng nhà văn phải có kinh nghiệm sống mới viết được tác phẩm, vậy không lẽ nhà văn Pháp Alexandre Dumas khi viết “Trà Hoa Nữ” phải đi làm điếm qua ư?

Tiểu Song cười:

- Chị chỉ khéo nói nhảm, Alexandre Dumas là đàn ông làm sao làm điểm được.
- Còn Tolstoi phải là đàn bà mới viết được cuốn “Anna Karenine”. Còn Jack London ngoài kinh nghiệm thủy thủ ra phải có kinh nghiệm làm chó mới viết được quyển “Tiếng Gọi Nơi hoang Dã”, Hemingway phải là ngư ông mới viết được “Ngư Ông và Biển Cả”, ngay cả nhà văn Ngô Thừa Ân của chúng ta phải có kinh nghiệm làm khi...

Tiểu Song ngơ ngác nhìn tôi:

- Ngô Thừa Ân là ai vậy?
- Là tác giả Tây Du Ký đấy. Nếu không là khi thì làm sao ông ta tạo được nhân vật xuất sắc như Tề Thiên Đại Thánh được.

Tiểu Song cười lớn.

- Chị có óc trào phúng khá lắm, tôi ngẫm hiểu chị không ưa anh Hữu Văn nên lúc nào cũng ở phía đối lập, và câu nào của anh ấy nói ra chị cũng vặn lại được.

Tôi nhún vai:

- Không bao giờ có chuyện đó. Thôi được rồi này giờ Song dài dòng về Jack London Hemingway... nhưng những người này có dính dáng gì đến chuyến đi Tân Trúc của cô?

Tiểu Song quay lại nhìn tôi:

- Em chỉ lấy một vài ví dụ để minh chứng cho việc trước tác, không phải là một vấn đề khép kín, nó phải phản ánh thực tế. Ví dụ như anh Hữu Văn lúc gần đây không đủ hứng

để viết nên em đề nghị anh ấy đi nơi này nơi kia vừa giảm bớt sự căng thẳng vừa kiếm thêm một chút tư liệu, biết đâu nhờ thế chẳng viết được? Cũng vì thế mà hôm nay chúng em đến hồ Thanh Thảo, đến núi Sư Tử... đi một phờ người. - Tiểu Song vuốt lấy mái tóc, tuy mệt mỏi, nhưng cô bé vẫn có vẻ rạng rỡ- Hôm nay thời tiết quá tốt, không nóng quá cũng không lạnh, không hiểu sao các anh chị lại đóng kín cửa trong nhà không đi ra ngoài chơi, mùa thu là mùa lý tưởng cho picnic cơ mà.

À thì ra cô bé cũng thường đi picnic, nhưng có đi thì đi cần gì phải lý luận dài dòng như thế, tôi nhún vai:

- Thì cứ nói đại đi chơi cần gì phải nói đi thăm bạn bè.

Tiểu Song vẫn cãi:

- Đâu phải hoàn toàn đi chơi đâu, mà theo lời anh Hữu Văn là đi bắt lấy nguồn cảm hứng.

Tôi cười nhẹ:

- Như vậy từ sáng đến giờ, ông ấy hẳn đã bắt đầy một giỏ rồi chứ?

Tiểu Song cười và ngượng ngùng úp mặt vào gối. Chợt nhiên tôi cảm thấy không cần phải để cho cô ấy biết chuyện anh Thi Nghiêu tâm huyết sắp xếp một chương trình cho bản nhạc “Bên Dòng Nước”. Bây giờ có nói cũng chẳng ý nghĩa gì. Tiểu Song bận rộn quá, vừa dạy học, chuẩn bị giấy bút, rồi chép bản thảo... phải đi theo trợ lực để bắt nguồn cảm hứng... Thế thì cô ta còn thì giờ đâu nữa mà để ý bản nhạc “Bên Dòng Nước” kia?

Vì nghĩ thế, nên tôi hôm ấy, tôi không hề nhắc tới chuyện anh Nghiêu làm.

Mấy hôm sau bản nhạc “Bên Dòng Nước” lại được phát lại một lần nữa. Tiểu Song vẫn không hề hay biết. Đến lần phát lại thứ ba rồi thứ tư thì Tiểu Song mới khám phá ra, đó là trung tuần tháng mười một. Hôm ấy chương trình ca nhạc kéo dài đến tận khuya. Tình cờ

Tiểu Song ở nhà. Nàng ta đang cùng nội học đan áo. Chiếc áo màu chocolat cổ cao. Nhìn chiếc áo là tôi biết Tiểu Song đan cho Hữu Văn. Tiểu Song vừa đan áo vừa xem ti vi. Lư Hữu Văn hôm ấy cũng có đến, nhưng ngồi được một chút, nói là bận viết một truyện ngắn nên cáo từ về trước, chị Thi Tịnh và anh Lý Khiêm thì bận đi sắm sửa đồ đạc chuẩn bị cho nhà mới, để xây dựng gia đình, nên cũng không có ở nhà, mẹ và cha ở phòng riêng. Phòng khách chỉ còn tôi, Vũ Nông, Tiểu Song và nội. Anh Thi Nghiêu giam mình trong phòng, lúc gần đây anh ấy càng ngày tự cô lập mình trong phòng riêng.

Khi bản nhạc. “Bên Dòng Nước” hiện ra trên màn ảnh Tiểu Song đã giật mình. Nàng như bị cuốn hút. Nội nói:

- Cái người hát hôm nay sao lạ quá!

Nội thì chỉ biết có một vài ca sĩ quen thuộc. Lần này người trình bày bài hát này không phải là nữ, mà là giọng nam. Và trên màn ảnh, không giống cảnh mấy lần trước. Lần này ca sĩ xuất hiện trước ống kính. Chỉ có bối cảnh sau lưng của ông ta là hình ảnh một thiếu nữ, mặc áo dài trắng, tóc dài, đứng giữa trời nước mênh mông như một ảo ảnh.

Khi nam ca sĩ hát hết đoạn "Người con gái cũ giờ như nước, trôi giữa dòng đời mất đắng cay" thì Tiểu Song quay lại nhìn tôi, mặt tái hắc. Nàng có vẻ xúc động lắm. Tiểu Song trách:

- Chị Bình, sao chị không cho em biết? Anh Thi Nghiêu cũng thế?

Tôi hỏi

- Cho em biết để làm gì? Cho em biết là hôm nay có bản “Bên Dòng Nước” ư? Chị không biết và cả anh Thi Nghiêu cũng chưa hẳn biết, vì bản nhạc này không phải mới hát lần đầu. Lần đầu lúc mới phát, anh Nghiêu có bảo tôi nói lại cho Tiểu Song nghe, nhưng lúc bấy giờ Tiểu Song bận cùng Hữu Văn đi bắt nguồn cảm hứng. Những lần kế tiếp anh Nghiêu không cho biết nữa. Còn Tiểu Song, thì suốt ngày có ở nhà đâu? Tiểu Song lại

chẳng quan tâm lắm đến truyền hình. Còn âm nhạc ư? Âm nhạc chẳng qua chỉ là trò giải trí nhảm nhí. Có cho Tiểu Song biết cũng chẳng ích lợi gì.

Tiểu Song nhìn tôi, thật lâu không nói. Sau đó nàng lẳng lặng thu dọn kim đan và len rồi đi vào phòng. Vũ Nông ngồi cạnh, nín áo tôi khẽ:

- Thôi em đừng xen vào chuyện người ta nữa. Dù gì đâu cũng vào đó cả rồi, không đảo ngược được lại đâu.

Tôi trừng mắt:

- Vậy anh còn lo lắng gì nữa. Khi mà mọi sự đã đâu vào đấy?

Nội nhìn chúng tôi, rồi nhìn vào tivi.

- Hôm nay con Bình làm sao thế? Ba hồi gây với Tiểu Song, rồi ba hồi lại gây với Vũ Nông? Con cái càng ngày càng lớn, được nuông chiều riết rồi sinh hư.

Tôi nổi giận

- Nội chẳng hiểu ắt giáp gì cứ la hoài, kệ con đi!

Nội nói.

- Thấy chưa. Bây giờ mày gây cả với tao nữa ư? Thôi để tao về phòng, ngồi đây mày nhìn thấy chướng mắt.

Tôi hối hận, vội bước tới nắm tay người:

- Nội làm gì thế? Con có giận nội bao giờ đâu, nội nói oan con thế?

Nội lấy tay vuốt mũi tôi với nụ cười:

- Đừng tưởng nội chẳng hiểu gì cả. Cái gì nội cũng biết hết con ạ. Trong đám con cái nhà này, con là đứa có tâm hồn trong trắng và yêu người hơn hết, vì vậy mà con hay làm chuyện bao đồng, ngu xuẩn. Nội cho con biết nhé. Ở đời cái gì cũng có định số. Người tính không bằng ông trời tính. Con muốn cãi lại, nội muốn cãi lại cũng không được, con hiểu không?

Tôi cười gượng lắc đầu và nép người vào vai nội. Nội nhìn tôi với đôi mắt thật hiền và sau đó người bỏ về phòng riêng. Tôi tắt tivi, ngồi xuống ghế tựa thần thờ. Tám giờ sáng mai Vũ Nông bận ra toà để xử một vụ án kỳ cục, Ông già chồng cáo nàng dâu bỏ bê. Nên chàng cũng không thể ở lại chơi lâu. Nông bước tới vuốt mái tóc tôi, nói:

- Thôi đừng mãi lo chuyện người nữa, nếu có thời gian dư thừa em hãy nghĩ đến cuộc sống mai sau của đôi ta.

Tôi miễn cưỡng với nụ cười, lòng man mác không hiểu vì sao.

Vũ Nông đi rồi, tôi vẫn ngồi đó, mông lung suy nghĩ. Nghĩ gì? Vẫn vợ. Chị Thi Tịnh đi chơi về và đi thẳng vào phòng, chị có vẻ mệt mỏi. Tôi không buồn ngủ nên vẫn ngồi yên trong phòng khách. Thật lâu sau đó, Tiểu Song từ phòng ngủ bước ra:

- Chị Thi Bình, chị không đi ngủ đi.

Tôi ngược lên. Đôi mắt Tiểu Song còn đỏ, hình như cô ấy vừa mới khóc. Tại sao? Tại sao cô ấy lại khóc? Vì bản nhạc “Bên Dòng Nước” ư? Một công trình của anh Thi Nghiêu? Tôi không biết và cũng không muốn biết. Tôi đứng dậy đi vào phòng và lên giường. Chúng tôi chẳng nói gì với nhau nữa cả.

Một đêm mấy ngày sau đó, khi tôi đang bận làm bài về chế độ kế toán, và Tiểu Song đang đan áo thì đột nhiên có tiếng gõ cửa. Tôi chưa lên tiếng thì cửa đã mở và anh Thi

Nghiêu xuất hiện. Mặt anh đỏ gay, mùi rượu nồng nặc. Anh ấy đã uống rượu. Khuya thế này mà còn uống rượu ư? Ký ức tôi ghi nhận anh Nghiêu không biết uống rượu cơ mà?
Tôi đứng lên:

- Anh Nghiêu!

Anh Nghiêu có vẻ không để ý đến tôi. Mắt anh chăm chăm nhìn về phía Tiểu Song. Cô ấy đang bối rối. Anh bước vào kéo chiếc ghế ban nãy tôi vừa ngồi về phía Tiểu Song:

- Tiểu Song.

Anh nói và ngồi đối diện với nàng:

- Tôi có một món quà muốn tặng cho Tiểu Song. Món quà này có ích cho cả cô và Hữu Văn nữa.

Và anh Nghiêu móc trong túi ra một mảnh giấy đặt lên bàn. Tôi nhìn theo đó là một tấm chi phiếu.

Tiểu Song ngơ ngác, tròn mắt nhìn anh Nghiêu:

- Thế này là thế nào?

Anh Nghiêu nói.

- Tấm chi phiếu một vạn đồng. Cô có thể mang đến ngân hàng và lãnh bất cứ lúc nào.

Mặt Tiểu Song tái hân.

- Anh... Anh nghĩ là... Anh nghĩ là tại tôi không có tiền tiêu ư?

Thi Nghiêu trịnh trọng nói.

- Vâng tôi hiểu chứ. Tôi còn biết mỗi ngày cô phải đi bộ bốn mươi phút đến nhà Hữu Văn. Trên đường còn phải ghé mua bánh lót lòng cho Văn. Bữa ăn trưa của mấy người là mì ăn liền. Rồi sau đó, cô phải đi bộ đến trường dạy nhạc vì đoạn đường này không có xe bus. Tan giờ cô phải mua thêm bánh mì, jambon, bơ đậu phộng... Để mang lại nhà Hữu Văn. Dù lương cô đã được tăng, mỗi tháng cũng chỉ có bốn ngàn đồng. Một ngàn rưỡi đã đưa cho mẹ tôi, cô còn lại được bao nhiêu chứ?

Tiểu Song thất sắc. Nàng có vẻ giận dữ.

- Anh theo dõi tôi ư?

Anh Thi Nghiêu nói.

- Chuyện đó cũng không có gì.

Không khí trong phòng đầy ngập mùi thuốc súng. Tôi thấy đầu căng thẳng. Anh Thi Nghiêu say thật rồi, say đến độ anh ấy không biết mình đang nói gì.

- Vì những điều tôi nói chỉ là sự thật, đúng không? Vì vậy với số tiền mười ngàn đồng này, cô có thể ngồi Taxi hoặc đưa bạn trai cô đi ăn cơm tiệm...

Tiểu Song ngồi thẳng lưng, mắt mở to trừng trừng, giọng giận dữ, run rẩy:

- Vì chúng tôi nghèo, nên anh có quyền sỉ nhục ư? Vì anh Văn mê viết lách nên anh xem rẻ. Chúng tôi cố phấn đấu kiếm sống... Nghèo, không có tiền, nên anh tự cho mình có quyền bố thí, ban ơn cho chúng tôi, phải không?

Anh Thi Nghiêu cắt ngang.

- Đừng nói vậy? Thi Nghiêu này có ngu có khùng, có lòng bụng cỡ nào đi nữa, cũng không đến nỗi đem tiền cho không kẻ tình địch của mình, cô nên nhớ điều đó!

Tiểu Song chau mày.

- Thế... Thế... Số tiền ở trong chi phiếu này ở đâu ra?

Anh Thi Nghiêu hét.

- Đó là tiền của cô. Tôi đã tranh đấu hết sức mình, để đòi cho được tiền bản quyền bản nhạc “Bên Dòng Nước”. Công ty Rừng Nhạc đã mua tác quyền, tất cả được một vạn đồng. Tôi không làm sao đòi họ trả cao hơn được. Tôi đã làm hết sức mình rồi cô hiểu chưa? Đây là tiền của cô, là di sản của cha cô để lại cho cô, chứ không phải của tôi. Với con người cao ngạo, tự kiêu như cô làm sao tôi dám si nhục, dám bố thí, dám đưa một cắc bạc cho cô.

Tiểu Song ngó ra. Những câu nói cuối cùng của anh Thi Nghiêu, khiến Tiểu Song bàng hoàng, nằng ập ứng.

- Không, không thể như vậy được, anh Nghiêu.

Anh Thi Nghiêu nắm lấy tay Tiểu Song, mắt long lên:

- Sao vậy? Sao lại không được? Cô nghĩ là hãng Rừng Nhạc không có quyền mua tác quyền bản nhạc đó ư?

Mắt Tiểu Song long lanh nước mắt:

- Không phải thế, em không nói hãng Rừng Nhạc mà là nói anh. Anh không được phép vì em, nghĩ đến em nhiều như thế, em không tin.

Chợt nhiên anh Thi Nghiêu nâng cằm Tiểu Song lên, xúc động:

- Em phải tin, phải tin. Tiểu Song ạ! Anh đã sai lầm nhiều thứ, anh là một thằng ngu vô cùng mới để cho Hữu Văn chen vào đời em. Từ khi em bước vào nhà đến nay, anh chẳng làm được gì cả, anh... Hãy tin anh đi em. Cuộc đời anh chưa bao giờ đau khổ hơn lúc này.

Tiểu Song ngồi yên, cố ngăn những dòng lệ chảy ra mắt nàng không nói gì hết. Trong khi anh Nghiêu lại kéo Tiểu Song gần hơn:

- Tiểu Song, hãy tin anh.

Tiểu Song cố tránh ra, nàng nhìn lên:

- Anh Nghiêu. Em... Em nào thấy anh nói năng gì đâu, em cứ ngỡ người anh yêu quý là cô Huỳnh Lệ.

Thi Nghiêu xúc động nói.

- Sao em khờ thế? Thi Bình mẹ anh và ngay cả Nội cũng đều biết, thế mà em... Em lại dám nói là mình không biết?

Tiểu Song nói như trách.

- Tại sao em phải biết? Lúc nào anh cũng lạnh lùng cao ngạo, tỉnh bơ... Nhiều lúc em nghĩ là tất cả chỉ là một sự hiểu lầm của chị Thi Bình.

Anh Thi Nghiêu run run giọng.

- Vậy thì... Vậy thì bây giờ anh nói, anh bày tỏ hẳn chưa muộn chứ? Phải không Tiểu Song?

Tiểu Song không đáp, nàng như cố tìm cách thoát khỏi cảnh bối rối. Trong khi anh Thi Nghiêu vẫn tiếp tục nói với một giọng xúc động.

- Tiểu Song, có thể anh là thằng ngu, thằng khờ, một thằng không biết cách bày tỏ lòng mình, nhưng với em, với em thì... Anh biết nói làm sao bây giờ để em hiểu. Lần đầu tiên em bước vào nhà anh, anh còn nhớ. Hôm ấy em mặc nguyên bộ áo quần màu đen, đứng giữa phòng khách, sự hiện diện của em đã khiến anh choáng từ đầu. Anh bối rối, anh buồn, anh tự ti. Em giống như một thiên thần nhỏ. Qua ngày hôm sau. Em ngồi đàn, em thử anh. Với một người nào khác là anh đã không giận nhưng là vì em. Một dáng dấp thanh cao thuần khiết, khiến anh có mặc cảm, anh nghĩ là em xem thường anh, và anh nổi giận. Thế đó cứ nhứt cử nhứt động, càng lúc anh càng tạo nên hiểu lầm. Em càng lôi cuốn, anh càng chống trả. Anh cũng không biết tại sao mình lại làm thế... Tiểu Song... Tiểu Song... Em hãy tha thứ cho anh... Tại anh chưa có kinh nghiệm của tình... anh chưa hề biết được tình yêu...

Tiểu Song vẫn yên lặng. Căn phòng tràn ngập trong yên lặng, ngoài tiếng thở hổ hển của anh Nghiêu. Tôi đứng đó mà sự hiện diện của tôi như là một số không to tướng... Một số không biết xúc động. Một lúc, tôi nghe Tiểu Song nói.

- Anh Nghiêu, em không thể... không thể...

Anh Thi Nghiêu cắt ngang.

- Tiểu Song, Nếu em mà nói không thì tốt nhất đừng nói gì cả. Em hãy suy nghĩ kỹ đi... Anh không phải là hạng người đến sau, biết em đã có người yêu rồi cố giành giật... Mà anh là một thằng ngu, thằng khờ, tự ái dỏm... Anh yêu em không dám tỏ bày...

- Anh Thi Nghiêu!

Tiểu Song cắt ngang, không để anh Nghiêu nói tiếp. Và tôi thấy anh Nghiêu buông thõng hai tay, dáng tuyệt vọng một cách tội nghiệp. Anh ấy giống như một người sắp chết đuối,

cố nắm lấy thanh gỗ mục không dám buông ra. Anh Nghiêu hỏi một cách tuyệt vọng.

- Vậy thì Tiểu Song, em hãy cho tôi biết, tôi phải làm gì? Làm gì để em đừng ghét bỏ tôi?

Tiểu Song nhỏ nhẹ.

- Em không hề ghét anh. Từ xưa đến nay và mãi sau này chẳng bao giờ có chuyện đó.

Anh Nghiêu hy vọng:

- Vậy thì... Em hãy để anh được quyền chăm sóc em, yêu em, đem cả cuộc đời của mình ra bảo bọc lo lắng cho em chứ?

Mắt Tiểu Song mờ lệ:

- Không... Không... Không được... Anh Thi Nghiêu... Hẳn anh cũng không thích làm bạn gì với một... đứa con gái ăn ở hai lòng...

- Anh không hiểu?

Tiểu Song kiên quyết.

- Anh Nghiêu. Em rất xúc động trước sự chăm sóc của anh. Em cảm ơn anh lắm, cảm ơn suốt đời em. Anh có biết không, hôm nghe đài hát bản “Bên Dòng Nước” em đã xúc động dường nào không? Nhưng mà em không thể chấp nhận lời tỏ tình của anh, vì em không có quyền. Khi mà em đã nhận lời yêu một người khác. Làm thân con gái không thể có hai chồng!

Anh Thi Nghiêu đứng lặng thật lâu:

- Em muốn nói là... Người em yêu là Hữu Văn chứ chẳng phải anh, phải không?

Tim tôi chợt nhói đau. Ông anh đáng thương của tôi, tôi có thể giúp gì cho anh chứ? Bên tai tôi là lời nói nhẹ đầy lời buồn của Tiểu Song.

- Vâng, anh Nghiêu, em không dám giấu anh. Em yêu Văn, và bây giờ không còn cách nào khác...

Gian phòng chìm trong yên lặng. Tôi ngẩng đầu lên. Anh Thi Nghiêu như biến thành một pho tượng đá. Tiểu Song, cô tàn nhẫn lắm, cô tàn nhẫn quá... Đừng! Đừng! Tiểu Song... Tôi đứng chờ vợ, lòng kêu gào, nhưng chẳng biết phải phản ứng thế nào. Mắt anh Thi Nghiêu chợt đỏ lên, tôi hình như trông thấy cả những tia chỉ màu máu trong mắt.

Anh Thi Nghiêu nói.

- Được rồi Tiểu Song, Vậy thì hai người hãy làm đám cưới đi, hãy lấy nhau đi! Hãy lấy ông nhà văn sắp lãnh giải Nobel văn học của cô... Rồi cô sẽ thấy... Cô hãy theo hắn... Mong rằng suốt đời tôi sẽ không thấy được cô nữa.

Nói xong, như một chiếc tàu hỏa, anh xồng xộc ra khỏi cửa. Tiểu Song chợt oà lên khóc, nàng ngã vào lòng tôi.

- Chị Thi Bình. Tại sao anh Nghiêu lại tàn nhẫn như vậy? Tại sao? Sao không chấp nhận tình bạn còn lại của em dành cho anh ấy?

Tôi chợt buồn thêm. Tiểu Song, cô mới thật là tàn nhẫn. Tôi nói trong lòng. Anh ấy đang gào thét, phát tiết những âm thanh cuối cùng của cuộc tình chiến bại của mình.

Anh ấy chỉ có thể làm như vậy thôi.

hết: [Chương 10](#),

QUỲNH DAO

Bên Giòng Nước

Chương 11

Mấy ngày liền sau đó, Tiểu Song sáng đi tối mới về. Chúng tôi ít khi gặp được Tiểu Song. Ngay cả tôi cũng vậy. Khi Tiểu Song ra cửa, tôi còn ngủ. Còn đến lúc Tiểu Song về thì tôi đã ngủ khò. Đôi lần gặp nhau, khi nghe tôi hỏi "Sao bận rộn gì thế?" Thì Tiểu Song chỉ trả lời ngắn gọn:

- Không có gì cả

Nghe vậy, là không có lý do nào tôi hỏi thêm. Tuy không hỏi nhưng tôi cũng biết rằng dù cho bầu trời đã vào đông dù lò sưởi đã bắt đầu được khởi nóng đêm đêm và bên ngoài mưa lạnh lất phất, thì ở tận cùng của ngôi lầu bốn tầng nọ, trong ngôi nhà gỗ lụp sụp, mùa xuân vẫn ngập đầy, vẫn ấm áp. Tiểu Song vắng nhà suốt ngày làm cho cha tôi không vui, người nói với mẹ, với Nội:

- Có chuyện gì mà con bé vắng nhà suốt ngày thế? Quý vị làm bà, làm bác đừng bao giờ nghĩ là nó họ Đỗ chứ không phải họ Chu mà hắt hủi nó nghe.

Nội tôi kêu lên.

- Làm cái gì có chuyện đó, Nó đáng tội đáng thương hơn lũ trẻ nhà này nhiều, ai lại không thương. Có điều con gái lớn rồi có bạn trai thì tính tình đương nhiên đổi khác. Nó cũng nào phải họ Chu đâu mà dám mang bạn trai về nhà như mấy đứa trong nhà này. Đó

còn chưa nói là tại vì... tại vì...

Nội chỉ nói đến đó rồi thở dài. Tôi hiểu tiếng thở dài đó, nó phải là "Tại vì trong nhà này còn có một thằng đang thất tình" đó là ông anh tôi. Đâu phải Thi Bình, Thi Tịnh đâu. Mang bạn trai về nhà làm nhà vui hơn. Còn Tiểu Song mang về chỉ tổ làm cho một người thêm đau khổ. Đó là lý do Tiểu Song phải mang "người ta" đi nơi khác.

Cha tôi nhìn mọi người hỏi:

- Sao? Có bạn trai rồi ư? Tiểu Song đã yêu? Ai vậy? Lư Hữu Văn ư?

Vũ Nông đáp.

- Vâng, Đúng là Lư Hữu Văn.

Cha tôi gật gù, một chút nói tiếp.

- Ai chứ thằng đó cũng được, tuy nghèo nhưng có ý chí, có tài, lại chịu khó. Với những đứa như vậy sẽ làm nên. Một đứa thì mồ côi cha mẹ không chịu tìm chỗ giàu sang nương tựa, mà lại yêu một thằng rớt mòng toi như thế, cũng hiếm có.

Tôi nghĩ.

- Dĩ nhiên như vậy thôi. Không yêu một phó giám đốc đài truyền hình, trẻ tuổi tài cao, lại yêu một tay như vậy. Hạnh phúc ư? Phép lạ. Nhưng dù sao cũng mong là họ sẽ hạnh phúc.

Mấy ngày đó, gia đình tôi đều bận rộn, tôi cũng lo thi học kỳ nên không còn thời gian đâu lưu ý chuyện Tiểu Song.

Một buổi tối Tiểu Song nói.

- Hôm nay, anh Hữu Văn dọn nhà.

- Hử

Tôi ngạc nhiên. Tiểu Song nói tiếp:

- Lúc này, trời lạnh quá, cái nhà nhỏ lại nằm tuốt trên sân thượng khiến cho mỗi lần gió thổi vào là giống như ngồi trong tủ đá, nếu cứ ở mãi trong tình trạng đó rất dễ sinh bệnh.

Tiểu Song ngần ngừ một tí rồi lại tiếp:

- Vì vậy, không thể không dọn đi chỗ khác được. Anh Văn sẽ dọn đến ở gần khu Đại học sư phạm, nơi ấy có một ngôi nhà nhỏ, lúc đầu chủ nhà định phá vỡ để xây cất chung cư nhưng đất hẹp quá mà nhà kế bên lại không hợp tác nên đành bỏ trống, bỏ trống thì uổng nên họ lại cho thuê. Anh Văn mượn được nơi này tuy hẹp nhưng vẫn tốt hơn nơi ở cũ, bây giờ chỉ cần sắp xếp lại, trồng thêm một ít hoa là khung cảnh sẽ hết sức thích hợp cho việc viết lách.

Tôi hỏi:

- Tiền nhà mỗi tháng là bao nhiêu?

- Tám trăm đồng, thế chân thêm năm ngàn đồng nữa.

Tám trăm đồng! Đối với nhiều người đó là một con số nhỏ. Nhưng đối với Lư Hữu Văn là một con số rất to, đó là chưa kể năm ngàn thế chân. ở đâu Lư Hữu Văn có? Nhưng rồi tôi nhớ đến Tiểu Song. Số tiền mười ngàn đồng tác quyền của bản nhạc. Vậy là Tiểu Song có cách sử dụng. Của anh hoặc của em cũng thế. Có điều tôi chợt thấy buồn. Cái ông anh khờ khạo của tôi khéo lo, anh đã nghĩ sai khi tưởng rằng với số tiền đó Tiểu Song sẽ được ăn ngon hơn, lên xe xuống ngựa đỡ phải vất vả. Nhưng số tiền đó đã được

sử dụng bằng phương thức khác.

Những ngày kế tiếp, Tiểu Song tỏ ra bận rộn hơn. Một bữa tối dưới ánh đèn, tôi thấy Tiểu Song đang may màn cửa bằng kim tay, màn cửa màu đỏ bằng một loại vải dày. Tôi nói:

- Sao không đem cho mẹ may bằng máy?

Tiểu Song đỏ mặt:

- Cũng không cần, em may xong rồi.

Thì ra cô nàng vẫn ngại. Ngôi nhà mới của Lư Hữu Văn với toàn bộ thiết kế đều là do Tiểu Song đích thân bày trí. Nhìn cô bé tôi thấy tội nghiệp quá! Tôi mong rằng Lư Hữu Văn sẽ không để cho Tiểu Song dọn dẹp cả đồng cỏ ngoài sân. Nhưng rồi hai hôm sau khi Tiểu Song trở về tôi thấy trên ngón tay nàng được băng kín bằng vải. Tôi hỏi:

- Sao thế?

Tiểu Song cười nói:

- Cũng không có gì, em không ngờ cái liềm nó lại bén như vậy.

Hôm ấy cũng thật tình cờ anh Thi Nghiêu tan sở sớm. Anh với Tiểu Song chạy đụng nhau tại phòng khách, đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau, kể từ khi có chuyện xảy ra trong phòng ngủ. Họ muốn tránh né nhau, nhưng bất ngờ lại đụng vào nhau và thật tình cờ anh Nghiêu lại đụng trúng ngón tay bị thương của Tiểu Song, cô nàng đau quá hét lên "Ui da" một tiếng. Anh Thi Nghiêu hét hồn nắm lấy ngón tay bị thương của Tiểu Song:

- Làm sao thế? Em bị thương à?

Tiểu Song đỏ mặt rút tay lại:

- Cũng không có chi.

Rồi nhanh chóng Tiểu Song bỏ về phòng ngủ, anh Thi Nghiêu đứng ngẩn ngừ một chút mới lê gót về phòng riêng. Tôi nghe có tiếng thở dài của mẹ và tiếng ho của Nội trong phòng khách.

Tối hôm ấy tôi kiếm cớ vào phòng của anh Thi Nghiêu thấy anh nằm trên giường mắt dán lên trần nhà. Tôi thở dài nói:

- Anh Nghiêu này đừng ngớ ngẩn nữa, cô ấy vì người khác mà bị thương mắc mớ gì anh phải đau lòng cho cô ta.

Anh Thi Nghiêu cắn nhẹ môi nói:

- Cái thằng Lư Hữu Văn chết bầm kia, không biết sao lại để cho Tiểu Song bị thương như vậy.

Tôi thấy tội nghiệp cho ông anh của tôi.

- Kỳ cục không? Chuyện đó không lẽ Lư Hữu Văn cố tình muốn, đó chẳng qua chỉ là một sự xui xẻo, có ai thích vậy đâu.

Anh Thi Nghiêu vẫn có vẻ buồn buồn:

- Không cần biết, tôi không muốn thấy Tiểu Song bị thương. Nếu Tiểu Song là người yêu của anh, thì anh sẽ không bao giờ để cô ấy bị đau đến một cọng tóc.

Tôi nhìn anh Nghiêu rồi đột nhiên nhớ đến chuyện không thể cứu chữa nữa rồi.

Mấy hôm sau rồi tôi khám phá ra là trên mái tóc dài của Tiểu Song không còn kẹp đóa

hoa trắng. Tôi tròn mắt:

- Ủa bộ mãn tang rồi à?

Tiểu Song nói khẽ.

- Đủ một năm rồi. Em đã đến chùa lạy ba lạy coi như xong lễ. Em không biết là người chết rồi sẽ đi đâu, chỉ mong rằng dưới suối vàng cha sẽ hiểu cho và ở cạnh em để giúp đỡ chỉ bảo, để đời em không còn khiến ai buồn nữa.

Nghe Tiểu Song nói. Rồi nhìn vào mắt nàng, tôi cảm thấy như Tiểu Song có rất nhiều tâm sự, nhưng chờ mãi vẫn không thấy nàng nói gì nữa.

Và rồi những ngày thi cuối năm cũng trôi qua và một buổi tối chủ nhật Tiểu Song đột ngột cùng Lư Hữu Văn đến nhà. Đó là một chuyện lạ, cũng tình cờ hôm ấy cả nhà đều đông đủ. Anh Thi Nghiêu thì vừa nhìn thấy Lư Hữu Văn là miễn cưỡng gật đầu rồi dụt tính rút lui. Không ngờ Tiểu Song đưa tay ngăn lại với nụ cười:

- Anh ở lại. Anh Nghiêu, được chứ?

Nụ cười của Tiểu Song rất dịu dàng khiến anh Thi Nghiêu không thể không ngồi xuống ghé trở lại và đốt một điếu thuốc. Tiểu Song hôm nay mặc rất đẹp chiếc robe màu phấn hồng, mặt trang điểm khéo, còn Lư Hữu Văn trong bộ âu phục màu đen, áo chemise trắng trông rất lịch sự, hai người như đi dự dạ hội và tôi liếc khéo về phía anh Thi Nghiêu, hình như anh có vẻ bối rối, Tiểu Song đứng giữa phòng khách trịnh trọng nói:

- Thưa Nội, thưa hai bác cùng các anh chị, trước hết con xin rất cảm ơn tất cả đã giúp đỡ và nuôi nấng con trong một năm qua. Ổn đó con không bao giờ quên...

Nội có vẻ không hiểu được:

- Tiểu Song, làm gì con trịnh trọng thế. Con định đóng phim ư?

Tất cả chúng tôi đều kinh ngạc. Tôi không hiểu Tiểu Song định làm gì, chỉ có mẹ là có vẻ hiểu tâm lý đàn bà. Người nói.

- Tiểu Song có chuyện gì con cứ nói. Gia đình này rất thoải mái con đừng ngại gì cả.

Tiểu Song đỏ mặt

- Con biết hai bác đều rộng rãi. Vì vậy có gì không phải xin hai bác tha thứ cho.

Cha tôi khuyến khích.

- Thì con cứ nói đi.

Tiểu Song nhìn hết mọi người trong phòng rồi nói:

- Thưa bác, con và Hữu Văn mới ký giấy hết hôn chiều nay.

Cả phòng khách chợt nhiên chùng hẫ xuống, mọi người nhìn nhau, chẳng ai tin đó là sự thật nhất là anh Thi Nghiêu. Tôi ở chung một phòng với Tiểu Song lại thân nhau thế mà tôi chẳng hay biết gì cả. Tôi thấy tức giận bước tới nắm tay Tiểu Song, nói:

- Sao làm chuyện kỳ cục vậy? Song muốn lấy chồng có ai cấm đâu. Nhưng Tiểu Song phải biết là Song đã vào đây ở với chúng tôi, đã là một thành viên trong gia đình chúng tôi vậy mà cái chuyện kết hôn Tiểu Song lại lén lút không cho chúng tôi biết. Chúng tôi không đáng được uống một ly rượu mừng ư? Thật là kỳ!

Nội cũng có vẻ không vui:

- Tiểu Song, chuyện hôn nhân là chuyện hệ trọng chứ không phải là một trò đùa. Sao con

lại làm như thế?

Lư Hữu Văn bước tới, cúi đầu chào cha mẹ rồi nói:

- Xin hai bác hãy bớt giận, tất cả là đều do tôi xướng cả, hai bác có trách, trách tôi chứ không phải Tiểu Song.

Nội nói:

- Có nghĩa thật sự hai người đã lấy nhau?

Lư Hữu Văn nói:

- Vâng. Tụi con đã đăng ký kết hôn tại Toà án địa phương. Nếu quý vị không tin, chứng thư đây nè.

Chúng tôi nhìn thấy chứng thư kết hôn mới tinh, là sự thật. Lập tức cả phòng vang lên tiếng xì xào bình luận. Tôi quay sang nhìn anh Thi Nghiêu hình như anh đang bối rối và tôi quay sang Vũ Nông.

- Hay thật! Anh Nông làm việc ở toà án địa phương vậy mà họ đến đây đăng ký kết hôn anh lại không biết hay là anh muốn giấu?

Vũ Nông kêu oan:

- Em lầm rồi, toà án nó rộng như vậy. Anh lại bận ghi ở phiên toà xử, trong khi họ đăng ký kết hôn ở phòng khách, thì làm sao anh biết được.

Tiểu Song bước tới bên tôi:

- Chị Thi Bình chị đừng giận anh ấy. Nghe em nói này, ngày em mất cha, bác Chu đã

đem em về đây nuôi, một năm qua về phương diện ăn mặc em đều được sung sướng với chị và chị Thi Tịnh. Đó là một năm mà mãi mãi không bao giờ quên, em thật có lỗi, em là đứa vô tình vô nghĩa được cư xử đầy như thế mà chuyện lớn như lấy chồng em lại không hỏi ý kiến hai bác, lại tự ý đi làm, xin hai bác và tất cả anh chị. thứ lỗi. Có điều em thấy sau khi quen với Lư Hữu Văn định mệnh đã an bày. Anh ấy cũng là một đứa con mồ côi không cha không em., con may tốt phước hơn anh ấy nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa con côi, lúc nào cũng mặc cảm với thân ăn nhờ ở đậu, giữa hai đứa trẻ mồ côi chúng con đã cảm thông và đến hôn nhân. Con biết bác rất thương anh Hữu Văn và con nghĩ chắc bác cũng không phản đối chuyện con lấy anh Văn chứ?

Cha tôi nhìn Tiểu Song gật đầu và Tiểu Song lại tiếp:

- Bác thử nghĩ xem, hai bác đã coi con như con ruột thì con đưa ý kiến lập gia đình bác sẽ không bao giờ để con kiếm hai người chứng đến toà án làm hôn thú một cách đơn giản như vậy chắc chắn là bác sẽ làm linh đình hơn bác mới yên tâm. Nhưng nếu làm như thế con sẽ bứt rứt. Hơn một năm qua tình cảm bác dành cho con từ tinh thần đến vật chất, nghĩa nặng ân dày, bây giờ để bác phải nặng lo chuyên. hôn nhân nữa làm sao con yên tâm. Anh Văn cũng nghĩ như con. Hôn nhân là chuyện riêng của hai người yêu nhau lấy nhau, niềm tin với lời thề cộng thêm thủ tục pháp lý cho hợp lệ là đủ. Chúng con không cần hình thức. Tình yêu trên hết và tình yêu mới vĩnh cửu. Xin hai bác hãy tha thứ cho chúng con về tội qua mặt. Nếu bác và anh chị đây hãy còn thương con thì đừng trách mắng gì con, mà hãy chúc mừng hai con.

Tiểu Song nói một hơi, chúng tôi cứ ngẩn ra nhìn mà không biết xử trí ra sao. Cuối cùng cha là người phá vỡ cái không khí ngờ ngàng đó:

- Thôi được rồi, ta xin chúc mừng các con, ta cũng mong hai đứa nên phân dẫu để vươn lên và yêu nhau đến lúc bạc đầu.

Tiếp theo lời cha tôi là những tiếng vỗ tay. Tôi kéo Tiểu Song về phía mình nói:

- Mi hư thật, chuyện quan trọng vậy mà dám giấu giếm cả nhà.

Trong khi Vũ Nông kéo Hữu Văn qua một bên nói:

- Ê, Hữu Văn, mày chưa trả lễ cái công làm mai của tao nhé.

Chị Thi Tịnh thì hỏi:

- Nhà mới ở đâu vậy? Tại sao không đưa tụi này đến xem.

Anh Lý Khiêm cũng nói vào:

- Chúng ta không được uống rượu, không được tham gia nghi thức hôn lễ. Vậy thì kéo nhau đến phá nhà mới đi!

Giữa tiếng cười nói ồn ào thì Nội chen vào nắm tay Tiểu Song nói:

- Tụi bây bận quá. Nội chẳng hải lòng tí nào trước một lễ cưới đơn giản như vậy nhưng lỡ rồi, Nội cũng không thể trách các con. Nội chỉ biết mừng cho các con, con có nhớ ngày đầu tiên con đến đây, lúc đó Nội đã nói con là đứa cháu thứ ba của Nội. Khi Nội còn trẻ gia đình rất dư giả nhưng sau cuộc chiến chạy đến Đài Loan này Nội hoàn toàn tay trắng. Tài sản của Nội chỉ vòn vẹn có một đôi xuyên và một chiếc mặt ngọc. Đôi xuyên thì Nội đã định cho Thi Tịnh và Thi Bình mỗi đứa một chiếc còn mặt ngọc này Nội dành cho con.

Nói xong Nội lôi tháo sợi dây chuyền trên cổ và mở ra lấy chiếc mặt ngọc gói vào miếng bông đưa cho Tiểu Song. Đó là chiếc mặt ngọc cẩm thạch khắc hình hai chú cá.

- Đây là món nữ trang rất cổ. Nội tôi mang trong người đã mười mấy năm, Nội không biết với trào lưu hiện đại nó có còn đáng giá không, nhưng Nội có cái tin tưởng là nó có thể trừ được tà ma, vì vậy Tiểu Song hãy mang nó trong người Nội mong rằng nó sẽ vĩnh

viễn trên người con, đừng làm mất, coi như là một vật kỷ niệm.

Tiểu Song cầm chiếc mặt ngọc có vẻ bối rối:

- Nội ơi không được đâu... Nội hãy giữ lấy nó mà mang.

Nội tôi nghiêm giọng:

- Con không muốn coi Nội là Nội của con ư?

Tiểu Song xúc động, nàng chỉ kêu lên một tiếng:

- Nội!

Rồi không nói được nên lời và sà vào lòng người. Nội tôi vuốt lấy tóc Tiểu Song nói:

- Tội nghiệp cháu tôi vô phước, không mẹ không cha, bây giờ lại lấy chồng, một cuộc đời mới đang bắt đầu, mong rằng từ đây về sau con sẽ không còn khổ nữa.

Và hai người cứ thế ôm nhau với nước mắt, mẹ tôi bước tới gỡ tay Nội ra nói:

- Thôi hôm nay là ngày vui không được phép khóc, dù gì cũng là ngày lấy chồng của Tiểu Song, chúng ta không có chuẩn bị gì hết nhưng cơm tối qua cũng lâu rồi. Tôi đề nghị cả nhà đến nhà hàng Cành Mai kê một chai rượu và vài món ăn gọi là để mừng cho Tiểu Song, mọi người thấy thế nào?

Đề nghị của mẹ lập tức được mọi người hoan hô, tôi nhìn sang anh Thi Nghiêu người từ đầu đến cuối chỉ yên lặng hút thuốc, bây giờ đã đứng dậy. Anh Nghiêu nói:

- Mẹ nói đúng, chúng ta phải ăn mừng. Phải ăn mừng cái vui từ trên trời rớt xuống.

Tôi cảm thấy lời nói của anh Thi Nghiêu không được tự nhiên, chưa biết làm gì, thì mẹ đã lên tiếng:

- Này, Thi Nghiêu, hình như sáng mai con bận việc, vậy con ở nhà trông cửa nhé?

Thi Nghiêu ngạc nhiên nhìn mẹ rồi bước đến trước mặt Tiểu Song:

- Có phải là tôi không có quyền uống rượu mừng của cô phải không?

Tiểu Song bối rối:

- Sao lại có chuyện đó.

Anh Thi Nghiêu đưa mắt nhìn mọi người hỏi.

- Vậy thì... Còn ai phản đối chuyện tôi đi uống rượu nữa không?

Không khí có căng thẳng, Nội đã gỡ rối bằng cách vỗ tay nói:

- Thôi chúng ta đi nào. Hôm nay là ngày mà không cho phép bất cứ một ai vắng mặt.

Thế là chúng tôi ủa nhau về phòng riêng sửa soạn, và kéo róc đến nhà hàng, tổng số cũng vừa ngồi đủ chật một bàn. Vừa an vị thì anh Nghiêu gọi cô hầu bàn lại:

- Cho tôi năm chai rượu Chiêu Hưng. Tôi nay ai không say không cho phép về.

Tôi nhìn mẹ không biết tình hình rồi sẽ diễn biến ra sao, cô hầu bàn đã mang rượu ra, anh Nghiêu lập tức rót cho mỗi người một ly, nâng lên anh nhìn về phía Lư Hữu Văn nói:

- Cuộc đời giống như một bãi chiến trường phải không cậu Văn?

Lư Hữu Văn đáp lại bằng nụ cười rất lịch sự, nụ cười kẻ chiến thắng. Không khí trên bàn tiệc rất căng, chúng tôi chưa biết làm gì thì cha lên tiếng:

- Làm gì kỳ cục thế? Chưa gọi thức ăn mà đã chúc rượu?

Anh Thi Nghiêu tảng lờ như chẳng nghe thấy, nói với Hữu Văn.

- Chúng ta thi nhau uống nào? Xem thử tử lượng của cậu có mạnh như những thứ khác không?

Lư Hữu Văn vẫn cười một cách rất quân tử:

- Có cần thiết phải như vậy không? Tôi không chuyên nghiệp về rượu lắm.

Và nhìn về phía Tiểu Song, Văn lại tiếp:

- Hôm nay không cần rượu, tôi cũng đã say rồi.

Câu nói của Hữu Văn khiến lòng Thi Nghiêu bốc lửa. Tôi đã nhìn thấy phản ứng trên tròng mắt anh Nghiêu. Anh đứng dậy, đang định nói gì đó, thì Tiểu Song cũng đã đứng lên. Trong tay Tiểu Song một ly rượu lớn. Tiểu Song nhìn anh Nghiêu bằng ánh mắt van lơn nhịn nhục:

- Anh Nghiêu này, xưa đến nay em không biết uống rượu, nhưng hôm nay xin phép anh cho em kính anh một ly gọi là để tạ sự giúp đỡ và chăm sóc lâu nay của anh. Nếu thời gian qua em có làm gì không phải, cũng xin anh tha thứ.

Nói xong, Tiểu Song nâng ly lên uống ngay. Nhưng chỉ mới hai ngụm, Tiểu Song đã bị sặc. Anh Nghiêu tái mặt. Đưa tay chặn lại:

- Thôi đủ rồi, Tiểu Song ạ.

Giọng anh run run. Và tôi nhìn thấy nét giận lúc đầu của anh Nghiêu đã biến mất, thay vào đó là một thoáng buồn. Anh cũng nâng ly lên nói với Hữu Văn.

- Xin chúc mừng cậu, cậu Văn mong là cậu sẽ thay gia đình tôi chăm sóc, yêu thương và lo lắng cho Tiểu Song.

Nội vồ tay nói:

- Hoan hô, nào gọi thức ăn đi. Nội đói rồi đây này. Ai muốn uống rượu thì một tí nữa hãy uống. Còn bây giờ xem nào, nhà hàng này có món cá hương ngon lắm, ngoài cá hương ra không biết có món tôm hùm không? Hôm nay ngày vui phải dùng món đặc biệt.

Không khí bàn tiệc cởi mở hơn, vui hơn. Và bữa cơm hôm ấy cũng đánh dấu được một cuộc tình trong giai đoạn mới.

Tiểu Song đã lấy chồng như vậy đó. Nàng rời gia đình tôi về với tổ ấm. Đến cũng đột ngột rồi đi cũng đột ngột. Đêm ấy cũng là đêm đầu tiên, sau một năm dài, bây giờ ngủ một mình tôi không làm sao ngủ được. Đồ đạc của Tiểu Song vẫn còn để trong phòng. Cuộc hôn nhân quá bí mật, nên chưa kịp mang đi. Nhìn quần áo đồ đạc của nàng để lại, rồi nghĩ đến những vui buồn một năm sống chung, lòng tôi bồi hồi trăn trở. Tôi ngồi dậy, khoác áo và đi về phía phòng của anh Thi Nghiêu.

Đèn phòng của anh Nghiêu vẫn sáng, chứng tỏ anh cũng không ngủ. Tôi đẩy cửa bước vào. Anh đang ngồi bên bàn, với giấy và bút. Thấy tôi, anh vẫn yên lặng. Tôi bước tới:

- Anh Nghiêu này.

Anh quay lại nhìn tôi:

- Anh đã nghĩ kỹ rồi, anh đã sai ngay từ đầu.

Tôi kêu lên:

- Anh Nghiêu. Sao anh cứ tự trách mình thế? Đó chẳng qua là định mệnh. Cuộc hôn nhân này trời đã định từ lâu rồi anh.

Anh Thi Nghiêu vẫn tiếp tục nguệch ngoạc trên giấy, giọng buồn:

- Anh sai nhiều thứ. Chính anh kêu cô ấy lấy chồng, anh bức cô ta lấy chồng. Vì Tiểu Song cảm thấy không còn chỗ đứng trong gia đình này nữa. Tại anh, anh không hề tỏ rõ mình yêu Tiểu Song, mà anh chỉ bức bách Tiểu Song.

Tôi xúc động bước tới nắm tay anh Nghiêu, bàn tay thật lạnh.

- Anh Nghiêu, anh nghe em này, đừng nghĩ ngợi gì nữa, nếu hôm đó không có chuyện cãi nhau giữa anh với Tiểu Song thì em nghĩ là Tiểu Song rồi cũng lấy Hữu Văn. Đó là một sự thật.

Anh Thi Nghiêu nhìn lên với đôi mắt đỏ. Anh không trả lời tôi, anh lại cúi xuống vớ cây viết và tờ giấy. Những con số nằm theo đủ mọi hướng... Con số 378.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Con số gì thế anh? Số nhà của họ ư?

Anh Nghiêu lắc đầu:

- 378! Tất cả là 378 ngày! Từ ngày đầu tiên đặt chân vào nhà ta cho đến lúc bay mất. Anh đã làm xong mất 378 cơ hội.

Tôi thở dài nhìn anh Nghiêu. Trời ơi! Một người tình si. Từ đây về sau sẽ chẳng bao giờ
tôi dám nghĩ thơ Xuân Diệu là một câu sáo rỗng không thực rồi!

Người si muôn kiếp là hoa núi,

Uống nhụy lòng tươi tặng khách hờ.

hết: [Chương 11](#)

QUỖNH DAO

Bên Giòng Nước

Chương 12

Tiểu Song lấy chồng được ba hôm. Tôi đang thu dọn toàn bộ đồ đạc của cô ấy lại chuẩn bị gửi về nhà mới thì chị Thi Tịnh tới nói:

- Thi Bình này. Chị đã tính với anh Lý Khiêm rồi, chuyện Tiểu Song lấy chồng, bất cứ lý do gì, ta cũng không có quyền làm ngơ, ta nên có một cái gì gọi là kỷ niệm.

Tôi tán đồng ngay:

- Vâng. Hoan hô... Nhưng... nhưng mà đám cưới đã xong rồi, làm sao?

Anh Vũ Nông nói:

- Theo tôi thì bây giờ không phải là phút bày tỏ lòng yêu quý của mình. Hoàn cảnh của Hữu Văn thế nào tôi hiểu rõ. Cậu ấy nghèo đến độ khó rách áo ôm. Còn Tiểu Song, mọi người đã thấy. Họ yêu nhau bằng tình uống nước lã nói chuyện tình yêu. Vì vậy tôi đề nghị chúng ta ở đây mỗi người bỏ ra một ít, hùn lại cho Thi Bình mang đi. Thi Bình hẳn khéo nói, để cô ấy nhận tiền mà không tự ái.

Anh Lý Khiêm nói.

- Hay lắm. Vậy tiến hành ngay đi.

Thế là chúng tôi bắt đầu đóng góp. Tiếc một điều ai cũng đều nghèo nên tổng số không được bao nhiêu. Giữa lúc chúng tôi đang bàn tán, thì mẹ gọi tôi vào phòng người.

- Nghe nói tụi con đang góp tiền cho Tiểu Song ư?

Tôi nói.

- Vâng. Gom hết mà chỉ mới có hai ngàn đồng, sớm biết vậy, tháng trước con không may áo.

Mẹ yên lặng một chút nói.

- Thi Bình, mẹ với cha con cũng đã bàn tính. Nhà ta mấy năm nay cũng đủ ăn đủ mặc, tuy không có dư giả gì, lại lo đám cưới cho Thi Tịnh nên không còn tiền mặt, con đem sợi dây chuyền này cho Tiểu Song.

- Vâng, quý lắm rồi, nãy giờ con chỉ sợ ít quá coi không được.

Mẹ nói và lấy trong tủ ra một túi vải.

- Còn nữa. Đây là số tiền mà hàng tháng Tiểu Song đưa cho mẹ, mẹ không xài tích lũy lại, con đưa cho Tiểu Song luôn nhé.

Tôi cảm động.

- Vâng. Mẹ con thật tuyệt vời, con yêu mẹ.

Mẹ cười:

- Xem kìa. Con lớn rồi. Nhưng thấy mẹ lo cho Tiểu Song thế này, con không gan ư?

Tôi cười nói:

- Không đâu mẹ. Không bao giờ, vì con khác Tiểu Song. Con có mẹ yêu, có cha lo lắng và Nội nuông chiều còn Tiểu Song mồ côi không có gì cả.

Mẹ gật gù.

- Con gái mẹ biết nói như vậy là tốt. Con có phúc vì có cha có mẹ thôi được rồi, con đi đi.

Thế là tôi mang hơn mười lăm ngàn bạc, nữ trang và cả đồ đạc, cho Tiểu Song ra cửa, vừa định đi thì anh Thi Nghiêu đuổi theo nói.

- Thi Bình, bộ cô tưởng tôi nhỏ nhoi đến độ không có quà cưới được ư?

Tôi bối rối.

- Đâu phải, tại em nghĩ là bao nhiêu đây cũng đủ rồi em đưa cho Tiểu Song và nói với cô ấy là đóng góp của cả nhà ta chứ không là riêng của ai hết.

Anh Thi Nghiêu đưa một phong thư dày cộm cho tôi:

- Đưa thêm cái này cho cô ấy.

Tôi lùi lại khoát tay.

- Đừng anh Nghiêu, người ta dù sao cũng đã có chồng, không dám đưa thư đâu.

Anh Nghiêu lắc đầu.

- Anh thề đây không phải là thư tình đâu.

- Vậy cái này, có thể đưa trước mặt Hữu Văn không?

- Không nên.

- Vậy thì em không đưa.

Anh Nghiêu suy nghĩ một chút rồi nói.

- Thôi được, em cứ đưa trước mặt Hữu Văn, nói là của anh, nếu Tiểu Song không nhận cứ ra về.

Tôi nghi ngờ.

- Anh cứ cho biết cái gì trong ấy. Nếu làm trò cười em sẽ không nhận đâu.

Anh Nghiêu thất vọng.

- Không lẽ anh làm trò cười cho họ à?

- Làm sao em biết?

Anh Nghiêu có vẻ giận.

- Thôi được rồi, không cần, mai đích thân anh mang đi.

Tôi nghĩ chắc không có gì đâu, nên nói.

- Vậy đưa đây em mang cho.

Và tôi mang tất cả ra đường, đón xe Taxi đem đến cho Tiểu Song.

Xe ngừng trước một con hẻm ở đường Phở Thành và nhanh chóng tìm ra địa chỉ nhà Tiểu Song. Chung quanh hầu như đều là nhà bốn tầng, chỉ có một vài căn nhà gỗ lác lõng. Tôi bấm chuông và Tiểu Song ra cổng với ánh mắt ngạc nhiên:

- Ô! Chị Thi Bình, không ngờ chị đến, em đang tính mai rủ chị và Thi Tịnh đến chơi, không ngờ chị đến trước.

- Thôi mau mang đồ đạc cô vào đi, chờ cô đến rước chắc mọi cỗ.

Tiểu Song mang đồ đạc, chần mèn vào, cô ta có vẻ ngạc nhiên.

- Ủa, sao có cả những thứ này nữa?

- Thì cái nào của cô đã xài tôi đều mang đến hết, vì bỏ ở nhà cũng đâu có ai xài đâu, để đó cuối năm sẽ có xài.

- Tại sao cuối năm có xài?

- Thì có thêm một tí nhau.

Tiểu Song nói một cách ngượng ngùng.

- Ô! Chị này.

Tôi đưa mắt nhìn quanh ngắm nghía. Căn nhà lá hẹp. Nhưng được cái có khoảng sân ngoài sân, trồng chuối, và cây hoa hồng và cỏ dại.

Vào phòng khách, là thấy ngay Hữu Văn ngồi bên bàn giấy bút, bản thảo, tách trà... Chiếm hết mặt bàn. Hữu Văn quay lại nhìn tôi nói.

- Đang viết đến đoạn gay cấn nhất, đề khỏi bị ngắt đoạn cảm hứng, chị ngồi chơi với Tiểu Song, đừng buồn nhé.

- Không, không sao đâu.

Tôi nói và được Tiểu Song kéo vào nhà trong. Căn nhà vách gỗ này lâu nay chưa được tu sửa nên rất ọp ẹp, mỗi bước đều gây thành tiếng động. Trong phòng chỉ có một chiếc giường mới sắm. Ngoài giường ra, còn một ủ áo, hai chiếc ghế, một chiếc bàn. Trên bàn đặt một lọ hoa và một tấm kính có lẽ dùng để trang điểm. Mùi mốc và mùi gỗ mục đâu đây. Tiểu Song nói như phân bua.

- Nhà vừa nhỏ lại vừa cũ, nhưng được cái chúng em cũng không đòi hỏi, miễn qua ngày là được.

Tôi hỏi.

- Anh Hữu Văn lúc gần đây viết lách có thu nhập được gì không?

Tiểu Song với tay ở đầu giường lấy một quyển tạp chí. Quyển này có lẽ đã được lật xem nhiều lần nên vừa cũ vừa rách. Tiểu Song lật đưa tôi xem một trang, đó là một truyện ngắn có tựa đề là “Dưới Ngưỡng Cửa Đời” và ký tên Lư Hữu Văn. Tôi nói.

- Cái tựa nghe cũng được quá hở?

Tiểu Song vừa gật đầu nàng có vẻ hãnh diện tôi định hỏi viết một truyện ngắn như vậy được bao nhiêu tiền nhưng rồi lại thôi vì với những người yêu văn nghệ mà đụng tí đem tiền ra nói có vẻ trần tục quá. Tôi cười và lấy từ trong ví ra gói quà của chúng tôi và sợi dây chuyền của mẹ

- Dây chuyền này của mẹ cho Tiểu Song, người nói tuy nó không đáng giá nhưng là một vật kỷ niệm, còn gói quà này là của cả nhà. Tôi biết Tiểu Song với Văn rất coi thường vật

chất, nhưng cuộc sống bao giờ cũng là cuộc sống, ta không thể thiếu gạo mắm muối nước tương. Ta phải thực tế. Vì vậy xin gửi cho Tiểu Song...

Tiểu Song nhìn tôi bối rối. Cô nàng có vẻ khó xử trí. Tôi phải nói thêm vào.

- Thật ra chúng tôi cũng nghĩ là Tiểu Song đang cần tiền nên thay vì mua quà mà mang tiền mặt đến cho Tiểu Song, đừng có tự ái.

Tiểu Song nắm lấy tay tôi nước mắt rung rung.

- Sao các anh chị lại tốt với chúng em như thế?

Tôi an ủi:

- Chỉ cần em hiểu và nhận là chúng tôi đã vui rồi.

- Em không nhận cũng không được. Thú thật với chị con người sống không thể trốn tránh thực tế phải không? Hiện em rất khổ...

Bỗng nhiên tôi thấy bối rối, làm sao tôi không biết là cuộc sống của Tiểu Song thiếu thốn, nhưng với đồng lương bốn ngàn ở trường dạy nhạc cộng thêm số tiền viết lách của Hữu Văn. Đó là chưa kể đến số tiền mười ngàn của anh Thi Nghiêu đưa, thì cũng còn chút đỉnh dự trữ. Vậy tại sao khổ. Trong lúc tôi còn suy nghĩ thì chợt Tiểu Song cười nói:

- Ô! Quên, này giờ quên mời chị dùng nước để em đi lấy trà.

Tôi ngăn lại.

- Khoan hãy đi, còn một món này nữa nè.

Tiểu Song quay lại.

- Gì nữa? Nhiều quá em không nhận đâu.

Tôi kéo Song ngồi xuống mép giường nói:

- Ngồi xuống đây. Cái món này là cái gì tôi cũng không biết, của anh Nghiêu bảo tôi đưa cho Tiểu Song.

Tiểu Song nhìn phong thư mặt tái hắc.

- Chị Bình, hãy đem về đi. Không cần biết bên trong có chứa gì nhưng nó là của anh Nghiêu thì em không nhận. Em lấy anh Văn vì chúng em yêu nhau, có cực khổ thế nào em cũng chịu. Em quyết không bao giờ để chồng em hiểu lầm mình.

Lời của Tiểu Song làm tôi thấy xấu hổ. Sớm biết thế này tôi sẽ không nhận lời làm hộ anh Nghiêu. Tôi đứng dậy nói.

- Thôi được. rồi để tôi về.

- Khoan đã. Chị ở lại uống với em tách nước. Chị giận em đấy à?

Thế là tôi không có lý do gì để bỏ đi, tôi ngồi lại để Tiểu Song ra ngoài rót nước mang vào. Tôi hỏi:

- Chúng ta nói chuyện lớn tiếng thế này có ảnh hưởng gì đến việc viết lách của anh Văn không?

Tiểu Song cười nói.

- Không đâu. Anh ấy mới vừa cho biết là hôm nay viết rất hứng khởi, được hơn hai ngàn chữ. Anh bảo tôi giữ chị lại chơi.

Tôi chẳng hiểu gì về văn chương nên hỏi.

- Thế nhưng anh Hữu Văn bình thường mỗi ngày viết được bao nhiêu chữ?

- Cái đó không nhất định. Việc viết lách phải tùy cảm hứng, có ngày viết được vài ngàn chữ, nhưng đôi khi cả tháng lại không được chữ nào.

Tôi khù khờ rồi hỏi:

- Vậy thời gian của Hữu Văn, hứng hay không hứng nhiều hơn?

- Đương nhiên là thiếu cảm hứng nhiều hơn. Chị không thấy có nhiều nhà văn suốt cuộc đời viết có được một tác phẩm hay sao?

Tôi tò mò lấy tập san có truyện ngắn “Dưới Ngưỡng Cửa Đời” của Văn ra xem, Tiểu Song ngồi cạnh cười nói.

- Có lẽ chị không thích tiểu thuyết loại này đâu.

- Tại sao vậy?

- Chị đọc đi sẽ rõ.

Và tôi đọc, chuyện chỉ dài khoảng tám ngàn chữ, không có tình tiết nào phức tạp. Chủ yếu tả chuyện một đứa con gái người thợ mỏ, yêu một anh sinh viên. Cô cứ nghĩ rằng anh sinh viên có trình độ đại học đương nhiên là phải cao thượng và cư xử lịch thiệp hơn các phu thợ mỏ. Thế rồi một buổi tối anh sinh viên hẹn cô ra một khu vườn bỏ hoang, anh chàng như con thú dữ vồ mồi thọc tay vào áo con gái người thợ mỏ, cô gái phải vùng vẫy mới thoát thân được và lúc bấy giờ cô mới giác ngộ ra rằng "Lũ đàn ông chúng đều giống nhau".

Đợi tôi đọc xong Tiểu Song hỏi:

- Chị thấy thế nào?

Tôi nhún vai.

- Tạm được, nhưng chẳng có gì xuất sắc. Tôi nghĩ là tốt hơn Hữu Văn nên chọn đề tài khác.

- Tại sao?

- Vì tôi cũng đọc qua một số tạp chí văn học trong và ngoài nước. Tôi thấy Văn nên chọn một đề tài nào cụ thể. Ví dụ như hiện nay thì tốt nhất nên viết về tình yêu. Miêu tả được cái tình yêu say đắm thánh thiện mà Tiểu Song đã dành cho anh ấy nó sẽ tuyệt vời hơn, là mô tả "Cái thọc tay vào ngực của một người phụ nữ".

Tiểu Song cười:

- Em đã nghĩ là chị không thích, vì chị là người yêu cái đẹp, cái thánh thiện, nhưng cuộc đời đâu phải thế...

Tôi nổi nóng.

- Cuộc đời thì sao? Có phải lần đầu Lư Hữu Văn gặp cô đã thọc tay vào ngực cô à?

- Chị này, lúc nào chị cũng nghĩ xấu cho người khác, dù sao thì người ta cũng là nhà văn.

Tôi nhún vai.

- Thì nhà văn mới cần phải hiện thực, tôi còn nhớ lần Lư Hữu Văn đến nhà nói chuyện

văn chương anh ấy đề cập đến "Văn chương cần phải sinh động hoá" thì ra là như vậy.

- Tôi không ngờ Thi Bình lại nghiên cứu về văn chương thế.

Có tiếng của Lư Hữu Văn. Anh ta đứng ngay cửa như vậy là này giờ đã theo dõi cuộc nói chuyện giữa tôi và Tiểu Song. Tôi nói.

- Có nghiên cứu gì đâu? Biết lổm bổm cho vui với đời vậy mà.

Tiểu Song trông thấy Hữu Văn, nét vui thoáng hiện, nàng như một cánh én lượn ngay đến bên Văn.

- Anh viết xong rồi à? Để em rót ly trà nóng cho anh nhé!

Và Song biến ra khỏi phòng. Hữu Văn nhìn theo lắc đầu.

- Tiểu Song đại quá! Lấy chi một thằng điên như tôi để cho cuộc đời phải khổ.

Tôi cười.

- Anh là thằng điên à?

- Vâng, có hàng trăm công việc hái ra tiền mà chẳng làm, để ôm bụng đói viết lách không phải điên thì là gì?

Có tiếng Tiểu Song dịu dàng ở phía sau.

- Anh không phải là điên, anh là một thiên tài.

Hữu Văn nhún vai, với thái độ tự hào.

- Giữa thiên tài với người điên khoảng cách không lớn lắm. Tôi nghĩ là chắc có lẽ mình nên viết một quyển sách có tựa đề là Thiên tài và điên loạn biết đâu chả đoạt được giải Nobel.

Tiểu Song nhìn tôi với nụ cười kiêu hãnh.

- Đó chị thấy không? Đầu ông ấy lúc nào cũng chỉ nghĩ đến việc viết với viết.

Chợt Lư Hữu Văn nghiêm mặt.

- Không phải vậy đâu Tiểu Song. Trong đầu anh còn có hình bóng của em. Ngày mai anh phải đi tìm việc làm, chuyện viết lách không đổi được gạo mà ta cần sống, phải ăn...

Tiểu Song cắt ngang.

- Anh Văn. Anh hãy lo việc viết lách của mình, đừng bận tâm chuyện đó.

Và để làm loãng cái không khí căng thẳng, Tiểu Song nói:

- Anh Văn này, cả nhà của Thi Bình góp lại cho chúng ta một vạn đồng quà cưới và sợi dây chuyền này.

Lư Hữu Văn nhìn sợi dây chuyền ngó ra, nụ cười biến mất, chàng lâu bầu cái gì trong miệng rồi bỏ đi về phòng viết. Tiểu Song cũng có vẻ bối rối. Tôi hỏi:

- Tiền nhuận bút của anh ấy có khá không?

Tiểu Song nhìn về phía tờ tạp chí ban nãy thờ dãi.

- Loại tạp chí này không cho tiền nhuận bút.

Tôi ngạc nhiên:

- Thế các nhà văn tên tuổi lúc chưa nổi danh họ sống bằng cách nào?

Tiểu Song nói.

- Thì cũng giống như Văn thôi. Anh Văn lại kén viết lắm, nên tác phẩm cũng chẳng nhiều.

Rồi quay sang tôi, đột nhiên Tiểu Song hỏi:

- Chị biết ở đâu có bán đàn dương cầm cũ không? Em định dành dụm tiền mua một chiếc, để ở nhà thu dạy học trò.

Tôi ngạc nhiên:

- Thế còn trường dạy nhạc, cô nghỉ rồi à?

Tiểu Song nói.

- Trường dạy học cuối tháng này đóng cửa. Ông chủ bảo là lời ít quá nên dẹp tiệm và em coi như thất nghiệp.

- Hèn gì! Họ có vẻ tưng quẫn.

Tiểu Song cười gượng với tôi.

- Đúng ra em cũng không khổ thế này. Nhưng chị biết anh Hữu Văn, trước kia sống độc thân không làm ra tiền, anh ấy lại nợ tùm lum. Gần ngày cưới em mới biết được chỗ này một trăm chỗ kia hai trăm, nhưng em đã trả được tất.

Tôi gật gù, còn biết nói gì hơn, mỗi người có một định số, một sự lựa chọn. Tiểu Song đã chọn Văn nếu đạt được niềm vui thì đã là hạnh phúc.

Tối hôm ấy trở về nhà, lòng tôi mênh mang bao thứ đi ngang qua phòng anh Thi Nghiêu tôi lẳng lặng đặt phong thư lên bàn, anh đưa mắt nhìn tôi thăm dò.

- Họ cũng không buồn xé ra xem ư?

- Vâng. Suýt chút họ đã giận cả tôi.

Anh Nghiêu im lặng lấy phong thư xé ra, bên trong là một xấp giấy giống như giấy hoa đổ xuống sàn nhà, trong đó có một mảnh giấy lớn đẹp mắt, tôi tò mò cầm lên. Đó là đơn đặt hàng của hãng dương cầm Yamaha bên trên có dòng chữ nhỏ của anh Nghiêu.

Người xưa tặng kiếm báu cho hiệp sĩ

Phán hồng cho giai nhân.

Còn tôi xin tặng chiếc đàn dương cầm này cho người tri âm.

Anh Thi Nghiêu giật lấy đơn đặt hàng đó và xé nát ném tung qua cửa.

hết: [Chương 12](#),

QUYỀNH DAO

Bên Giòng Nước

Chương 13

Sau khi lấy chồng Tiểu Song rất ít về nhà chúng tôi. Còn nhà tôi thì sao? Ngày một tháng năm sẽ là ngày đám cưới cho chị Thi Tịnh. Công việc của anh Vũ Nông ở Tòa án cũng ngày càng bận rộn, anh phải chuẩn bị cho cuộc thi vào Luật sư đoàn. Anh Lý Khiêm thì đã chánh thức phụ trách biên tập cho đài truyền hình, anh Thi Nghiêu lên chức Giám đốc và công việc càng bề bộn hơn trước, mẹ và Nội gần như suốt ngày cùng chị Thi Tịnh mua vải may quần áo, sắm sửa gia dụng trong nhà cho chị. Tôi cũng bận tất bật, nào là luận án tốt nghiệp, rồi thực tập kế toán tại Ngân hàng. Có lẽ vì sự bận rộn của cả nhà nên tình cảm giữa chúng tôi và Tiểu Song cũng hơi hợt đi. Có một đôi lần, Nội với mẹ ghé qua Tiểu Song, lúc trở Nội có vẻ buồn buồn, nói:

- Tôi nghiệp con nhỏ, cái thân ốm yếu như vậy mà phải gánh biết bao cực khổ.

Mẹ thì không nói gì hết, người chỉ ngồi yên lặng. Trước hôm cử hành hôn lễ của chị Thi Tịnh một ngày Tiểu Song có ghé qua, lúc đó đã chiều tối. Chị Thi Tịnh và anh Lý Khiêm bận sắm sửa, không có nhà. Cha thì đi dự tiệc, những người còn lại có mặt đầy đủ, sự xuất hiện của Tiểu Song làm tôi thích thú. Nội bước tới ôm lấy cô ta mà ngấm ngấm:

- Thế này không được nghe Tiểu Song, mập lên một chút chứ. Người tay lấy chồng thì mập ra mà con lại càng lúc càng gầy?

Hôm đó Tiểu Song vẫn mặc chiếc áo trước kia nàng hay mặc. Đó là bộ âu phục màu đen,

nàng không trang điểm, mái tóc xõa dài, nước da xanh xao như ngày đầu tiên đến với chúng tôi. Tiểu Song cười chào hết mọi người trong nhà, khi đến trước mặt anh Thi Nghiêu, nàng nói một câu rất khê nhưng tôi vẫn nghe thấy.

- Cảm ơn món quà anh đã tặng cho tôi.

Món quà gì thế? Tôi thắc mắc. Còn nhớ cách đây không bao lâu Tiểu Song đã thẳng thắn từ chối tặng phẩm của anh Thi Nghiêu cơ mà? Thế là thế nào? Tôi liếc nhanh về phía anh Thi Nghiêu, anh có vẻ bối rối một chút:

- Xài được không?

- Dạ tốt lắm! Em thu được mười học sinh.

Tôi tò mò, nhìn Tiểu Song rồi nhìn anh Thi Nghiêu:

- Anh tặng cho Tiểu Song cái gì đấy?

Tôi tò mò nhìn Tiểu Song rồi nhìn anh Nghiêu:

- Anh tặng cho Tiểu Song cái gì đấy?

Tiểu Song đáp thay:

- Một chiếc đàn dương cầm. Chúa nhật tuần trước khi vừa thức dậy tôi thấy người ta khiêng chiếc đàn ấy vào nhà. Tôi rất ngỡ ngàng không biết đó là mộng hay thực, mãi đến khi nghe anh Hữu Văn hỏi tôi ở đâu có, tôi nhìn lên tấm danh thiếp trên đàn mới biết là phần thưởng rút thăm trong công ty anh Thi Nghiêu.

Nhìn sang anh Thi Nghiêu, Tiểu Song hỏi:

- Giải thưởng lớn như vậy? Không có rút thăm mà ở đâu anh có?

Anh Thi Nghiêu có vẻ bối rối, anh nói:

- À! Cái đó, cái đó... là thông lệ của công ty chúng tôi, nếu hàng không rút thăm thì được phát cho nhân viên cao cấp để thay cho tiền thưởng, mà nhà tôi đã có một chiếc đàn rồi, có lấy thêm một chiếc nữa, thừa ư?

Tiểu Song gật đầu nhìn mẹ và Nội rồi nói:

- Con mang ơn ở nhà này nhiều quá! Thật ra thì, mặc dù chiếc đàn là của công ty cho riêng anh Thi Nghiêu, không phải tốn tiền mua. Nhưng con chẳng có công mà được hưởng, thì điều đó cũng không đúng, có điều... - Tiểu Song thở dài nói - Con đang cần một chiếc đàn, sau khi trường dạy nhạc đóng cửa, con không có việc gì làm cũng buồn, có đàn con rất vui, con cũng thu thêm được một số học sinh... Con mang ơn anh Thi Nghiêu vô cùng.

Lời của Tiểu Song làm cho anh Thi Nghiêu vui hẳn lên, anh ngồi cười và nói:

- Tiểu Song đừng khách sáo như vậy. Tôi biết trước kia tôi đã sai lầm nhiều thứ. Tiểu Song có bỏ qua điều đó cho tôi không?

Tiểu Song nói với đôi má hồng:

- Anh nhắc những điều ấy làm gì? Anh em ruột thịt đôi khi còn ngộ nhận, em cũng nhờ vả quá nhiều vào gia đình anh làm sao dám buồn dám giận? Ngược lại thì có.

Tôi nhìn hai người chột thấy tội cho ông anh của tôi, ông ấy vẫn không quên, chỉ có Tiểu Song là người hưởng lợi nhiều nhất.

Mẹ này giờ ngồi yên mãi cho đến anh Thi Nghiêu biện bạch về xuất xứ của chiếc đàn

duyên cầm, mẹ mới lắc đầu thở dài. Anh Thi Nghiêu thì dường như không nghe thấy, anh đang phân chấn:

- Còn một món quà nữa tôi muốn tặng cho cô.

Anh nói và lập tức Tiểu Song chau mày:

- Tôi không thể nhận thêm bất cứ cái gì của anh nữa.

- Nhưng món quà này lại khác. Cô không thể không nhận.

Anh Thi Nghiêu nói và lập tức xông vào phòng. Tiểu Song có vẻ bối rối nhìn tôi, mọi người chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra, thì anh Nghiêu đã quay trở ra với miếng bìa cứng trên tay, đó là một đĩa hát. Tôi nhìn lên bao đĩa và chợt nhận ra, đó là đĩa hát có tên gọi “Bên Giòng Nước”. Tiểu Song xúc động hỏi:

- Cho em mượn máy một chút nhé? Nhà không máy về sẽ không nghe được.

Anh Thi Nghiêu mở máy. Tiểu Song yên lặng lắng nghe. Hai người ngồi cạnh đó. Trong phòng không một tiếng động. Chỉ có lời của bản nhạc. Bản nhạc vừa dứt, anh Thi Nghiêu cho hát lại lần thứ hai, rồi lần thứ ba. Sau đó Tiểu Song trịnh trọng lấy đĩa hát ra phẩy nhẹ trên mặt đĩa, dù chẳng có một hạt bụi nào bám trên ấy. Anh Thi Nghiêu có vẻ nặng tình:

- Tiểu Song, có nhớ lời hứa của em hôm trước không?

- Hứa gì?

- Em đã hứa là sẽ phổ lời vào nhạc của cha em, để anh đem lên đài trình diễn? Bản “Bên Giòng Nước” bây giờ nổi tiếng em biết không?

- Thế à? Em thì suốt ngày trong nhà, nên chẳng biết gì hết.

Thi Nghiêu say sưa nói:

- Rồi ngày nào đó, đầu đường xó chợ đâu đâu Tiểu Song cũng nghe hát bài đó. Do tình trạng hiện nay, đi chân chính phong hóa. Nhà nước đã cấm hết mấy bản nhạc có lời ca thô tục, kém văn hoá. Nên nhạc hay nhạc tốt rất hiếm. đây là cơ hội. Tiểu Song nên bắt tay vào việc, vừa có thêm thu nhập lại làm vui lòng cha Tiểu Song nơi chín suối.

Tiểu Song chăm chú nghe, nàng gật gù tán đồng:

- Vâng, bây giờ em đã có đàn, em sẽ cố soạn nhạc, có thời gian là em sẽ bắt tay vào việc ngay.

Thi Nghiêu nói:

- Em nên nhớ là lúc nào tôi cũng theo dõi, em phải bắt tay ngay vào việc.

Tiểu Song cười, tôi nắm lấy chéo áo của Vũ Nông kéo mạnh, anh Vũ Nông như chột tỉnh, hỏi:

- Chị Tiểu Song, lúc này anh Hữu Văn thế nào? Mà chẳng thấy cùng đi với chị vậy?

Câu hỏi của anh Nông đột ngột làm anh Nghiêu mất vui. Sự say sưa thảo luận biến mất, anh lặng lẽ rút lui về phía ghế salon ngồi xuống. Tiểu Song thì lúng túng:

- Ồ! Anh ấy rất bận, lúc nào anh ấy cũng rất bận.

Tôi chen vào:

- Quyền “kẻ điên loạn với thiên tài” anh ấy viết tới đâu rồi?

Tiểu Song nhìn tôi cười:

- Đến giờ này em cũng không rõ anh ấy là thiên tài hay chỉ là kẻ điên loạn.

Nội không hiểu gì cả nói:

- Tiểu Song này. Nhà này thì chỉ mua mỗi ngày có một tờ Liên Hiệp. không biết Hữu Văn nó đăng tiểu thuyết ở báo nào, mà Nội chẳng thấy cái tên nó ở đâu cả.

Vũ Nông phải nói:

- Tại Nội không hiểu, chứ viết tiểu thuyết, mấy ông nhà văn thường sử dụng bút danh chứ đâu để tên thật đâu?

- Vậy bút danh của Hữu Văn là gì? Nó có viết báo Liên Hiệp không?

Nội hỏi, khiến Tiểu Song đỏ mặt:

- Dạ, Nội ơi! hiện nay anh ấy bận viết một truyện dài. Mà chuyện dài không phải là một sớm một chiều, có khi phải viết từ tám tới mười năm. Trong khi viết, anh ấy cũng không dám bàn chuyện gì khác, vì như vậy khi nguồn cảm hứng bị phân tán, không tập trung... Chính vì thế mà Nội sẽ không thấy bất cứ bài nào của anh ấy trên báo cả.

Nội thở ra:

- Trời! Rồi nhà báo họ có phát lương cho nó không?

Tôi vội đỡ lời cho Tiểu Song:

- Nội không hiểu gì cả. Nhà văn ai lại lãnh lương? Người ta chỉ lãnh tiền nhuận bút thôi, mà tiền nhuận bút thì có bài đăng ra mới có tiền.

Nội vẫn thắc mắc:

- Vậy thì ngồi đó tám năm, mười năm mới viết xong một cuốn truyện rồi lấy gì mà ăn? Lấy gì sống?

- Bởi vậy làm nhà văn đâu phải dễ? Phải chịu khó, nhẫn nại và can đảm.

Tôi nói, nhưng Nội vẫn chưa hiểu:

- Như vậy làm nhà văn làm gì? Bao nhiêu công việc khác không làm, đút đầu vào cái nghề khổ như vậy làm chi?

Mẹ tôi nói với Nội:

- Mỗi người họ có cái chí riêng của họ cả. Mẹ ạ, mẹ không nghe ngày xưa người ta hay nói "Thập niên song hạ vô nhân tri, nhất cử thành danh thiên hạ hiểu" Hữu Văn hiện đang ở giai đoạn "Thập niên song hạ" đấy, rồi sẽ có ngày cậu ấy nổi danh.

Nội tôi như giác ngộ ra:

- À, thì ra cậu ấy định làm quan chứ gì?

Tiểu Song cười, chúng tôi cũng không nhịn được cười. Nội lẩm bẩm, nhìn chúng tôi qua đôi kính lão.

- Tưởng tao không biết ư? Nó muốn được làm Quan No bị ở mà?

- Quan No Bị ở?

Tiểu Song không hiểu, tôi chợt nhớ ra cười lớn:

- Giải Nobel ấy!

Thế là tiếng cười rộ tiếp theo, tôi nhìn Tiểu Song và thấy ra trong cái cười kia có một chút gì ngượng ngập. Hay là Tiểu Song hiểu lầm là chúng tôi đang cười ngạo Hữu Văn.

Tối hôm ấy, sau khi Tiểu Song về rồi, tôi vào phòng anh Thi Nghiêu.

- Chiếc đàn dương cầm đó sao vậy? Anh nói thật em nghe đi?

Anh Thi Nghiêu nhìn tôi chậm rãi:

- Thì cô không giúp được, tôi một mình hành động thôi.

Tôi nói:

- À thì ra đó là chiếc đàn dương cầm Yamaha! đương nhiên không phải là giải rút thăm của đài truyền hình. Nhưng anh lấy tiền ra mua vậy?

Anh Thi Nghiêu yên lặng, tôi nổi nóng:

- Một chiếc đàn dương cầm không phải rẻ. Hay là anh thâm lạm công quỹ?

Anh Thi Nghiêu châu mày:

- Không bao giờ có chuyện đó. Chẳng qua mấy năm rồi, tiền thưởng của công ty hơi khá...

Tôi cắt ngang:

- Hèn gì nghe mẹ than, năm nay khó khăn quá, ngay tiền thưởng cuối năm của anh cũng

không có.

Anh Thi Nghiêu chỉ ngồi yên lặng, anh lấy viết ra nguyệt ngọc trên giấy. Tôi nhìn qua, không phải là những con số mà chỉ là câu:

Sóng nước mây mù cỏ non xanh

Có người con gái đứng bên dòng.

Đứng bên dòng... bên kia dòng. Rõ ràng người đẹp của anh Thi Nghiêu nhà tôi đang đứng ở bên kia dòng nước. Một khoảng cách thật xa lắc xa lơ.

Đầu tháng năm, đám cưới của chị Thi Tịnh với anh Lý Khiêm. Ngôi nhà mới của họ là apartment rộng khoảng ba mươi mét gồm năm phòng cả thảy, trang trí đẹp lắm ở đường Nhân Ái. Hôm đám cưới, Tiểu Song với Hữu Văn cũng có đến dự Hữu Văn vẫn đẹp trai, vẫn láng, còn Tiểu Song thì ốm và xấu đi thấy rõ. Trong bữa tiệc, một nhà đạo diễn bạn của anh tôi còn hỏi:

- Ê, cậu đàn ông kia là ai vậy, hỏi thử xem anh ta chịu đóng phim không?

Anh Thi Nghiêu trợn mắt:

- Đừng nói năng lộn xộn chạm tự ái bây giờ. Người ta là nhà văn đó.

Anh đạo diễn vẫn không hiểu:

- Nhà văn thì nhà văn chứ, viết văn là làm nghệ thuật, còn làm điện ảnh là tổng hợp nghệ thuật. Người làm nghệ thuật đóng phim cũng đâu có gì xấu hổ đâu?

Cũng chính vì chuyện đó mà, sau lễ cưới của chị Thi Tịnh, chúng tôi thường đem ra đùa. Anh Vũ Nông vỗ vai Hữu Văn nói:

- Nào, Hữu Văn đổi nghề đóng phim đi. Cậu không thấy cậu viết văn cả năm nay có đồng xu nào không?

- Nào, Hữu Văn đổi nghề đóng phim đi. Cậu không thấy cậu viết văn cả năm nay có đồng xu nào không? Nhà cửa thì trống vắng, gió thổi vi vu. Còn cậu xem này các tài tử như Tần Tường Lâm, Đặng Quang Vinh... Chỉ đóng một cuốn phim là có mấy trăm ngàn. Thời đại đã thay đổi rồi cậu ạ. Chuyện viết lách bây giờ không có thời gian.

Hữu Văn đẩy Vũ Nông qua một bên:

- Đừng đùa, muốn tôi đóng phim ư? Cũng được thôi, với điều kiện là phim đó phải phỏng tác từ tiểu thuyết của tôi viết.

- Tiểu thuyết của cậu?

- Vâng, đang viết dở mà!

Và Hữu Văn đang bám chặt việc viết lách. Mặc phê phán mặc mọi người đem chuyện đó ra đùa. Tôi cũng phải phục lẫn.

Mùa hè đến. Tôi tốt nghiệp đại học và lập tức có chân kế toán trong ngân hàng ngay. Tôi rất bận. không phải bây giờ mà trước khi ra trường. Nạp luận văn tốt nghiệp, thực tập rồi thi cử. Bây giờ thì đi làm. Nên rất ít ghé qua Tiểu Song. Trung tuần tháng có một bữa rảnh rỗi, tôi tạt ngang. Lúc đó trời đã tối, vừa tới cửa có tiếng đàn không liên tục từ trong vọng ra. Vậy là Tiểu Song đang dạy đàn.

Tôi bấm chuông. Tiểu Song ra mở cửa với nụ cười:

- Ô, chị Thi Bình, vậy mà em cứ ngỡ là chị quên em luôn rồi chứ.

- Cô quên thì có. Cô không biết là tôi bận đường nào ư? Vậy mà cũng không ghé qua, Nội cứ nhắc mấy người luôn đấy.

Tiểu Song có vẻ bối rối:

- Em... Em nào có quên đâu... chỉ tại... chỉ tại...

Tôi cười:

- Nói chơi vậy thôi. Chứ lúc gần đây ai chẳng công việc lu bù, làm sao rảnh rỗi.

Chúng tôi đi vào phòng khách. Lư Hữu Văn đang ngồi viết quay lại chào. Tôi định bước tới nói mấy câu, nhưng Tiểu Song đã kéo tôi về phòng ngủ. Bây giờ tôi mới thấy là chiếc đàn dương cầm đặt trong phòng ngủ chứ không phải ở phòng khách. Có một cô bé khoảng tám tuổi mập mạp đang ngồi đàn. Tiểu Song khép cửa lại rồi mới nói với tôi:

- Máy ngày nay, anh ấy lại viết không thuận tay, nên hơi nóng nảy. Em phải đặt đàn trong phòng ngủ để khỏi làm ồn anh ấy. Chị Thi Bình chị ngồi chơi một chút, để em dạy con bé này xong mình sẽ nói chuyện sau nhé?

- Cứ lo chuyện của Tiểu Song đi.

Tôi nói, và tự ý ngồi tựa vào thành giường, với tay lấy quyển tạp chí ở đầu giường xuống xem. Vẫn là quyển báo cũ có truyện ngắn “Dưới Ngưỡng Cửa Đời” của Hữu Văn. Tôi lật qua lật lại cũng không có gì để đọc. Tiếng đàn vang lên. Tiểu Song vừa đàn vừa cố gắng giải thích cho cô bé:

- Sao con hiểu không?

Cô bé lắc đầu, Tiểu Song đàn lại:

- Con hiểu rồi chứ?

Cô bé cứ lắc đầu. Tiểu Song cầm tay cô bé đặt lên phím đàn. những ngón tay giống như những khúc gỗ. Tôi chăm chú theo dõi đến bức mình. Nếu là học trò của tôi, nãy giờ chắc tôi đã đẩy nó ra khỏi phòng. đàn khay tai trâu đã là một đau khổ mà Dạy Trâu khay đàn lại còn bi đát hơn.

Tôi đang định nói điều đó cho Tiểu Song nghe, thì có một tiếng ho trong phòng khách, rồi tiếng kéo ghế vọng vào, Tiểu Song chợt ngưng đàn. Chưa biết xảy ra chuyện gì, thì cửa mở. Hữu Văn với khuôn mặt hầm hầm xuất hiện:

- Tiểu Song, tôi đã nói với cô mấy lần rồi?

Tiểu Song vội đứng dậy nói:

- Anh Văn. Em dạy xong rồi, tối nay không dạy nữa đâu. Bữa nay có chị Thi Bình đến.

- Tôi biết chuyện đó. - Hữu Văn cắt ngang, liếc nhanh về phía tôi rồi quay sang Tiểu Song.- Tôi đã bảo em hàng trăm lần rồi, sao em không nghe? Muốn dạy đàn, thì đi đâu đó mà dạy, cứ tối ngày ồn ào như vậy làm sao tôi viết??

Và quay sang cô bé học đàn, Văn hét:

- Đi, đi đi. Cái con nhỏ ngu này, đàn thế mà cũng bày đặt học đàn, ra khỏi đây ngay.

Tiểu Song sợ hãi kéo cô bé vào lòng:

- Anh đừng nói thế mẹ nó nghe. Em bé này không đàn đâu, từ từ dạy nó sẽ biết. Có ai không học mà biết đàn ngay đâu.

Hữu Văn vẫn hét:

- Đi, tôi bảo phải cho nó cút đi!

Cô bé sợ hãi khóc thét lên. Tiểu Song phải vỗ về.

- Ly Ly đừng khóc con. Chú đang giận đang nóng, con đừng buồn chú ấy nhé.

Cô bé tên Ly Ly càng khóc lớn:

- Không, không, cho con về với mẹ đi, mẹ ơi, mẹ

Lư Hữu Văn kéo cô bé đẩy ra cửa.

- Đi, đi! Về với mẹ mày đi, bắt đầu từ ngày mai cấm đến nhó đây nhé!

Cô bé khóc bù lu bù loa chạy tuốt về nhà. Còn lại Tiểu Song ngồi lặng bên đàn.

- Thế này là anh hài lòng rồi nhé, anh đã đuổi đứa học trò cuối cùng của em.

Lư Hữu Văn vẫn còn nổi nóng:

- Hài lòng, hài lòng! Em phải biết từ khi em mang chiếc đàn qui yêu này về đây. Tôi không viết được một chữ nào hết, hiểu không?

Tiểu Song nhìn lên, chậm rãi:

- Đâu phải chỉ khi mang đàn về? Trước khi mang anh cũng có viết được chữ nào đâu?

Hữu Văn trừng mắt nhìn Tiểu Song, những tia lửa đỏ trong lòng mắt:

- Em nói thế là thế nào? Có phải em muốn nói là tôi chẳng viết được gì hết? Em khi dễ

tôi phải không? Đừng giấu gì hết. Muốn gì cứ nói ra đi!

Tiểu Song chẳng dám nhìn thẳng mắt Văn, nàng đưa mắt nhìn lên nắp đàn:

- Từ lâu em kính trọng anh, sùng bái anh, yêu anh... Chính vì vậy mà em mới lấy anh... Em biết anh có lý tưởng, có chí lớn, nhiều ước mơ. Nhưng ước mơ với thực tế là hai vấn đề, để giải quyết cuộc sống, không có gì khác hơn, em phải dạy đàn...

Hữu Văn hét:

- Em nông cạn lắm. Lúc nào cũng nghe em nói tới gạo củi nước mắm. Tại sao không biết nhìn xa hơn, anh không muốn em so sánh em với những hạng người tầm thường.

Tiểu Song trầm giọng:

- Em lúc nào lại không sống bằng hy vọng sáng lạn mai sau. Nhưng nhiều lúc em phải lo lắng khi cái tương lai sáng lạn chưa kịp đến, thì chúng ta đã chết đói.

Lư Hữu Văn nghiêng răng:

- Tiểu Song, thật tôi không ngờ cô thực dụng như vậy, nhỏ nhoi, ích kỷ, nông cạn... Cô chỉ là con đàn bà sống bằng cái hào nhoáng bề ngoài.

Tiểu Song nói:

- Anh nói mà không nghĩ. Anh cho rằng mình hơn người, anh không muốn so sánh với những con người tầm thường, nhưng anh vẫn phải ăn, phải uống, phải mặc như bao người khác? Anh và em đều chẳng phải là thần thánh tiên Phật... rồi còn con của chúng ta...

Tiểu Song bắt đầu rút nước mắt. Tôi ngẩn ra, bây giờ tôi mới chú ý đến chiếc áo rộng phồng phình của Tiểu Song. Thì ra cô nàng đã sắp sửa làm mẹ. Tôi lại quay sang nhìn

Văn. Quả nhiên câu nói của Tiểu Song đã khiến anh thay đổi. Anh không còn hùng hổ như lúc đầu nữa. Một chút suy nghĩ, rồi anh bước tới nắm lấy tay Tiểu Song.

- Anh xin lỗi em, anh nóng quá. Anh mới ích kỷ, hẹp hòi, anh có trăm thứ tội vì để em khổ.

Tiểu Song ngã vào lòng Hữu Văn

- Không, không có gì đâu anh! Tại em hết, đúng ra em không nên nói như vậy, em đã làm anh buồn.

Hữu Văn rung rung nước mắt.

- Em không có lỗi gì hết. Tất cả tại anh. Từ ngày lấy anh đến nay, không có ngày nào em vui. Anh phải đi tìm việc làm. Em nói đúng. Mặc dù ta có kỳ vọng ở một tương lai sáng lạn, thì cũng không quên thực tế của cuộc sống. Anh không thể để em đói, em khổ vì anh.... đó là chưa nói đến đứa con trong bụng em. Hữu Văn này không nuôi được vợ con thì có còn là đàn ông nữa không? Tiểu Song, em nên yên tâm đi, đừng buồn nữa, anh không phải là hạn người biết nỗ mà không biết làm. Anh thề với em, bắt đầu từ hôm nay...

Nói xong, Hữu Văn lấy bút ra, viết lên phần trắng của tờ tạp chí để trên đầu giường mấy hàng chữ. Rồi chỉ vào đó, nói với tôi và Tiểu Song.

- Ở đây có chị Thi Bình làm chứng, đây là lời thề của tôi và bây giờ, tôi đi!

Hữu Văn nói xong bỏ ra ngoài. Tiểu Song gọi theo:

- Anh Văn, anh Văn. Anh đi đâu đấy?

Văn không quay lại nói:

- Đến gặp thầy học cũ của anh ở đại học, nhờ ông ấy tìm việc làm!

Còn lại tôi và Tiểu Song, cô ấy đã lau khô nước mắt. Nàng nhìn với nụ cười gượng gạo nói:

- Bậy quá, lâu lâu chị ghé thăm, để chị thấy cái cảnh không hay.

Tôi choàng tay qua ôm Tiểu Song, nói:

- Phải nói là một cảnh rất cảm động. Thôi đừng buồn, thế gian này có cặp vợ chồng nào không một lần cãi nhau? Anh ấy còn gởi lời thề cho cô này, chịu chưa, người sắp làm mẹ?

Tiểu Song đỏ mặt, tôi lại nói:

- Sao một chuyện quan trọng như vậy mà chẳng cho nhà biết vậy? Bao giờ sinh?

- Còn sớm mà... chắc có lẽ cuối tháng hai sang năm.

Tôi cười:

- Thế này là Nội sẽ bận cho bằng thích.

Rồi chợt nhớ đến lời thề ban nãy của Hữu Văn, tôi tò mò lấy quyển tạp chí lên. Bút tích của Hữu Văn như rồng bay phượng múa:

Tôi xin từ giã cái linh hồn quá khứ tôi, tôi ném nó lại đằng sau như ném một vỏ ốc. Cuộc đời chẳng qua chỉ là một chuỗi chết đi và sống lại. Lữ Hữu Văn này, thôi thì ta hãy chết đi rồi sống lại sau.

Tôi đọc đi đọc lại mấy lần, bất giác thờ dài:

- Tiểu Song đọc mấy hàng chữ này. Tôi thấy nếu sau này mà Hữu Văn không trở thành văn hào thì thật vô lý. Tiểu Song xem này, mới phóng bút có mấy hàng mà văn chương lại súc tích như vậy. Văn đã sử dụng ngôn ngữ quá tuyệt diệu.

Tiểu Song cầm quyển tạp chí tôi đưa, liếc nhanh rồi trả lại cho tôi nói:

- Văn chương thì hay thật, nhưng ông ấy đã viết thế này cho em không biết mấy trăm lần, em đã thuộc lòng. Mỗi lần Văn cảm thấy cần tìm việc làm là lại viết.

Tiểu Song ngưng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Câu văn này đâu phải của Văn đâu? Nó là câu cuối trong quyển Jean Christ của Romain Roland, anh ấy chỉ thay chữ Christ bằng chữ Lữ Hữu Văn mà thôi.

Tôi ngẩn ra, ngơ ngác. Chợt nhiên tôi cảm thấy nỗi xót xa cay đắng trong câu nói của Tiểu Song. Tôi hiểu. Nàng đã cố chịu đựng, che giấu lâu rồi. Nàng đã vật vã trong nỗi phiền muộn giấu kín tất cả... tất cả... Tôi nhìn thấy nàng cười... Ôi mọi thứ trong ngôi nhà này tất cả chỉ là một sự lừa dối trắng trợn. không có lấy một sự thật! Kể cả nụ cười của Tiểu Song.

hết: [Chương 13](#),

QUỖNH DAO

Bên Giòng Nước

Chương 14

Từ nhà Tiểu Song trở về. Tôi im thin thít, không dám để lại cho ai biết chuyện vợ chồng họ đã cãi nhau. Tôi chỉ cho mẹ và Nội biết là Tiểu Song đã có bầu. Thế là Nội tôi nhảy dựng lên.

- Thấy chưa, con người ta nhỏ hơn Thi Tịnh, Thi Bình mà đã làm mẹ rồi. Coi như đã đoạt giải Nobel rồi đấy. Nhưng mà... Ồ!... còn nhỏ quá, không có biết cách lo cho con không? điệu này Nội phải qua bên đó chỉ bảo.

Tôi cảnh cáo:

- Nè... nè... Nội đứng trước mặt Hữu Văn với Tiểu Song, nhớ không được nói đến giải Nobel cả nhé.

Nội có vẻ không hiểu:

- Sao vậy? Bộ cái chữ đó xúi quẩy lắm ư? Sao tao thấy Hữu Văn nhắc hoài vậy, mà mỗi lần đều nhắc một cách kiêu hãnh?

Tôi không biết phải giải thích thế nào với Nội, nên nói:

- Thì con bảo đừng nhắc là Nội cứ không nhắc là xong.

Nội là người nhanh nhẹn, việc gì nói làm là làm ngay. Thế là qua ngày sau, người tới ngay nhà Tiểu Song. Và vừa về tới nhà người đã thở ra:

- Thật tức chết đi thôi, tức thật đó.

Mẹ tôi hỏi:

- Sao vậy? Tiểu Song nó cũng lễ độ lắm mà, nó làm mẹ giận ư?

Nội vừa thở vừa nói:

- Không phải Tiểu Song. TAO vừa vô nhà mà biết tao thấy gì không? Cái con nhỏ đó nó bò dưới sàn lau nhà, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Tao kéo nói lại rầy, có ghen không được làm chuyện nằ.ng như vậy. Nó chỉ cười bảo vận động một chút cho khỏe. Mẹ tức quá nói: Vậy sao không để cho Hữu Văn vận động một chút? Nó không chịu nói, chuyện này là chuyện của đàn bà làm, mày thấy giận không?

Anh Thi Nghiêu đứng gần đó, hỏi:

- Thế lúc Nội nói chuyện, Hữu Văn đứng ở đâu?

Nội nói:

- Thì thằng đó vắng nhà. Cái con Tiểu Song mở miệng ra là tội nghiệp ảnh. Con làm khổ ảnh. đúng ra ảnh phải dành hết cuộc đời mình để lo chuyện viết lách, không phải đi làm, thế mà vì có con... Tóm lại, lúc nào Tiểu Song cũng bao che, lo lắng, còn chồng nó tỉnh bơ. đâu phải chỉ vậy không? Mấy con biết không, khi Nội chưa kịp ngồi xuống thì có một người đàn bà mập ơ là mập... Coi coi lớn khoảng gấp đôi Nội...

Tôi tò mò:

- Bà ấy làm gì?

Nội không chịu được nên bước tới nói: Người ta đã xin lỗi, đã chịu hoàn tiền một phần cho bà đủ rồi, bà còn đòi hỏi gì nữa chứ? Nội chỉ mới nói có mấy câu thì bà ta hùng hổ nói: " Rồi sao mấy người định đánh tôi phải không? " Tiểu Song phải chạy tới can nói: "Bác ơi con lạy bác, thôi con xin hoàn lại cả ba tháng tiền học cho con bác. Bác cho con hẹn mấy ngày con sẽ trả, như vậy mới yên.

Anh Thi Nghiêu vẫn chưa hả giận:

- Nhà bà ta ở số mấy? Con tới đó cho bà một trận biết tay.

Nội nói.

- Thôi. Đụng với mấy bà như vậy chỉ thiệt mình. Chuyện cũng chưa hết.

- Sao vậy?

- Lúc Hữu Văn về, Nội thấy tức quá mới kể lại cho Hữu Văn nghe, Tiểu Song không chịu đứng bên cứ kéo tay kéo chân Nội. Nội đã không ngờ chuyện làm của mình càng gây thêm rắc rối.

Anh Thi Nghiêu nói:

- Con biết rồi, có phải Hữu Văn nghe nói đã nổi nóng và đi tìm người đàn bà mập kia gây sự không?

Nội nhìn anh Thi Nghiêu:

- Mày chỉ nói đúng có một nửa. Đúng là Lu Hữu Văn nổi sùng lên, nhưng nó lại quay

sang gây với Tiểu Song mới tức chứ.

Tôi ngạc nhiên:

- Sao kỳ vậy?

- Tụi con không biết Nội lúc đó giận run lên, thằng Hữu Văn nó vừa chỉ Tiểu Song vừa chỉ: "Tôi đã bảo cô rồi mà tối ngày chỉ giỏi kiếm chuyện không hà. Với những đứa ngu và những bà lẩm mồm như thế thì đừng có đụng vào? Tôi có bảo cô dạy đàn, thu nhận học sinh đâu? Cô làm tôi mất mặt quá!" Tụi con biết không, tội nghiệp con nhỏ. Tiểu Song chỉ biết đứng đó ràn rụa nước mắt, nó vừa thút thít vừa nói: "Em chỉ muốn kiếm tiền". Nhưng không ngờ câu nói làm Hữu Văn nổi nóng thêm. Nó nhảy dựng lên nói: "Ai bảo cô kiếm tiền, cô định trước mặt Nội của Thi Bình làm xấu tôi ư? Lư Hữu Văn này nghèo thật, không có tiền, chuyện đó ai cũng biết. Tại sao lúc cô lấy tôi, cô nói là cô có thể chịu được, cô không chịu khổ nổi thì cô lấy tôi làm gì? Lư Hữu Văn này không cần phải bám vào cái nghề dạy học của cô mới sống nổi" Các con biết không nó vừa nói vừa hét. Tao đứng đó mà tay chân tao giận run. Tao định lên tiếng, tội nghiệp con Tiểu Song nắm lấy tao van nài: "Xin Nội đừng nói gì anh ấy hết, tại anh ấy đang giận đấy, bình thường anh ấy rất tốt với con..." đứng trước cảnh như vậy tao biết nói sao. Thôi thì đành hậm hực bỏ về.

Lời kể của Nội làm không khí trong phòng nặng nề, một lúc lâu mới nghe tiếng mẹ thở dài:

- Tội nghiệp sao con nhỏ này nó khổ quá!

Anh Thi Nghiêu đứng dậy bỏ về phòng, tôi thấy trên mặt anh thoáng nét buồn, tôi yên lặng bước theo anh, thấy anh bước tới bên bàn cầm một cây bút chì lên bẻ đôi. Tôi bước tới, anh ngẩng đầu lên nhìn lạnh lùng:

- Cô giỏi lắm Thi Bình!

Tôi ngẩn ra. Ồ! Khi không sao lại trút cơn giận lên đầu tôi, không lẽ Tiểu Song bị ức hiếp rồi tôi phải lãnh? Tôi nói:

- Em có làm gì nên tội đâu anh?

Anh Thi Nghiêu rít lên:

- Tại sao cô giấu tôi? Cô biết mà cái gì cô cũng giấu? Tiểu Song đang sống trong địa ngục mà cô cũng giấu?

Tôi hỏi:

- Theo anh thì sự khác biệt nhau giữa địa ngục với thiên đàng ở chỗ nào? Anh tưởng cô ấy đang ở địa ngục, nhưng cô ta lại cho rằng mình đang ở thiên đàng thì sao? Vì vậy, anh Nghiêu, em nghĩ là anh khéo lo.

Anh Thi Nghiêu trừng mắt, những sợi gân xanh như hằn lên trán anh, anh ném thật mạnh cây bút chì gãy trong tay lên vách và hét lớn:

- Tôi làm được gì đây hồi trời?

Tôi nghiêm nghị nói:

- Anh không thể làm được gì cả! người ta đã là đàn bà có chồng lại sắp làm mẹ Cái mà anh cần làm nhất hiện nay là làm sao xóa đi hình ảnh của Tiểu Song trong đầu anh, đừng nghĩ đến cô ấy nữa, chuyện Tiểu Song có hạnh phúc hay bất hạnh thì cũng chỉ là chuyện của cô ấy, điều anh nên làm hiện nay là nên đi tìm một người bạn gái mới, lấy vợ đẻ con cho ba mẹ, anh cũng đừng tưởng rằng Nội đã được giải phóng khỏi quan niệm cũ, Nội hiện nay rất cần cháu chắt đầy anh ơi.

Anh Thi Nghiêu tròn mắt nhìn tôi. Anh nhìn tôi như nhìn một con quái vật, anh nghiêng răng nói:

- Thi Bình, cô đúng là một thứ không có lương tâm, một động vật máu lạnh, không tình cảm.

Tôi quay lưng định đi ra ngoài và nói:

- Tốt lắm. Em chỉ là một con vật máu lạnh thì để xem động vật máu nóng anh sẽ làm được gì trong chuyện này.

Anh Thi Nghiêu nắm tôi kéo lại:

- Khoan hãy đi!

Tôi đứng lại. Anh nhìn tôi với đôi mắt đỏ ngầu:

- Thi Bình, em làm ơn giúp anh một việc, nếu không anh cũng không biết làm sao.

- Anh muốn em làm gì?

- Em hãy giúp anh sắp xếp thế nào, để anh được gặp riêng Tiểu Song một lần, anh có rất nhiều điều muốn nói với cô ấy, Thi Bình em hãy làm ơn.

Tôi lắc đầu:

- Không, không thể được. Anh không có quyền làm thế anh ạ em cũng không thể giúp được anh làm chuyện đó, như điều anh đã nói, anh đã đánh mất ba trăm bảy mươi tám cơ hội, và bây giờ trễ thật rồi. Nếu muốn, tại sao những ngày đầu tiên cô ấy đến nhà ta, khi Lư Hữu Văn chưa xuất hiện, khi họ chưa yêu nhau, anh lại không nhờ em. Em rất sẵn sàng để sắp xếp, nhưng bây giờ thì tuyệt đối không, không thể được.

Anh Thi Nghiêu giữ chặt lấy tay tôi giọng xúc động:

- Thi Bình, em phải giúp anh. Anh biết mọi sự đều trễ hết rồi. Anh cũng không phải gặp cô ấy để tỏ tình, em cũng biết con người của anh cao ngạo đến chừng nào, thế mà bây giờ anh cô đơn như một thanh gỗ mục. Anh biết mình đã mất đi cái quyền tán tỉnh Tiểu Song. Anh chỉ muốn gặp cô ấy để nói với cô ta là, lúc nào anh cũng bên cạnh, cũng sẵn sàng giúp đỡ và làm mọi thứ, anh muốn Tiểu Song hiểu anh, hiểu thật rõ về con người của anh....

Tôi nghiêm túc:

- Anh Nghiêu. Tất cả những gì anh muốn nói em biết, Tiểu Song đều hiểu cả, bây giờ tốt nhất em nghĩ là anh không nên làm gì cả. Vì nếu anh hành động chỉ có thể gây đau khổ thêm cho Tiểu Song mà thôi.

Anh Thi Nghiêu đứng lặng nhìn tôi. Cả hai anh em tôi yên lặng nhìn nhau. Mắt anh ấy ngập đầy nỗi buồn tuyệt vọng, cô đơn, anh buông tay tôi ra và buông người xuống giường.

- Em nói đúng, anh sẽ không làm gì cả, nhưng mà...

Anh Nghiêu chột nhiên rằng.

- Nếu cái thằng chết bầm Lư Hữu Văn mà còn ức hiếp Tiểu Song nữa thì anh sẽ giết nó.

Tôi bước tới ngồi xuống cạnh anh:

- Anh Nghiêu, anh đừng có điên như vậy, không lẽ anh không hiểu là Tiểu Song đã yêu Lư Hữu Văn đến độ nào ư? Dù Lư Hữu Văn bạc đãi thế nào thì Tiểu Song vẫn yêu chồng, em dám bảo đảm với anh là nếu anh đụng đến một sợi lông chân của Hữu Văn thì

người đau khổ chính là Tiểu Song chứ không ai khác.

Anh Nghiêu trừng mắt nhìn tôi:

- Cái thằng Lư Hữu Văn kia lại đáng hưởng một tình yêu như vậy à?

Tôi buồn buồn nói:

- Em cũng không biết. Có điều em hiểu là Tiểu Song chỉ vui khi Hữu Văn vui và buồn khi chồng cô ấy buồn.

Anh Thi Nghiêu nằm quay mặt vào trong, không nói thêm một tiếng nào nữa, và tôi bỏ ra ngoài.

Qua lời kể của Nội và một loạt những sự thăm dò của tôi, mọi người trong nhà đều biết là, cuộc hôn nhân của Tiểu Song không đẹp như mọi người tưởng. Nhưng gia đình nào lại chẳng có những bứt rứt của nó, trên quả đất này cũng không thể tìm được hạnh phúc vẹn toàn, chúng tôi nghĩ như vậy, chúng tôi đau khổ cho Tiểu Song. Nhưng còn bản thân Song cô ấy có hối tiếc về cuộc hôn nhân của mình chẳng? điều ấy không ai biết, và một tháng sau khi chuyện xảy ra, chúng tôi còn đang ưu tư, thì Tiểu Song một mình đến trong bộ y phục tươm tất. Lúc đó là buổi tối, cả nhà có mặt đông đủ, Tiểu Song trong chiếc áo màu hồng váy đen tóc xõa ngang vai, mặt được điểm một tí phấn hồng nên trông rất tươi. Anh Thi Nghiêu vừa nhìn thấy Tiểu Song vào là ngồi bật dậy như một sợi dây thun, anh ấy chăm chú nhìn Tiểu Song đến độ cô ấy phát ngượng, hỏi:

- Bữa nay chẳng có ai ra phố cả à?

Nội thì nắm lấy tay của Tiểu Song âu yếm:

- Hôm nay trời tốt con đi đó đi đây thế này phải lắm, chứ tối ngày làm những việc nặng nhọc như lau nhà là chẳng được nha.

Tiểu Song nhìn Nội cười:

- Lâu lâu làm một lần bị Nội bắt gặp, chứ con ở nhà rất hiếm khi đụng tay đến việc đó.

- Còn Hữu Văn ở nhà viết văn ư?

Anh Vũ Nông hỏi. Anh cũng có một chút mặc cảm phạm tội vì nghĩ rằng mình là người đã giới thiệu Văn với Tiểu Song. Tiểu Song quay sang vui vẻ:

- Anh Nông biết không? Anh Hữu Văn đã tìm được việc làm.

Vũ Nông tròn tròn mắt.

- Đi làm hả? Làm ở đâu thế?

- Ở một công ty thương mại. Anh ấy giữ chức nghiên cứu thư văn bằng tiếng Anh, ngày làm tám tiếng. Mới đi làm nên cũng chưa quen về bữa nào cũng than nhức mõi, đau bụng.

Tôi tò mò:

- Ủa làm việc sao lại đau bụng?

Tiểu Song cười và nói rất tươi.

- Anh ấy bảo là, phải cong lưng nhiều quá nên ảnh hưởng đến bụng.

Lâu lắm rồi tôi mới được thấy cô ấy vui như thế.

- Dù sao thì anh ấy cũng đã chịu đi làm, bảo anh ấy đi làm còn khó hơn bảo anh ấy uống

thuốc chuột.

Vũ Nông hỏi:

- Vậy còn việc viết lách của ông ấy ra sao?

Tiểu Song nói với một chút bối rối.

- Thì cũng vẫn viết, nhưng tôi đến mới viết. Anh Vũ Nông, không biết anh thấy thế nào, chứ em thấy anh Hữu Văn tuy có tài nhưng anh ấy không thể làm một nhà văn chuyên nghiệp vì anh ấy thiếu sự nhạy bén, em đã từng nghiên cứu rất nhiều về chuyện viết lách của anh ấy, em cũng đã thắc mắc tại sao ở Đài Loan có quá nhiều nhà văn chuyên nghiệp kiếm được tiền mà anh ấy lại không kiếm được một đồng? Rồi em cũng tìm được kết luận, gạt tất cả những nhà văn tên tuổi qua một bên, chỉ đề cập đến nhà văn mới thôi, mỗi tháng họ viết từ tám đến mười truyện ngắn, giả sử phân nửa bị bỏ vào sọt rác, thì cũng còn bốn năm chuyện, như vậy cũng còn chút đỉnh tiền, đằng này anh Hữu Văn, anh ấy chỉ thích ngồi đấy suy nghĩ, nghĩ chán rồi viết xong lại xé. Cứ thế cả một tháng trời, viết chưa được một ngàn chữ, hỏi như vậy làm sao làm nhà văn chuyên nghiệp được?

Tôi hỏi:

- Tiểu Song. Tôi hỏi thật nhé, từ lúc quen Hữu Văn hỏi tháng bảy năm ngoái đến nay tính ra đã hơn năm rưỡi. Trong năm rưỡi đó Hữu Văn viết được bao nhiêu tác phẩm rồi?

Tiểu Song thật thà:

- Thật ra viết cũng nhiều lắm, nhưng anh ấy đã xé hết.

Nội không hiểu hỏi:

- Tại sao lại đem xé, đem những thứ đó lên đăng báo cũng kiếm được tiền vậy?

Tiểu Song nói:

- Dạ tại anh ấy đòi hỏi khá cao. Anh Hữu Văn muốn tác phẩm của mình phải đạt được sự đánh giá cao của độc giả, nên thấy cái nào không hợp lòng thì anh ấy lại xé. Từ ngày con quen anh ấy đến giờ, anh chỉ cho đăng một truyện ngắn có tựa “Dưới Ngưỡng Cửa Đời”, truyện này lại không có nhuận bút.

Và quay sang anh Vũ Nông nói như phân bua:

- Anh Vũ Nông biết không, anh Hữu Văn nhà tôi ít khi nào chịu đề cập đến chuyện tiền bạc. Anh ấy nói: Nếu đem nhuận bút ra để đánh giá tác phẩm là làm nhục anh ấy. Anh Văn nói không muốn đem văn chương ra đổi lấy cái ăn, mà văn chương thì để lưu văn hậu thế. Chắc quý vị ở đây cũng nghe qua cách lý luận đó. Vì vậy khuyên khích anh ấy đi làm là cả một vấn đề.

Tôi hỏi:

- Thế cô động viên bằng cách nào thế?

Tiểu Song thở dài:

- À cũng khó lắm. Trước kia tôi cũng không muốn để anh ấy bận tâm về vấn đề tiền bạc, nhưng kéo dài mãi cũng khó. Thi Bình biết không? Tháng này công ty điện lực xuống cắt điện, anh ấy vẫn ngoan cố thấp đèn cầy viết, nhưng rồi tiếp đó thủy cục xuống đòi cắt nước, mà nếu không có nước làm sao ta nhìn uống được? Em phải đi xách nước một bữa, mới quảy đôi thùng đến trước cửa em đã trượt té...

Nội kêu lên:

- Trời ơi! Con muốn giỡn chơi ư? Bầu bì như vậy mà còn gánh nước, rồi có làm sao

không?

Tiểu Song đỏ mặt:

- Lúc đó đau quá con ngất đi, lúc tỉnh dậy thấy mình nằm trên giường, được chích thuốc an thai, nên cũng không sao. Anh Hữu Văn hoảng lên thề là anh ấy sẽ cố gắng kiếm tiền để lo lắng cho gia đình. Anh ấy cũng đem cái lời hứa cũ rích "Sẽ từ giã cái linh hồn cũ, sống lại một cuộc đời mới". Con tưởng là anh ấy chỉ hứa suông, không ngờ lần này làm thiệt, thật khó tin.

Tôi nói:

- Cũng nhờ cái trượt ngã của Tiểu Song đấy. Nói thật nhé, Tiểu Song biết không, tôi thấy là dù Hữu Văn có là thiên tài cỡ nào thì cậu ấy cũng phải có một công việc thật sự để làm, đàn ông không thể...

Nhưng cha tôi này giờ ngồi yên, đã cắt ngang:

- Nói như vậy cũng không đúng. Viết văn cũng là một công việc đấy chứ. Có điều không được "Nỗ cho nhiều mà làm chẳng bao nhiêu". Phê bình người khác thì thật hay, nhưng khi đụng tay vào việc thì chẳng nên tích sự. Cuộc đời không đơn giản.

Tiểu Song nói:

- Bác đừng nói câu này cho Hữu Văn nghe nhé, anh ấy kị nhất là khi nghe phê phán "Chí lớn tài hèn".

Tôi nhanh miệng:

- Nhưng rõ là như vậy cơ mà?

Tiểu Song biện bạch.

- Không phải đâu. Anh ấy có tài, chỉ vì còn trẻ quá, chưa qua tôi luyện, nên thiếu kinh nghiệm đời. Em đã khuyên nhủ nhiều lần. Nói cho anh ấy thấm là ở các nhà văn lớn họ cũng phải ăn mới sống.

Cha tôi gật gù:

- Cậu Văn cũng tôi đây chứ, cái sai của cậu ấy chỉ là mơ mộng nhiều quá nên quên thực tế.

Tiểu Song cười với nụ cười thật ngọt, một nụ cười hạnh phúc hiếm thấy.

- Bây giờ thì anh ấy thực tế lắm rồi bác ạ. Nhưng cũng tội cho anh ấy, anh ấy phải hi sinh nhiều quá vì con.

Anh Thi Nghiêu buột miệng:

- Thế mà cũng nói được! bọn phận người chồng là phải lo lắng cho gia đình, vợ con, cái đó đâu phải là sự hi sinh!

Tiểu Song quay sang nhìn anh Thi Nghiêu. Tôi tưởng nàng định biện bạch, nhưng không phải, nàng chỉ cười và quay sang đề tài khác.

- Anh Nghiêu, hôm này em đến đây là để gặp anh.

- À?

Anh Thi Nghiêu có vẻ ngạc nhiên. Chợt nhiên tôi thấy anh lúng túng, Tiểu Song lấy xấp giấy trong túi xách ra, đưa cho anh với nụ cười:

- Em đã soạn được hai bản nhạc của cha, lời em viết. Anh Văn đọc chê là lắm cảm, nhưng anh ấy không chịu viết cho em. Anh cứ xem thử đi, nếu sử dụng được thì sử dụng, có nhiều chỗ hơi ngược, nhưng em không biết sửa thế nào, nhờ anh.

Anh Thi Nghiêu đọc sơ qua, rồi đứng dậy mở nắp đàn dương cầm, vui vẻ:

- Vậy Tiểu Song đàn đi, hát đi, nếu có chỗ nào trục trặc, ta sẽ bàn lại và sửa ngay tại chỗ, được chứ?

Tiểu Song ngoan ngoãn ngồi xuống ghế. Anh Thi Nghiêu đứng cạnh bên với ánh mắt dịu dàng, trìu mến. Đối với anh, Tiểu Song vẫn là Tiểu Song ngày nào, chứ không phải là một người đàn bà sắp làm mẹ Bàn tay Tiểu Song dạo nhẹ trên phím. Nàng nói:

- Bản nhạc này có tên là “Mộng”. Anh nghe lời nhạc có gì không phải cười nhé?

Và nàng bắt đầu hát, cả nhà cùng lắng nghe:

- Tôi qua gặp ai trong mộng

Tay trong tay chẳng thành lời

Sáng nay thức dậy mộng không còn

Người hỡi người, sao khép vội chi

Tôi qua nhìn nhau trong mộng

Bao nhiêu câu chẳng thành lời

Sáng nay thức dậy nhớ người

Mong rằng rồi lại gặp mơ

Tối qua gặp nhau trong mộng

Tình yêu sao lấm ngọt bụi

Sáng nay thức giấc tan rồi

Giấc mộng chỉ là mơ thôi.

Tiếng hát của Tiểu Song thật ngọt. Lời cũng khá hay. Chúng tôi ngồi yên thưởng thức. Và dĩ nhiên, thấm nhất là anh Thi Nghiêu. Tôi nghĩ thế, vì tôi thấy ông anh tôi thần thờ như kẻ mộng du.

hết: [Chương 14](#)

QUỲNH DAO

Bên Giòng Nước

Chương 15

Cuối năm, tôi ghé qua thăm Tiểu Song. Lúc đó khoảng tám giờ tối. Tôi nghĩ chắc Lưu Hữu Văn và Tiểu Song đều có mặt ở nhà, nhưng khi đến nơi chỉ gặp một mình Tiểu Song. Căn nhà thật lạnh lẽo. Chỉ có một ngọn đèn nhỏ lơ mờ. Tôi đến lúc Tiểu Song đang ngồi bên bàn soạn nhạc. Bụng cô ấy đã thật to, thật nặng nề. Nàng có vẻ thật mệt mỏi. Tôi hỏi:

- Anh Hữu Văn đâu rồi?

Tiểu Song chỉ cười buồn:

- Em cũng không biết, lúc gần đây, tan sở xong ít khi anh Hữu Văn về nhà. Anh ấy bảo là không đi làm thì thôi, mà đã đi là có bạn bè, họ kéo đi nhậu... Thế giới của đàn ông không hạn hẹp như đàn bà, ngoài gia đình ra họ còn có xã hội riêng của họ.

- Nói láo. Anh Lý Khiêm và chị Thi Tịnh chẳng phải đi làm ư? Sáng sớm thức dậy, họ ăn sáng ở nhà rồi đến sở. Chiều ai về trước thì người đó lo cơm nước, rồi cùng ăn vui vẻ. Tôi có nghe anh Lý Khiêm nói là thế giới đàn ông khác đàn bà gì đâu?

Tiểu Song yên lặng nhìn tôi một lúc rồi nói:

- Họ thật hạnh phúc, phải không chị Thi Bình? Có một mái ấm như chị Thi Tịnh. Chồng

vợ đều lo chung sức làm ăn thì còn gì hơn.

- Thế còn vợ chồng coÁ? Hữu Văn còn viết văn không?

- Dạ vẫn còn.

Tiểu Song bước ra phòng khách, tôi bước theo. Nàng bật đèn lên và tôi thấy trên bàn viết của Hữu Văn, giấy má lộn lộn, cái có mấy chữ, cái viết được vài hàng, cái còn là giấy trắng. Tôi tò mò cúi xuống hỏi:

- Tôi đọc được chứ?

Tiểu Song chọn lấy một tờ đưa cho tôi. Chỉ có mấy hàng chữ "Chàng đứng trên dốc cao, gió núi thổi phần phật. Hình như có tiếng gọi của biển từ thật xa, tiếng gọi đó dồn dập như những cơn sóng dữ muốn vùi lấp tất cả... "

Tôi đặt trang giấy xuống:

- Mở đầu thế này hay lắm, sao không viết tiếp?

Tiểu Song chau mày.

- Tại vì... tại vì anh ấy không biết tiếng gọi kia gọi cái gì và nó muốn vùi lấp cái gì. Em nghĩ do chẳng qua chỉ là sự vật vã của nội tâm anh Hữu Văn. Anh ấy nghe lòng mình tự nhủ. Hữu Văn, mi là thiên tài, là thiên tài... Thế là anh ấy cầm bút lên, phải viết, phải viết. Nhưng viết được mấy chữ lại tịt ngòi, anh ấy không biết phải viết gì nên bỏ dở.

Tôi nói:

- Còn nhớ lần đầu tiên đến nhà tôi, Hữu Văn đã nói rất nhiều, vạch ra nhiều kế hoạch, lý tưởng. đã dự tính như thế sao không viết được là sao?

Tiểu Song bối rối:

- Cái đó em cũng không biết. Bây giờ cái gì em cũng thấy rối nùi. Chị biết không, lần đầu tiên gặp Văn, nghe Văn nói, em thấy anh ấy nghèo thật nhưng giàu lý tưởng, có nghị lực, anh ấy là người... hăng ao ước. Nhưng bây giờ thì anh ấy giống như một bài toán đố. Khoảng cách giữa chúng em càng lúc càng to. Em như sống trong hỏa mù, đầu em lúc nào cũng căng thẳng sợ sệt. Em sợ băng quơ, em không còn thấy đâu là hạnh phúc.

Cảm giác đó có thể là do Tiểu Song có một mình trong nhà, nghĩ ngợi nhiều thứ tạo thành.

Đáng ra anh Hữu Văn phải có mặt bên cạnh Tiểu Song luôn, nhất là trong thời điểm Tiểu Song đang mang bầu thế này.

Tiểu Song nói:

- Cái đó em thấy cũng không cần thiết lắm. Còn hai tháng nữa em mới sinh, bên cạnh em còn cả chiếc bùa hộ mệnh nữa.

- Bùa hộ mệnh nào vậy?

- Chiếc mề đay bằng ngọc của Nội cho đây này.

Tiểu Song nói, rồi mân mê chiếc mặt ngọc trên cổ.

- Mỗi lần có gì buồn, lo lắng, em chỉ cần đưa tay lên nắm lấy chiếc mề đay này là lòng em bình hẳn xuống. Chị biết không chị Bình, em thấy là em sống trong cuộc đời này không cô độc, không lẻ loi, em được mọi người thương, em là cháu cưng của Nội.

Tôi nhìn Tiểu Song. Thì ra nàng đã có cảm giác cô đơn, bị bỏ rơi. Vậy là nàng không

hạnh phúc? Như sức nhớ ra mình đã tiết lộ điều gì không hay. Tiểu Song cười và lả.

- Ôi thôi, nói chi mấy chuyện căng thẳng đó, chuyện của anh Văn mặc anh ấy, lại đây, chị Bình. Chị lại đây nghe em đàn nè. Bản nhạc em mới sáng tác. Chị nghe thử xem được không nhé.

Chúng tôi trở về bên đàn. Tiểu Song đàn cho tôi nghe, trình độ thưởng thức âm nhạc tôi kém. Nhưng tôi cũng cảm nhận được những âm thanh trầm buồn.

- Chỉ là một bản nhạc chưa có lời ư?

Tôi hỏi, Tiểu Song không nhìn tôi nói.

- Có cả lời chứ, nhưng em không muốn hát.

- Tại sao vậy?

- Vì anh Hữu Văn cho là lời ca này thuộc tiêu chuẩn đàn bà.

- Ủa, nhạc mà cũng có giống đực giống cái nữa ư?

Tiểu Song nói.

- Tại chị không biết. Chứ theo anh Hữu Văn thì ngoài nhạc ra, phim cũng có loại phim đàn bà, tiểu thuyết cũng có loại tiểu thuyết đàn bà nữa.

- Nhưng những thứ văn nghệ đại loại đàn bà đó tốt hay xấu?

- Phần lớn là xấu, vì nó đại diện cho cái thứ gọi là thương vay khóc mướn ủy mị, yếu đuối, không có tinh thần trượng phu, không có máu, có lửa.

Tôi gật gù:

- À, đúng là cái gì thuộc về đàn bà đều không tốt cả, có một điều lạ là lúc nào tôi cũng thấy đàn ông sống không thể thiếu đàn bà.

- Anh Văn nói, đó chính là bi kịch của nhân loại.

- Vậy tại sao ông ấy không viết một tác phẩm đại loại như Luận về bi kịch của nhân loại. Biết đâu một tác phẩm như thế sẽ đoạt được giải Nobel?

Tôi nói mà thấy tức vô cùng. Tại sao nhục mạ đàn bà chúng ta thế? Nếu không có đàn bà thì làm gì có đàn ông?

Tiểu Song cười nói:

- Sao chị dễ nổi giận như vậy? Không có gì cũng giận, chị mà ở gần anh Văn, chắc có nước cãi tới ngày.

Tôi nói.

- Vì vậy mà ít khi tôi ngồi lâu bên ông ấy. Mà thôi, Tiểu Song cô cứ hát bản nhạc đàn bà kia cho tôi nghe xem nào?

Tiểu Song dạo đàn, vừa định hát thì tiếng chuông cửa reo. Tiểu Song nhảy xuống, mặt vui hẳn.

- Chắc anh Văn về đây.

Và chạy ra mở cửa, tôi bước ra phòng khách, nghe tiếng hai vợ chồng cãi nhau. Giọng Tiểu Song có vẻ nhẫn nhục:

- Từ đây về sau, nếu có bận gì không về được anh cũng nhắn cho em biết trước chứ, để em chờ tới giờ chưa ăn cơm.

Thì ra, Tiểu Song chưa ăn cơm. Tôi nhìn đồng hồ. Chín giờ hơn rồi. Nếu Nội mà biết được, chắc là bà giận lắm. Tôi đứng đó, nghe họ bước vào. Thấy tôi, Hữu Văn có vẻ ngỡ ngàng:

- À, chị Thi Bình đấy à? Chị đến đây chơi vừa kịp lúc. Chị ở nhà chơi với Tiểu Song nhé. Tôi còn bận chuyện phải đi ngay.

Tiểu Song ngạc nhiên, nắm lấy chéo áo của Hữu Văn:

- Chín giờ hơn rồi anh còn đi đâu nữa? Bận cái gì mà lúc rày anh cứ sáng đi tối mới về? Mai còn phải đi làm nữa đấy.

Hữu Văn phẩy tay Tiểu Song:

- Tôi có chuyện gấp.

Hay là Hữu Văn định lánh mặt tôi? Tôi nói:

- Thôi để tôi về, bữa khác gặp lại nhé Tiểu Song.

Hữu Văn nói.

- Khoan, chị Bình đừng đi. Chị ở lại với Tiểu Song đi, tôi bận chuyện phải đi liền, nếu không có chị ở lại Tiểu Song sẽ ngồi khóc suốt đêm. Nghĩ cũng lạ trước kia tôi tưởng cô ấy là người cứng cỏi chớ đâu ngờ đựng một tí là rơi nước mắt như bây giờ đâu. Tôi đã lầm, tôi không phải là Cổ Bảo Ngọc lại gặp một con vợ như Lâm đại Ngọc, tôi rất sợ nước mắt mà bây giờ lại cưới phải con vợ lúc nào cũng nước mắt.

Tôi đứng lại quay nhìn Tiểu Song, cô ta có vẻ rất cố gắng, nhưng mắt cũng long lanh, bây giờ Lư Hữu Văn quay lại nói với Tiểu Song:

- Anh có chuyện muốn nói riêng với em.

Tiểu Song cắn nhẹ môi.

- Chị Thi Bình cũng không phải là người ngoài, không cần giấu giếm gì cả, anh muốn nói gì cứ nói tại đây.

Lư Hữu Văn ngần ngừ một chút nói:

- Vậy thì đưa anh một ít tiền.

Tiểu Song trừng mắt:

- À thì ra anh về để lấy tiền, nếu không vì lý do đó chắc anh chưa về phải không?

Lư Hữu Văn chau mày nói.

- Đừng có lằng nhằng. Tôi không có thời giờ cãi lộn, lấy ba ngàn đưa cho tôi nhanh lên.

Tiểu Song tròn mắt:

- Ba ngàn đồng? Anh tưởng tôi có cái mỏ vàng chắc, ở đâu tôi có ba ngàn đồng, mà anh cần số tiền lớn như vậy để làm gì?

Lư Hữu Văn có vẻ bức dọc:

- Tôi làm gì kệ tôi, cô đưa đây đi.

- Tôi làm gì có số tiền đó?

Lư Hữu Văn đã thật sự nổi nóng.

- Đừng có giả vờ nữa. Chị Thi Bình ở đây mà cô muốn tôi lật tẩy cô ư?

- Lật tẩy? Tôi làm gì có tẩy cho anh lật?

- Cô làm tôi bức lắm rồi đây. Đừng giả vờ thanh cao nữa, cô tưởng tôi không biết là mới tuần rồi Thi Nghiêu mới đem lại cho cô bao nhiêu? Con số đâu phải nhỏ.

Tôi nghe tim mình đập mạnh. Lại cũng anh Thi Nghiêu, anh ấy đúng là một thằng khùng, có lẽ anh đã lén lút gặp riêng Tiểu Song và lại để cho chồng người ta trông thấy. Tôi quay sang nhìn Tiểu Song, nhưng thấy cô ta vẫn bình thản như không về làm chuyện gì xấu xa gian dối. Cô ta đang nhìn thẳng về phía Hữu Văn hỏi:

- Làm sao anh biết?

- Tôi đã điện thoại hỏi Lý Khiêm, anh ấy nói là hai bản nhạc của cô đã bán xong, nghĩ cũng lạ, mấy cái bản nhạc của cô vậy mà cũng được mấy hãng đĩa mua. Tiền trên trời rơi xuống như vậy mà không chia cho tôi là không được.

- Anh... anh nói thế là thế nào?

- Tôi biết cô tài, cô giỏi, cô có bản lĩnh làm ra tiền, được không? Bây giờ đưa tiền đây cho tôi.

Tiểu Song run rẩy, nàng cố hết sức để nén cái cảm xúc của mình, mắt trừng trừng nhìn Hữu Văn nói như ghen:

- Anh Văn, anh hay lắm, đúng rồi tôi mới thu được một vạn đồng do người ta mua nhạc

của tôi, cái đó cũng nhờ Công ty truyền hình, nhờ sự giúp đỡ và giới thiệu của anh Nghiêu, nhưng đồng tiền đó là đồng tiền quang minh chính đại, anh đừng có ậm ờ nghĩ xấu cho người khác. Tôi không có làm điều gì nhục cả.

Tay Lư Hữu Văn xiết chặt tay Tiểu Song gần mạnh... và hét lớn.

- Tôi có bảo là cô làm chuyện gì nhục đâu? Bây giờ có đưa tiền cho tôi không? nói đi.

Tiểu Song đau khổ van xin:

- Anh Vãn em van anh, em để dành số tiền đó chờ ngay sanh đẻ...

- Sanh đẻ gì? Từ đây đến đó còn cả hai tháng, tới lúc đó tôi sẽ lấy tiền nhuận bút đưa cho.

- Anh Vãn, anh đừng nói tới chuyện nhuận bút, cái đó xa vời lắm.

Tiểu Song nói và tiếp theo nàng hét to.

- Ối đau quá, anh xiết mạnh làm em đau quá.

Tôi không nhịn được bước tới trước, kéo tay Hữu Văn lắc mạnh:

- Anh có khùng không anh Vãn, anh làm cô ấy đau, anh buông ra đi, anh phải nhớ là trong bụng cô ấy còn có đứa con của anh.

Lư Hữu Văn đẩy mạnh tay rồi buông ra. Tiểu Song loạng choạng xuýt té, tôi ôm lấy cô ấy, tấm thân yếu đuối còn run rẩy trong lòng tôi. Lư Hữu Văn vẫn còn đứng gần đấy hét.

- Tiểu Song, tôi đã cảnh cáo cô, đừng bao giờ đem chuyện viết lách của tôi ra để châm biếm, tôi thù việc ấy.

Tiểu Song đứng thẳng dậy. Nàng có vẻ hối hận:

- Xin lỗi anh, anh đừng giận, em không cố tình muốn thế.

Tôi ngồi đó thờ dài, tôi không hiểu Tiểu Song đã sai ở chỗ nào. đời sao rắc rối thế. Lư Hữu Văn đã bỏ đi về phía ghế, ngồi xuống. Còn Tiểu Song ngập ngừng buồn bã.

- Anh Văn, anh có giận em không?

Văn úp mặt vào hai tay:

- Cô đã coi thường tôi, tôi biết cuộc đời này tôi chỉ có một mình cô mà cô cũng không thương tôi.

Tiểu Song có vẻ sợ hãi, bước tới ôm đầu Văn vào lòng như hành động của một người mẹ đang an ủi con.

- Anh Văn, không bao giờ có chuyện đó, em không bao giờ dám coi thường anh, em biết anh là thiên tài, anh có quyết tâm, nhưng cái gì cũng phải từ từ phải không? Thành Rome cũng không phải một sớm một chiều dựng lên, anh đừng buồn, em lỗi lời...

Và Tiểu Song lại khóc, Lư Hữu Văn nhìn lên và kéo vợ vào lòng mình nói.

- Tội nghiệp vợ tôi, số em khổ. Em đã gặp một thằng chồng không ra gì, tại sao em lại chọn anh? và không chọn một người khác để cuộc đời sung sướng hơn?

Thái độ tự trách của Hữu Văn khiến cho Tiểu Song cảm động, nàng ôm chồng nói.

- Đừng nói vậy anh Văn. Anh lúc nào cũng là một người chồng tốt, em không cảm thấy khổ.

Rồi Tiểu Song buông Văn ra, và chạy vào phòng ngủ, chỉ một phút sau tôi thấy cô ta bước ra trên tay với một xấp tiền, không biết bao nhiêu. Nàng nhét tất cả vào túi áo Hữu Văn, lấy tay vuốt suông những sợi tóc rối trên đầu chàng, nói:

- Thôi có việc gì anh cứ đi đi để không người ta chờ.

Lư Hữu Văn lắc đầu:

- Thôi anh không đi đâu. Anh ở lại đây với em, anh hứa sẽ sửa đổi...

Nhưng Tiểu Song thúc giục:

- Anh đi nhanh lên đi để về sớm, vì em biết nếu để anh ở nhà suốt đêm anh sẽ trần trọc.

- Nhưng mà... Em có một mình...

- Thì anh cứ đi đi.

Lư Hữu Văn đứng dậy, do dự nhìn tôi:

- Chị Thi Bình ở lại chơi với Tiểu Song nhé.

Tôi đứng dậy nói nhanh:

- Không được. Tiểu Song là vợ của anh, anh phải ở nhà với cô ấy...

Nhưng Tiểu Song đã nắm lấy tay tôi.

- Chị Thi Bình chị giận em à?

Tôi như bị xì hơi, khoát tay với Hữu Văn.

- Thôi anh đi đi, đi nhanh còn về, tôi ở đây với vợ anh.

Lư Hữu Văn do dự một chút rồi quay đầu lên nhanh chỉ còn lại tôi và Tiểu Song nhìn nhau trong phòng. Sau đó Tiểu Song vào phòng tắm rửa mặt, tôi bước theo hỏi:

- Tiểu Song chưa ăn cơm tối phải không? Thôi ăn đi, tôi đợi đây.

Tiểu Song lắc đầu:

- Bây giờ cái gì em cũng nuốt không vô cả, đợi một tí đói em sẽ ăn sau.

Tôi thở dài, chúng tôi quay trở về phòng ngủ của Tiểu Song, tôi nhìn cô ấy, nhin không được tò mò hỏi.

- Anh Văn đi khuya như vậy, cô biết là anh ấy đi đâu không?

- Em biết chứ.

- Đi đâu vậy?

Tiểu Song chỉ cúi đầu không đáp. Tôi hỏi thêm:

- Đi làm gì chứ? Sao Tiểu Song biết mà lại không nói ra.

Tiểu Song vẫn im lặng, có điều trên gương mặt mới rửa sạch kia lại có hai giọt nước mắt rơi xuống, tôi trợn mắt.

- Trời! Có phải anh ấy có vợ bé phải không? Tiểu Song cho tôi biết đi. những anh chàng có mã đẹp trai như Hữu Văn khó tin lắm, họ dễ đào hoa...

Tiểu Song cắt ngang.

- Chị Thi Bình. Chị đừng nghĩ thế, anh Văn không có chuyện đó đâu.

- Vậy thì khuya thế này anh ấy còn đi đâu vậy.

Tiểu Song ngập ngừng một chút rồi nói:

- Anh ấy đi đánh bạc.

Tôi nhảy dựng lên.

- Cái gì? Cô có điên không? Cô biết như vậy mà vẫn để ông ấy đi, có bao nhiêu tiền dành dụm để thua hết, cô đâu phải triệu phú hay thần tài? Cờ bạc là chuyện tán gia bại sản, cô nuông chiều, cô để mặc anh ấy làm gì thì làm, vậy là cô đã hại anh ta.

Tôi nói một hơi, Tiểu Song chỉ yên lặng, một lúc sau nàng lắc đầu nói nhỏ.

- Chị thấy đó, em biết làm sao hơn? Em chỉ cần can mấy câu là anh ấy đối xử với em như kẻ thù. Nhưng nghĩ lại nhiều lúc cũng tội. Anh Văn không viết được tác phẩm, anh ấy mặc cảm, anh ấy buồn. Chính vì vậy mà anh ấy mới đi đánh bạc, để trốn lánh chính mình.

Tôi giận dữ:

- Tiểu Song em đừng tin. Bất cứ một tay mê cờ bạc nào cũng viện dẫn trăm lý do. Không lẽ cô chẳng biết sao còn bào chữa cho hắn? Em đúng là...

Tiểu Song nhìn tôi với cặp mắt buồn, cặp mắt van xin, làm tôi không nói thêm được lời nào. Chúng tôi nhìn nhau thờ dài. Một lúc sau, Tiểu Song chột nói:

- Em muốn nhờ chị một chút, chị Bình!

- Tiểu Song cứ nói.

- Tất cả những gì chị nhìn thấy bữa nay, từ chuyện đánh bạc của anh Hữu Văn đến chuyện chúng em cãi lộn. Xin chị làm ơn đừng cho anh Thi Nghiêu và cả Nội biết nhé.

Tôi nhìn Tiểu Song. Thật tội nghiệp: Còn biết làm sao hơn?

- Được rồi, Tiểu Song cứ yên tâm, tôi sẽ không nói lại cho ai biết đâu.

Tiểu Song nhìn tôi với cặp mắt cảm ơn, và nàng bước tới bên đàn, chậm rãi dạo từng phím nhạc.

- Ban nãy chị bảo là chị muốn nghe bài hát đàn bà của em ư?

Và rồi Tiểu Song vừa đàn vừa hát:

Anh ơi hãy lắng nghe, lời nhạc buồn.

Có người con gái nhỏ chưa hiểu thế nào là yêu

Nàng thì thầm với trăng: "Tình yêu là chi hở?"

Trăng chỉ biết thì thầm "Tình chỉ là niềm đau"

Bây giờ nàng đã lớn. Tình đã qua với đời

Bây giờ đây mới biết cuộc tình là cô đơn

Nhìn sao lòng thầm hỏi. Chờ mãi đến bao giờ

"Tình yêu là mong đợi. Tình yêu là đơn phương....

Tiểu Song không hát hết bản, vì đột nhiên nàng gục mặt lên đàn nức nở khóc.

Tôi xúc động đến cạnh, nắm lấy tay Tiểu Song kéo vào lòng. Tiểu Song vẫn ràn rụa nước mắt.

- Chị Bình ơi? Tại sao tình yêu lại có thể thay đổi nhanh chóng như vậy? Người em yêu vẫn là người yêu hay lại biến thành kẻ thù. Tình yêu là niềm vui hay chỉ là sự bi đát của cuộc sống. Là hạnh phúc hay bất hạnh triền miên.

hết: [Chương 15](#),

QUỲNH DAO

Bên Giòng Nước

Chương 16

Suốt một thời gian dài, tôi buồn dùm cho Tiểu Song, tuy đã hứa với nàng là sẽ không để cho anh Thi Nghiêu và Nội biết, nhưng tôi không thể giấu Vũ Nông. Vì Hữu Văn là do Vũ Nông mang đến giới thiệu với Tiểu Song, do đó tôi thấy Vũ Nông phải có phần nào trách nhiệm trong sự việc này. Vũ Nông cũng hiểu như vậy, chàng bứt rứt nói với tôi.

- Dù sao Lư Hữu Văn cũng là một thanh niên nhiệt tình và thông minh, không thuộc loại đàng điếm ngược đãi vợ con. Bên trong hẳn có uẩn khúc gì đây, để anh tìm hiểu xem.

Và chúng tôi cứ hai ba ngày kéo đến nhà Tiểu Song một lần. Có lẽ Tiểu Song cũng đoán được, nên lúc nào đến, tôi cũng chỉ thấy Tiểu Song cười làm ra vẻ hết sức hạnh phúc. Còn Hữu Văn? đến ba lần chỉ một lần gặp ở nhà, lần gặp duy nhất đó lại thấy Hữu Văn ngồi nghiêm chỉnh bên bàn, luôn miệng "bận quá" "ngồi chơi, tôi hơi kẹt"... Và thế là chúng tôi chẳng làm sao hỏi cho ra lẽ được. Ngồi một chút lại về. Nhưng dù sao đến mấy lần như vậy thấy gia đình Tiểu Song lặng sóng cũng yên tâm.

Nhưng rồi cái gì cũng không giấu được lâu. Một buổi tối khi đến chơi. Chúng tôi thấy Hữu Văn với nét mặt hầm hầm ngồi nơi bàn. Còn Tiểu Song mặt tái mét ngồi cạnh đấy. Khung cảnh cho chúng tôi biết sóng gió đã xảy ra, Vũ Nông bước tới cạnh Hữu Văn hỏi:

- Sao thế? Nguồn hứng lại bị kẹt, nên viết không ra lẽ?

Hữu Văn lớn tiếng.

- Viết cái gì? Đây cậu Nông, cậu biết không, tôi chỉ là một thằng điên chứ không phải là thiên tài!

Vũ Nông nhìn Hữu Văn, rồi nhìn Tiểu Song:

- Thế này là thế nào? Hai người lại cãi nhau ư? Cậu Văn, cậu phải biết Tiểu Song là người đàn bà toàn diện thế nào, cậu cần yêu vợ nhiều hơn, dù sao cậu cũng sắp là cha rồi đấy.

Hữu Văn nhảy dựng lên, chỉ Tiểu Song nói.

- Làm cha quý lắm ư? Lúc biết cô ấy mang thai, tôi đã bảo đi giải quyết đi, nhà nghèo thế này nuôi bản thân không còn chưa đủ, bầy đặt có con làm gì, nhưng cô ấy không chịu nghe, đòi đẻ... Rồi bây giờ, mở miệng ra một tí là vì con, lo cho con, chuẩn bị cho con... Tôi đâu có cần con cái gì đâu? Tôi chỉ cần sống để viết. Có Tiểu Song rồi có con. đời tôi sẽ ra sao? Làm thân trâu ngựa hay nô lệ? Cái tên Lư Hữu Văn sẽ biến mất trên thế gian này, chỉ còn tên nô lệ cho Tiểu Song và đứa con gái.

Vũ Nông khờ ra. Ngay chính chàng cũng không hiểu được cái lập luận kỳ cục của Hữu Văn, Vũ Nông nói:

- Chúng ta sống vì người ta yêu quý, thì có gì sai đâu?

Bấy giờ Tiểu Song mới ngẩng lên:

- Vấn đề ở đây là anh ấy đâu có yêu em và con đâu!

Câu nói của Tiểu Song giống như một quả bom vừa được châm ngòi, Hữu Văn nhảy dựng lên, bước tới lắc mạnh vai Tiểu Song:

- Tiểu Song, cô nói gì? Cô nói bằng lương tâm cô chứ?

Tiểu Song với đôi mắt đăm lẹ:

- Anh đừng hành hạ tôi như vậy, nếu thật sự anh yêu tôi thì hãy chứng minh bằng hành động xem.

Lư Hữu Văn buông Tiểu Song ra, trừng trừng nhìn vợ, rồi quay về buông người xuống ghế. Cái ghế đóng kịch của Hữu Văn bắt đầu phô bày. Anh ta ôm lấy đầu, tỏ vẻ bứt rứt đau khổ.

- Tôi đã làm gì? Tôi đã làm gì? Quí ám tôi ư? Sao tôi lại hành động như vậy? Hết rồi, hết thuốc chữa rồi, tôi đã tự giết mình. Còn nói chi chuyện viết lách? Tôi chỉ là một thứ thùng rỗng, một vật phế thải, một thứ rác rưởi vô giá trị, tôi không có tài mà cứ tưởng mình là thiên tài. Sự hiện diện của tôi trên cõi đời này còn có ý nghĩa gì? Nó chỉ làm đau khổ người tôi yêu, đẩy dọa người tôi yêu. Tôi không hơn cả một con chó!

Chưa bao giờ tôi nghe được những lời tự trách nặng nề như vậy. Tôi chơi với, Vũ Nông ngỡ ngác, còn Tiểu Song? Trái hẳn mọi khi, nàng không mềm lòng như trước, mà hôm này lại tỏ ra rất cứng rắn, Tiểu Song lạnh như một tảng băng, nàng ngồi im lặng mặc cho những lời của Hữu Văn vi vu bên tai. Tôi nghĩ có lẽ Tiểu Song đã nghe nhiều, nghe chán rồi, những bản nhạc cũ rích lại nhái... Trong lúc đó thì Hữu Văn càng tỏ ra đau khổ bứt rứt hơn, anh ta hai tay ôm đầu kêu gào:

- Tiểu Song, anh biết mà... em hận anh, em thù anh lắm phải không?

Tiểu Song lắc đầu:

- Em không giận anh, mà em chỉ giận chính mình.

Hữu Văn như một con thú bị thương đau đớn, gào thét.

- Không, không, em đừng nói thế. Em hãy đánh anh đi, anh đáng hưởng mấy tát tay của em, anh là một thằng hèn, Tiểu Song! Em đừng giận anh nữa, anh hứa với em từ giờ phút này, anh sẽ không về khuya nữa, anh không cờ bạc nữa, anh sẽ gắng viết, sẽ tiếp tục sự nghiệp văn chương của anh. Ở đây có mặt Vũ Nông và chị Thi Bình, hai vị làm chứng giùm tôi. Bắt đầu từ ngày mai Lư Hữu Văn này sẽ thay đổi. Sẽ cố gắng làm, kiếm tiền và viết văn. Sẽ cố để xứng đáng với Tiểu Song, xứng đáng là người đàn ông biết trách nhiệm với bản thân và gia đình...

Tiểu Song chỉ nói nhỏ:

- Nếu thật sự anh đã quyết tâm như vậy, thì cứ hành động đi khỏi hứa gì cả.

Tôi bàng hoàng nhìn Tiểu Song. Phải, làm đi, khỏi phải nói gì hết.

Lư Hữu Văn có vẻ thật ngoan ngoãn dễ chịu:

- Vâng, nếu em không giận nữa, nếu em tha thứ cho anh thì anh hứa. Anh sẽ ít nói đi, anh sẽ làm, sẽ hành động, anh sẽ cho em thấy rõ thành quả thật sự của mình, chứ không phải là thứ hổ lớn không đầu không đuôi.

Tiểu Song thở dài, nàng nhìn lên. Họ yên lặng nhìn nhau. Cuộc cãi vã có lẽ chấm dứt. Tôi liếc nhanh về phía anh Vũ Nông, ngẫm thông báo với chàng nên rút lui đúng thời điểm. Sau cơn mưa thường trời lại sáng. Tình yêu sau bão táp càng nồng. Tiểu Song đưa chúng tôi ra cửa, tôi tò mò hỏi:

- Tại sao lại cãi nhau thế?

Tiểu Song ngập ngừng một chút nói.

- Vì anh Văn đòi bán chiếc dương cầm.

Tôi giật mình.

- Tại sao vậy?

- Tại sao chị cũng không biết ư? Nhà này còn có gì đáng giá để ông ấy bán lấy tiền đi đánh bạc đâu? Chỉ còn cây đàn thôi. Ông ấy đòi bán. Tôi nói, cây đàn này là của tôi, nhiều lúc không có anh ở nhà, tôi đàn đỡ buồn. Và lại lúc gần đây việc học nhạc trở thành nguồn thu nhập đáng kể. Nếu... nếu bán đàn, em làm sao soạn nhạc được? Chỉ có vậy mà ông ấy nổi sung thiên lên nói "Nào là tôi khi dễ, coi thường ông ấy".

Tôi thở dài, trong khi Vũ Nông an ủi Tiểu Song:

- Thôi chuyện qua rồi, đừng buồn nữa, cậu ấy cũng đã hứa là bắt đầu từ ngày mai sẽ làm lại cuộc đời.

Tiểu Song thở dài.

- Ngày mai ư? Cái bản nhạc đó nhảm quá rồi. "Cứ ngày mai rồi ngày mai sẽ đổi thay, cứ chờ đi, cứ đợi đi rồi sẽ thay đổi" mong là lần ngày mai này, thật sự Hữu Văn sẽ thay đổi.

Từ nhà Tiểu Song ra, tình cảm của tôi với Vũ Nông cũng rất nặng nề. Chúng tôi là những người đã biết được tình yêu của họ từ khởi đầu đến nay, quen nhau yêu nhau, lấy nhau... tưởng là một mối tình hạnh phúc, đâu có ngờ Hữu Văn lại bê bối như vậy? Anh Vũ Nông phân tích nói:

- Thật sự ra thì Hữu Văn cũng thông minh tốt lành chứ, nhưng tại tình cảm của cậu ấy quá phức tạp, mâu thuẫn. Hữu Văn nóng thật đấy, nhưng cũng nguội rất nhanh, chính vì sự thay đổi thất thường đó mà người sống chung nhiều lúc thấy bối rối, đau khổ. Cậu ấy cảm xúc thật sự chứ không phải đóng kịch.

Tôi không biết sự phân tích của Vũ Nông có đúng với con người của Hữu Văn không? Có điều một sự kiện khác xảy đến, làm mọi thứ đều thay đổi.

Đó là ngày 8 tháng 2 dương lịch, tôi còn nhớ rất rõ. Sắp Tết đến nơi, công việc của Ngân hàng rất bận rộn. Năm giờ chiều tôi đang thu xếp công văn chuẩn bị dọn dẹp để ra về thì nhận được điện thoại của mẹ.

- Thi Bình, con đến phòng cấp cứu bệnh viện Hùng Ân ngay, Tiểu Song gặp tai nạn! Con cũng điện cho Vũ Nông bảo nó tìm Hữu Văn ngay nhé.

Tôi kinh hoàng, giao hồ sơ nhờ bạn đồng nghiệp cất dùm, không kịp gọi điện thoại cho Vũ Nông, tôi gọi Taxi đi thẳng tới bệnh viện. Gặp mẹ, người nắm tay tôi hỏi:

- Còn Hữu Văn đâu?

Tôi nói.

- Dạ không biết. Con đi thẳng từ ngân hàng đến đây. Tiểu Song làm sao thế? Chuyện gì vậy mẹ?

Mẹ tôi nói.

- Mẹ cũng không biết. Theo lời bà hàng xóm của Tiểu Song kể lại, thì bà ta nghe tiếng bấm chuông, chạy ra mở cửa thấy Tiểu Song quy nơi đó, máu me tùm lum. Tiểu Song chỉ kịp nhờ bà ấy gọi điện đến nhà ta, cho mấy con số máy là ngắt xui. Bà ta hoảng quá, kêu xe cấp cứu, rồi điện đến báo cho mẹ và Nội con hay... Hiện nay Tiểu Song vẫn chưa tỉnh, bác sĩ đang truyền máu, chuẩn bị phẫu thuật mang đứa bé ra. Còn cái thằng Lư Hữu Văn đâu? Không có nó lấy ai ký tên chứ?

Tôi hốt hoảng:

- Mẹ... thế... Tiểu Song bị gì thế? Cuối tháng mới tới ngày sanh cơ mà? Rồi đứa bé có sao không?

- Mẹ cũng không biết, bác sĩ nói nếu tình trạng mà nguy kịch quá thì phải hy sinh đứa con để cứu mẹ. Con còn chờ gì mà không bảo Vũ Nông điện thoại tới công ty của Hữu Văn báo nó đến đây liền chứ.

Tim tôi đập rối lên. Tôi chạy ngay đến trạm điện thoại công cộng quay số gọi cho Vũ Nông hay, rồi tức tốc quay về phòng cấp cứu. Tiểu Song nằm thiêm thiếp dưới lớp ra trắng. Mặt trắng bệch, bác sĩ và cô y tá đang vây quanh. Người đo áp huyết, người chuẩn bị vô huyết thanh. Tôi bước tới cạnh gọi:

- Tiểu Song ơi! Tiểu Song!

Tiểu Song mở mắt thì thảo:

- Nội đâu rồi? Nội ơi! Nội ơi!

Nội bước tới nghẹn ngào:

- Nội đây, đừng sợ con, có Nội cạnh con đây.

Tiểu Song lắc đầu, nước nở:

- Nội ơi, chiếc mè đây, Nội ơi.

Chợt nhiên tôi nhớ tới chiếc mặt ngọc mà Nội đã cho Tiểu Song, chiếc bùa hộ mệnh của nàng. Tôi nhìn lên ngực Tiểu Song, ở đó chỉ có vết xước đỏ, tôi còn đang ngỡ ngàng, thì mấy bác sĩ phẫu thuật đến, họ đẩy tôi qua một bên.

- Tránh hết, mời quý vị ra khỏi đây, đưa bệnh nhân vào phòng mổ ngay. Ai là thân nhân ký tên đi chứ?

Nội run run nói:

- Dạ có tôi, tôi ký.

Thế là Tiểu Song được đẩy vào phòng giải phẫu, trên đường Tiểu Song vẫn vật vã:

- Nội ơi, chiếc mè đây, chiếc mè đay của Nội!

Khi cửa phòng phẫu thuật đóng kín, chúng tôi chỉ biết ngồi bất lực nhìn nhau. Lư Hữu Văn vẫn mất biết. Mẹ từ phòng y sĩ trưởng trở về. Chúng tôi ba thế hệ ngồi đây trông ngóng. Giữa không khí căng thẳng, anh Thi Nghiêu đến, mặt anh tái xanh:

- Sao? Thi Bình? Tiểu Song thế nào? Có nguy hiểm lắm không?

Tôi bực dọc nói.

- Đừng có trù! Bác sĩ đã đưa vào phòng giải phẫu, nghe nói hy sinh một trong hai mẹ con hoặc con nhưng... nhưng anh đến đây làm gì?

Mẹ sực nhớ ra, nói:

- Chính mẹ kêu anh con đến. Đâu, tiền đâu? Phải nộp tiền thế chân rồi tiền tiếp huyết nữa...

Anh Thi Nghiêu nói:

- Con gom hết tất cả tới đây. Ở nhà còn bảy ngàn, con hỏi bác Lý hàng xóm mượn thêm năm ngàn.

Mẹ đưa phiếu nộp phí cho anh Thi Nghiêu. Giữa lúc đó một y tá đẩy hai bình máu vào phòng phẫu thuật, anh Thi Nghiêu hốt hoảng nhìn theo, tôi phải đẩy anh ấy ngồi xuống:

- Dừng anh, anh bình tĩnh một chút, coi chừng người ta tưởng anh là chồng Tiểu Song còn một nữa.

- Cái thằng chết tiệt Hữu Văn đâu rồi? Thật tức!

Tôi can:

- Thôi lấy tiền đi nộp phí đi, giờ này không phải giờ chửi người ta, có chửi cũng vô ích.

Anh Thi Nghiêu đi nộp phí xong quay lại rồi cùng chúng tôi ngồi chờ. Thời gian trôi qua thật chậm... Các bác sĩ, y tá ra vô phòng phẫu thuật vội vã, nhưng chẳng ai thèm nhìn đến mặt chúng tôi. Gặp ai Nội cũng nắm áo hỏi:

- Sao cô? Bệnh nhân thế nào cô?

- Chưa rõ.

Rồi bỏ đi, lần lượt mấy người như vậy. Sau cùng rồi cũng có một cô bước ra nhìn chúng tôi với nụ cười:

- Sinh một con gái, khỏe, nặng hai ký tám.

Nội hỏi:

- Sống chứ?

Cô ta cười.

- Sống tốt.

Anh Thi Nghiêu nghẹn giọng:

- Còn Tiểu Song? Người lớn đó cô?

- Bác sĩ sắp ra, quý vị cần gì hỏi bác sĩ.

Và cô y tá bỏ đi, anh Thi Nghiêu ngã phịch xuống ghế, ôm lấy đầu.

- Chắc cô ấy sẽ chết tôi biết mà!

Tôi giận quá lấy chân giẫm mạnh lên chân anh Nghiêu:

- Anh bình tĩnh một chút được không? Tại sao anh cứ rửa Tiểu Song hoài vậy?

Anh Thi Nghiêu ngẩng lên nhìn tôi, mắt anh đỏ hoe, mặt tái ngắt, thần sắc anh giống như người vừa được tòa tuyên án tử hình, nắm lấy tay anh, tôi nói:

- Anh yên tâm đi, cô ấy không sao đâu, mới hai mươi tuổi, còn trẻ quá mà làm sao chết được?

Và bác sĩ đã bước ra, chúng tôi đứng bật dậy quây quanh. Bác sĩ gật gù nói:

- Mất máu nhiều quá, nếu trễ một chút là không cứu kịp. Bây giờ nếu không có biến chứng bất ngờ nào khác thì chắc có lẽ không sao đâu. Quý vị qua phòng bệnh đợi đi nhé.

Chúng tôi qua phòng bệnh. Một lát sau Tiểu Song được đẩy ra. Khuôn mặt trắng bệch với đôi mắt thâm quầng, cơ thể yếu đuối mong manh nằm ép sát với làn da trắng. Thuốc mê chưa mất hiệu lực, nàng nằm thiêm thiếp, nhìn nàng không ai không chua xót, xúc động.

Tội nghiệp! Tiểu Song nằm thoi thóp, mê sảng, đau đớn.

- Nội ơi! Nội ơi.

Nội xúc động nắm tay Tiểu Song.

- Tiểu Song, Nội đây con, Nội đang ở cạnh con đây.

Tiểu Song cố gắng mở mắt, nàng đưa tay sờ soạng chung quanh:

- Nội ơi còn... con con đâu?

Tôi vội nói.

- Nó khỏe lắm. Tiểu Song cứ yên tâm nghỉ ngơi, con gái, nặng hai ký tám. Tôi sắp qua xem nó đây. Tiểu Song cứ nghỉ ngơi.

Tiểu Song nhìn tôi với đôi mắt nghi ngờ. Rồi hai giọt nước mắt lăn xuống má.

- Chị Thi Bình, em muốn nhìn con em.

Mẹ vội trấn an.

- Để bác đi thương lượng bác sĩ xem, nhờ mấy cô y tá mang nó đến đây cho con nhìn nhé? Chịu không? Nhưng theo luật ở đây, sau khi sinh được hai mươi bốn tiếng đồng hồ mới được mang ra khỏi lồng kiếng.

Tiểu Song đưa mắt van xin nhìn mẹ. Cô y tá chăm sóc đứng cạnh an ủi:

- Không được đâu, bác sĩ không cho phép mang ra đâu.

Rồi cô y tá xúc động nói:

- Thôi để tôi đi hỏi thử xem.

Cô y tá đi rồi. Tiểu Song mới nhắm mắt lại. Quả nhiên chỉ một lúc sau, cô ta bỗng đưa bé ra. Tiểu Song cố mở to mắt ra nhìn con của mình. đứa bé ngủ yên như con mèo nhỏ, hai bàn tay nhỏ nắm chặt lại.

- Thôi đủ rồi, cả mẹ lẫn con đều cần phải nghỉ ngơi.

Và bỗng trẻ sơ sinh về phòng vô trùng. Tiểu Song bây giờ mới tỏ ra yên tâm. Nội vuốt mái tóc rối của Tiểu Song.

- Tiểu Song, con ngủ một chút đi.

Tiểu Song nói yếu ớt.

- Nội ơi chiếc mè đay của Nội cho, hấn đã giật mất rồi.

Nội không hiểu Tiểu Song nói gì, Nội nhìn tôi và tôi cúi xuống:

- Tiểu Song, ai đã cướp mất chiếc mè đay?

Tôi hỏi nhưng cũng lờ mờ đoán ra. Chiếc mặt ngọc bị mất, rồi lại đẻ non hai mươi ngày, vậy là phải có lý do có liên can giữa hai sự việc.

Tiểu Song ghen lời, nước mắt chảy.

- Hấn đã cướp mất. Hữu Văn đấy! Hấn đã bán mất sợi dây chuyền rồi bây giờ cướp cả chiếc mặt ngọc.

Tôi đưa tay kéo cổ áo Tiểu Song qua bên. Vết xước trên cổ nàng, chứng tỏ có sự giằng co. Tôi thở dài quay lại thấy anh Thi Nghiêu tựa người vào cửa, anh có vẻ giận run, tôi bước tới nói:

- Thôi anh về đi, ở đây không có việc gì cho anh nữa đâu.

Anh Thi Nghiêu nghiêng răng nhìn tôi.

- Không biết cái thằng Hữu Văn ở đâu, anh mà gặp nó là phải băm ra làm trăm mảnh.

Tôi nhú mày.

- Anh làm ơn đừng gây rối nữa được không? Bao nhiêu đó cũng đủ quá rồi.

Và ngay lúc đó Vũ Nông đến:

- Thi Bình, anh đã tìm mà không thấy Hữu Văn ở đâu cả, ở Công ty nói chiều nay Văn xin phép nghỉ một buổi. Anh đã đến nhà cậu ấy, có để lại giấy để cậu ta biết mà đến đây. Còn bạn đồng nghiệp của Văn thì bảo muốn tìm Văn cứ đến sông bạc mà tìm.

Tôi ngẩn ra:

- Sông bạc ư? Ở Đài Loan làm gì có sông bạc?

Vũ Nông nói.

- Thì sông bạc lậu đấy. Tôi biết một nơi, để tôi đến đó xem, nhưng mấy đồng nghiệp của Văn nói, chưa hẳn tìm được vì sông bạc đó thay đổi địa chỉ luôn. Anh sợ em chờ nên đến đây xem sao. Thế nào? Tiểu Song đã thoát nguy hiểm chưa?

Tôi nói và ghen lại.

- Sinh được một cháu gái nặng hai ký tám. Anh Nông, anh biết không. Hữu Văn là thằng đàn ông tàn nhẫn nhất, không có nhân tính nhất trên thế gian này.

Vũ Nông nhìn tôi, rồi quay lưng đi.

- Anh phải tìm cho ra hấn.

Anh Thi Nghiêu nói.

- Tôi cùng đi với cậu.

Tôi nắm anh Nghiêu níu lại.

- Anh Nghiêu, anh đừng đi, anh mà đi gây thêm họa còn khổ hơn.

Và tôi đưa mắt với Vũ Nông, để Vũ Nông vội vã bỏ đi. Anh Thi Nghiêu bắt lặc, nắm hai tay lại, mắt trừng trừng nhìn lên trần nhà. Tôi thấy xúc động. Sao vậy? Sao cuộc đời lắm éo le thế này? người yêu ta lại không duyên không nợ? người được ta yêu lại không biết tiếc rẻ cuộc tình. Tại sao? Tại sao????....

hết: [Chương 16](#)

QUỲNH DAO

Bên Giòng Nước

Chương 17

Tối hôm ấy tôi ngồi suốt đêm bên giường của Tiểu Song, đúng ra thì phải mời y tá đặc biệt để chăm sóc, nhưng vì nhà cũng không dư giả, điểm thứ hai sợ sau này có khi cần phải chi, tiết kiệm được đồng nào đỡ đồng ấy, để Tiểu Song nằm một mình lại không yên tâm, Nội thì tuổi cao, mẹ cần phải có mặt ở nhà để chăm sóc cho cha. Anh Thi Nghiêu ở lại, lại không thích hợp, thế là tôi gánh hết và tôi vui vẻ chấp nhận sự gánh vác đó.

Anh Vũ Nông đi tìm Lư Hữu Văn mãi khuya vẫn không thấy về, khoảng chín giờ tối Tiểu Song bắt đầu rên rỉ, tôi phải nhờ bác sĩ chích cho một mũi thuốc giảm đau nang mới ngủ được. Mấy cô y tá thì cứ cách hai giờ đo huyết áp một lần, huyết áp của Tiểu Song đã hạ, nhưng nang vẫn phải cần vô nước biển.

Cứ thế tôi ngồi cạnh giường của Tiểu Song, ngắm thân hình tiều tụy của nang, lòng đầy trăm mối cảm xúc, diễn biến của quá khứ như một khúc phim quay nhanh trong đầu, từ lần đầu tiên Tiểu Song đến nhà, đến lúc gặp Hữu Văn, cuộc kết hôn sơ sài, tuần trăng mật trong ngôi nhà nhỏ, rồi định mệnh đưa Tiểu Song đến đây, một cuộc đời quá nhiều đau khổ.

Đến nửa đêm Tiểu Song lại tỉnh giấc, ối, rên rỉ tôi phải xoa dầu cho nang. Tiểu Song nhìn tôi với cặp mắt buồn.

- Chị Thi Bình ơi!

Tôi nắm tay nàng nói.

- Tiểu Song đau lắm phải không? Có cần gọi bác sĩ không?

- Thôi khỏi chị à.

Tiểu Song nói và đưa mắt nhìn quanh như định tìm ai, tôi nói.

- Nội và mẹ về trước rồi, mai mới trở lại với Tiểu Song.

Tiểu Song gật đầu, không nói gì hết. Tôi cảm thấy hình như chẳng phải nàng muốn tìm Nội và mẹ, nên nói thêm.

- Anh Vũ Nông đã đi tìm Hữu Văn, không biết sao tới giờ này chưa thấy họ đến, nhưng đừng lo, anh Nông có để mảnh giấy báo tin cho anh Văn ở nhà của Tiểu song rồi.

Tiểu Song mở mắt to nhìn tôi, ánh mắt thất thần không cảm xúc, một lúc khép lại rồi ngủ tiếp.

Mãi đến lúc gần hai giờ sáng, tôi mới nghe tiếng gõ cửa, lúc đầu tưởng là y tá đến thăm bệnh, nhưng sau khi tôi bảo vào đi, thì cửa mở và Vũ Nông cùng Hữu Văn xuất hiện, Vũ Nông vừa vào đến phòng đã kéo tôi qua một bên hỏi:

- Sao? Thế nào rồi?

- Chưa chết.

Tôi nói gọn mà lòng âm ức vô cùng. Quay lại nhìn Lư Hữu Văn tôi thấy anh chàng đầu tóc rối bù, gương mặt tiều tụy, râu ria lởm chởm một Lư Hữu Văn khác xa, con người hào hoa ngày nào, tôi chưa kịp ngăn thì Lư Hữu Văn đã nhào đến bên giường Tiểu Song

nắm lấy cánh tay khẳng khiu của nàng gọi:

- Tiểu Song.

Tiểu Song giật mình mở mắt, nàng chau mày nhìn người trước mặt, thấy Lư Hữu Văn, Song lại khép mắt nằm yên.

- Tiểu Song! Anh xin lỗi em, anh bậy quá, tội anh đáng chết, đáng xuống địa ngục, em thế nào rồi hở em?, em hãy tha cho anh. Có muốn đánh chửi hay làm gì cũng được, vì anh là con thú chứ không phải là con người.

Tiểu Song chau mày, nàng cố rút tay mình ra khỏi tay Hữu Văn và gọi tôi:

- Chị Thi Bình ơi!

Tôi bước nhanh tới, Tiểu Song nói như cô lấy hết hơi:

- Em mệt lắm, em muốn ngủ một chút, chị bảo ông ấy đi nơi khác giùm em được không?

Tôi kéo tay Hữu Văn:

- Anh làm cái chuyện tốt lành lắm rồi anh Văn à, bây giờ anh còn đến đây quấy rầy gì nữa. Tiểu Song mới được giải phẫu, cô ấy vượt khỏi tay tử thần, còn mệt lắm, hãy để cô ấy nghỉ. Có chuyện gì anh hãy đợi vài hôm, khi cô ấy tỉnh hãy nói sau

Lư Hữu Văn đưa mắt đau khổ nhìn tôi rồi lại nhìn Tiểu Song, dường như anh ấy có điều gì muốn nói, nhưng Tiểu Song nằm mắt nhắm nghiền không muốn nghe. Lư Hữu Văn thờ dài. Tôi kéo chéo áo của Văn nói:

- Anh không thấy Tiểu Song còn đang vô nước biển sao? Anh ngồi đây có thể trở ngại, qua bên kia ngồi đi bằng không thì qua phòng trẻ sơ sinh để xem mặt con gái anh kia.

Câu nói của tôi như đánh thức Hữu Văn, anh nhìn lên hỏi:

- Thế con bé ấy có khoẻ không?

Tôi nói.

- Khá lắm! nó được cứu sống trong gang tấc, những đứa bé như vậy mạng lớn lắm anh à!

Lư Hữu Văn gượng gạo nhìn tôi, rồi đứng dậy đi vào phòng trẻ sơ sinh. Tôi liếc nhanh về phía Vũ Nông. Vũ Nông chỉ lắc đầu nói:

- Thôi đừng trách ông ấy nữa, suốt khoảng đường về đây cậu ta tỏ vẻ rất hối hận, nhiều lần định đâm đầu vào xe tự sát.

Tôi trề môi:

- Tôi nghe ông ấy hối hận cả trăm lần rồi, vì vậy tôi cũng không tin chuyện anh ta định nhảy vào xe tự sát. Mà anh tìm gặp Hữu Văn ở đâu vậy? Trong sòng bạc à?

Vũ Nông nhìn tôi:

- Thật không thể nào tin được những gì trông thấy. Thi Bình biết không, anh đã tìm thấy Hữu Văn giữa đám bụi đời, một nơi dơ bẩn ngập đủ thứ mùi, nếu em đến đấy chắc em phải bỏ chạy ngay, một nơi hạ cấp bản thiêu với những lời thô tục nhất thế giới. Thế mà Hữu Văn đến đấy.

Tôi ngỡ ngàng nhìn Vũ Nông:

- Không lẽ Hữu Văn lại sa đọa đến vậy ư? Vậy mà em cứ ngỡ chuyện cờ bạc của anh ấy chỉ quanh quẩn với đám bạn đồng sự của anh ta.

- Hữu Văn nói với anh, là lúc đầu cậu ta chỉ muốn tìm cảm hứng để viết một quyển sách có tựa đề là Ngày tàn của một tên cờ bạc, lần đầu tiên người ta rủ hắn chơi, và hắn như bị một ma lực thúc đẩy, lần nào nhảy vào sòng đều bị cháy túi, tánh của Hữu Văn lại ương ngạnh, không bao giờ chịu thua nên càng lúc càng lún chân.

Vũ Nông định nói thêm thì Hữu Văn đã quay trở lại, hắn nhìn Tiểu Song đang thiêm thiếp trên giường rồi nói với tôi:

- Tôi đã nhìn thấy con tôi qua khung cửa kính, nó có chút xúu...

Tôi nổi sùng:

- Vậy chứ anh mong nó bao to? Một đứa bé sanh thiếu tháng được hai ký tám, còn đòi hỏi gì nữa?

Lư Hữu Văn yên lặng ngồi xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu như vẻ sắp chết đến nơi, tôi không nén được cơn giận, hỏi:

- Anh Văn còn sợi dây chuyền và chiếc mặt ngọc của Tiểu Song đâu rồi?

Lư Hữu Văn ngẩng đầu lên, nhìn tôi yên lặng.

- Anh đã đem đi cầm hay đi bán mất rồi?

- Thua hết rồi.

- Thua ai?

Vũ Nông cắt ngang:

- Thi Bình bây giờ em hỏi mấy điều đó có ích lợi gì? Dù gì thì Hữu Văn cũng đã thua và chiếc mặt ngọc kia đương nhiên là đã nằm trong tiệm Kim Hoàn.

Tôi nhìn Văn mà thấy giận vô cùng:

- Sao lại có chuyện này xảy ra? Anh đã đánh lộn với Tiểu Song và lúc Tiểu Song bị nguy ngập anh lại không có ở nhà.

Hữu Văn khẽ nói:

- Chúng tôi không có đánh lộn, tôi chỉ bảo Tiểu Song đưa chiếc mặt ngọc cho tôi, cô ấy không chịu, mà tôi thì đang cần nó để gỡ vốn, không có thời giờ để đôi co, nên tôi chỉ còn biết giật đại...

Tôi đưa mắt nghiêm khắc của một vị quan tòa đang thẩm vấn phạm nhân:

- Anh đã giật chiếc mặt ngọc trên cổ của Tiểu Song và làm xước một lần dài trên cổ cô ấy phải không? Anh lại đó xem vết thương còn trên người cô ấy kìa.

Lư Hữu Văn úp mặt vào đôi tay, đau khổ:

- Tôi là con thú chứ không phải con người!

Tôi trừng mắt:

- Rồi sau đó?

- Tôi giật được chiếc mặt ngọc rồi bỏ chạy, Tiểu Song đuổi theo và cô ấy bị vấp ngã, tôi cũng không để ý, tưởng là một cuộc vấp ngã bình thường, nên bỏ chạy luôn, đâu có ngờ chuyện lại như thế này.

Nghe Văn nói, tôi tức muốn ngất xỉu. Văn đã thấy Tiểu Song vấp ngã mà vẫn bỏ mặc đi đánh bạc, thật là không còn tình người, nếu không được người hàng xóm phụ giúp, biết đâu Tiểu Song đã chết, không biết rồi tòa án có coi đây là một vụ giết người không? Tôi trừng mắt nhìn Hữu Văn, tôi hiểu đương nhiên là Hữu Văn đã giấu bớt đi một chi tiết. Trong lúc giành giật chiếc mặt ngọc, đương nhiên là Tiểu Song đã bị động thai, cộng thêm cái té nặng mới đưa đến tình trạng nặng như vậy. Tôi muốn lớn tiếng nặng lời Hữu Văn một mánh, nhưng Vũ Nông đã nhìn tôi lắc đầu, thế là tôi như chiếc bong bóng xì hơi, tôi bỏ mặc Văn ở đó và đến ngồi cạnh Tiểu Song.

Đến khi trời sáng, Tiểu Song thức dậy, mở mắt ra nhìn thấy tôi. Tiểu Song hỏi:

- Chị Bình, chị đã thức suốt đêm phải không?

Tôi cười nói:

- Cũng chả sao đâu Tiểu Song ạ! Cô có nhớ trước kia mình vẫn thường tán gẫu đến sáng trắng.

Lư Hữu Văn bước đến ngồi bên mép giường, nắm tay Tiểu Song nói:

- Tiểu Song hãy tha thứ cho anh.

Tiểu Song quay mặt và trong hỏi tôi:

- Chị Bình ơi, cháu nó ngoan chứ?

Hữu Văn cướp lời:

- Ngoan lắm, anh mới vừa qua đây, họ không cho anh vào, nhìn qua kính anh thấy... Tiểu Song, hãy tin anh, anh sẽ thay đổi, anh sẽ thay đổi từ đầu.

Tiểu Song nhìn tôi, bình thản:

- Chị Bình ơi, chị làm ơn hỏi bác sĩ giúp em, em muốn được yên tĩnh...

Nàng thấy Vũ Nông đứng gần, quay sang nhờ Nông:

- Anh Vũ Nông, anh làm ơn bảo anh này ra ngoài giúp em.

oOo

Lư Hữu Văn nghe thế, ngồi xụp xuống, đầu tựa lên thành giường:

- Tiểu Song anh van em, em hãy ban cho anh cơ hội cuối cùng, anh biết lỗi mình rồi, lần này là lần cuối, anh thề là anh sẽ không bao giờ cờ bạc nữa. Máy lần trước em đều tha thứ cho anh, thì lần này em hãy ban cho anh một ân huệ cuối cùng. Anh sẽ chấn chỉnh làm người chồng tốt, anh sẽ viết văn trở lại, anh thật sự làm chứ không nói nữa... đời anh chỉ có mình em và bây giờ có con nữa, chỉ có hai người là thân nhân của anh. Anh thề là anh sẽ sống vì hai mẹ con em, cố tạo cho mình một sự nghiệp...

Lời của Hữu Văn chưa dứt thì Tiểu Song đã vớ tay lên đầu giường bấm chuông gọi y tá. Lập tức có người của bệnh viện bước vào. Hữu Văn thấy ngượng vội đứng dậy. Cô y tá hỏi:

- Cô gọi việc gì thế?

Tiểu Song nhìn Hữu Văn với gương mặt lạnh. Gương mặt của cái ngày đầu tiên Tiểu Song đến nhà tôi trong bộ áo đen. Chợt nhiên tôi hiểu khi người ta đến tột cùng đau khổ

thì cảm xúc cũng trở thành trơ cứng lạnh băng.

- Cô làm ơn mời ông này ra ngoài.

Cô y tá thoáng ngạc nhiên nhìn Song, rồi nhìn Hữu Văn. Vũ Nông thấy tình hình căng thẳng nên bước đến nắm tay Hữu Văn:

- Thôi được rồi, cậu Văn qua đây ngồi yên, đừng nói gì hết để Tiểu Song nghỉ ngơi, cô ấy còn mệt.

Hữu Văn ngoan ngoãn theo Nông trở lại ghế ngồi, tay chống ngồi yên. Vũ Nông nháy mắt với cô y tá. Cô như chợt hiểu, mỉm cười: Chuyện vợ chồng! Rồi bước tới cạnh chai dịch truyền, soát lại dây dẫn, sờ mạch ở cổ tay Tiểu Song và nói:

- Cô này hồi sức nhanh lắm đấy...

Và bỏ ra ngoài. Còn lại chúng tôi ngồi yên. Một đêm không ngủ cả hai chúng tôi đều mệt mỏi. Nhưng không ai dám bỏ đi. Vì tôi biết cá tính của Tiểu Song rất cứng cỏi. Sợ khi chúng tôi đi rồi, họ lại cãi nhau, và đó là một sự cấm kỵ lớn, vì Tiểu Song còn yếu, còn nguy kịch.

Anh Vũ Nông kéo chiếc ghế xếp ra bảo tôi nằm, tôi ngoan ngoãn nghe lời. Vừa đặt lưng xuống là ngủ ngay. Khi chợt tỉnh thì trời đã sáng. Trên ngực tôi có cả chăn, tôi mở mắt ra gặp ngay nụ cười của Nội.

- Thi Bình, mẹ con đã gọi đây nói cho Ngân hàng xin cho con một ngày phép. Con khỏi lo gì cả, bây giờ về nhà ngủ đi, ở đây đã có Nội, Vũ Nông cũng đã về ban nãy rồi.

Tôi vừa dậy, sự lười biếng cũng muốn về ngay nên quay sang Tiểu Song. Tôi thấy nàng đã thức, nằm yên trên giường bệnh, mắt mở to như đang suy nghĩ cái gì đó. Nội bước tới lấy lược chải tóc cho Tiểu Song nói:

- Con rửa mặt, rồi chải tóc là tươi ngay. Nội đã hỏi bác sĩ rồi, ông ta nói bao giờ cắt chỉ xong là con có thể về, ráng mà ăn cơm bệnh viện thêm một tuần nữa thôi con, là có quyền bế con về với Nội.

Nội có nụ cười rất hiền, Tiểu Song gọi:

- Nội ơi!

- Gì con?

- Vào bệnh viện lần này, con đã làm Nội tốn hết bao nhiêu tiền rồi?

Nội trách yêu.

- Ôi cái con nhỏ này... Có bao nhiêu đâu mà cũng thắc mắc. Nếu con thương Nội thì cố tình dưỡng cho mau lành, con hết bệnh là Nội thấy vui rồi.

Tiểu Song có vẻ xúc động:

- Nội ơi. Khi ra viện rồi con sẽ mượn một ngôi nhà riêng để ở.

Nội nói.

- Đừng có nói tầm phào nữa. Ra viện xong con hãy còn trong tháng dù không tiện ở nhà Nội, thì con cứ ở nhà con. Nội sẽ dọn sang đây chăm sóc cho con, cho em bé được đầy tháng Nội sẽ về...

Nội là người rất hiểu biết. Tôi hiểu. Đúng ra Nội định đưa Tiểu Song về nhà tôi, nhưng vì tình trạng cơm không lành canh không ngọt giữa Tiểu Song với Hữu Văn, vì ở nhà tôi còn có ông anh đau khổ... Nếu đưa Tiểu Song về biết đâu lại gây thêm bao nhiêu rắc rối

khác.

Tiểu Song cương quyết.

- Không đâu. Con sẽ không bao giờ trở về ngôi nhà đó nữa.- Bây giờ coi như con chẳng có nhà.

- Đừng nói vậy. Nội nói con là đứa cháu thứ ba của Nội, sao con nói vậy? Con chẳng coi Nội là Nội của con nữa ư?

Tiểu Song rơi nước mắt:

- Sao Nội lại nói thế? Con đâu bao giờ dám hỗn láo vô ơn như vậy? Con... Con xấu hổ quá, Nội thương con, Nội quý con... mới cho con chiếc mặt ngọc vậy mà con cũng để mất... Con không dám nhìn mặt Nội.

Nội nói, mà mắt cũng đã đỏ hoe.

- Trời ơi, sao con ngu vậy. Cái mặt ngọc kia chỉ là đá, có đáng bao nhiêu tiền đâu? Lúc Nội cho con, chủ đích không phải là vì nó quý báu mà nói cho con như cho chiếc bùa hộ mệnh trừ tà thôi. Nếu nó chẳng ngăn được vợ chồng cãi nhau, đánh nhau, thì rõ ràng là nó không có tác dụng tốt, bỏ mất cũng không sao mà buồn làm gì?

Tiểu Song òa khóc.

- Tại Nội không biết, đối với con chiếc mặt ngọc kia là tượng trưng cho con biết, con có một mái ấm gia đình, con được Nội, hai bác và các anh chị đùm bọc yêu quý, chứ không phải là một đứa mồ côi... Với con nó không phải là một hạt ngọc, một hòn đá vô tri vô giác, mà là một bảo vật quý giá...

Nội lấy khăn thấm nước mắt cho Tiểu Song.

- Thôi đừng khóc nữa. Con đừng khóc, vì mới sinh trong tháng mà khóc nữa sau mắt sẽ kém đây. Chiếc mặt ngọc cũng không có gì đáng giá. Con đừng để Nội khóc theo.

Lư Hữu Văn vẫn còn ngồi yên ở một góc phòng, Nội ngoắc lại.

- Văn, còn chờ gì nữa mà không đến đây?

Lư Hữu Văn bước tới, Nội nói:

- Sao không xin lỗi vợ mày đi, xuýt nữa mày đã giết cả con của mày.

Tiểu Song quay mặt đi nói:

- Con không muốn nhìn mặt anh ấy nữa, con muốn vĩnh viễn không thấy anh ấy. Nội cho con được ly dị.

Chúng tôi ngỡ ngàng. Lần đầu tiên tôi mới nghe Tiểu Song cương quyết nói đến hai chữ đó. Lư Hữu Văn cũng có vẻ gặp bất ngờ, anh chàng cuống quýt.

- Tiểu Song, anh đã biết lỗi của anh, em muốn xử thế nào cũng được, nhưng mong em đừng nói đến hai chữ ấy. Anh không muốn ly dị, em hãy nghĩ đến con chúng ta, đừng để nó vừa chào đời đã phải đứng trước cảnh gia đình tan vỡ. Em Tiểu Song, anh van em.

Phải thú thật là lời nói của Hữu Văn rất xúc động, nhìn cách anh ấy diễn đạt sự đau khổ, bứt rứt, hối hận, tôi không cầm được nước mắt, nói chi Tiểu Song? Và Tiểu Song cũng khóc òa lên. Nội vừa lau nước mắt cho Tiểu Song vừa nói:

- Chuyện ly dị là chuyện quan trọng, đâu phải giận là cứ nói đâu con. Hôn nhân gắn liền với cuộc đời khi con đã yêu đã lựa chọn thì coi như định mệnh đã an bài, cuộc sống chung có thể nào đi nữa, cũng phải gắng mà chịu đựng nhau. Tiểu Song, dù thế nào đi

nữa, Hữu Văn cũng nó cũng đã biết lỗi rồi. Con cũng nên nghĩ đến Nội, đến con của con mà tha thứ cho nó một phen nữa đi con.

Tiểu Song chỉ vật vã khóc, khóc cho đã nư. Nàng khóc đến độ vết thương ở bụng nhói đau, phải hét lên. Hữu Văn vội vã bước tới ôm lấy vợ.

- Tiểu Song, em hãy nghe lời Nội, tha thứ cho anh một lần cuối cùng, anh hứa sẽ không để em buồn, em đau khổ vì anh nữa. Anh thề, anh sẽ cố gắng yêu em gấp bội, anh sẽ chăm sóc em, nếu không làm được như vậy, kiếp sau anh sẽ chẳng làm người.

Tiểu Song vẫn khóc, nhưng bây giờ nàng đã chịu nhìn Văn. Cái nhìn đầu tiên từ lúc vào bệnh viện.

- Em không tin anh đâu anh Văn. Anh hoàn toàn không đáng tin cậy.

- Anh xin thề.

- Anh đã thề qua hàng trăm lần rồi.

Lư Hữu Văn đau khổ nhìn Tiểu Song nói.

- Nhưng đây là lần cuối cùng.

Một đêm không ngủ và dày dò, đã khiến Hữu Văn trông thật tiều tụy, râu cằm lởm chởm. Tiểu Song đưa tay sờ vào đây nói.

- Anh Văn, anh phải đi cạo râu.

Hữu Văn cúi xuống, vùi đầu vào tấm chăn đắp trên người Tiểu Song, nước mắt ràn rụa.

Nội đứng lên phúi phúi tay nói:

- Ô! quên. Tối giờ Nội chưa ăn sáng. Thi Bình con đói chưa?

- Dạ con cũng đói rồi.

- Vậy thì ta ra ngoài kiếm cái gì ăn đi.

Nội vội kéo tay tôi, ra tới cửa người còn quay lại nói.

- Hữu Văn, Nội cho con biết, lần sau mà con còn ngược đãi với Tiểu Song nữa, thì Nội sẽ đập gãy cổ con, Nội không tha đâu.

Rồi Nội mới chịu đi.

Nhìn mái tóc bạc, chiếc lưng còng của Nội, tôi thấy Nội tôi dễ thương vô cùng.

Ra đến cổng bệnh viện, tôi thấy anh Thi Nghiêu đang đi vào. Thấy tôi và Nội, anh đứng lại. Gương mặt anh còn thiếu ngủ hơn cả Hữu Văn. Có lẽ suốt đêm đã không ngủ. Anh hỏi:

- Sao? Tiểu Song thế nào? Thằng chồng của cô ấy đến rồi phải không? hay lắm, anh đang tìm hẩn đây. Tìm hẩn để thanh toán chuyện hẩn ngược đãi vợ.

Nội nắm tay Nghiêu lại:

- Đây mi có điên không? Ba mươi tuổi đầu rồi mà cái gì cũng không biết. đừng vào nơi ấy, nếu con thông minh. Con vào chỉ làm khổ Tiểu Song thêm thôi. Con đi với Nội này, hôm qua tới nay, con đã không ăn, không uống, không ngủ, có gì lại khổ Nội, cùng Nội ăn sáng nhé?

Anh Thi Nghiêu trừng trừng mắt:

- Nội... Nội không đứng về phía con ư?

Nội nói.

- Đứng về phía con? để phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác? để đoạt vợ người? Con có cho cô lỗ hủ lậu gì cũng được, nhưng Nội không thể đứng về phía con trong chuyện này được.

Thi Nghiêu trợn mắt:

- Nội biết đấy, con khờ khạo, điên rồ ngay từ nhỏ. Con ngang bướng. Cả chính con cũng biết, nhưng con biết làm sao hơn? Ngay từ khi Tiểu Song đi lấy chồng, con đã tự nhủ lòng nếu Tiểu Song tìm được hạnh phúc, thì con xin cúi đầu trước định mệnh, nhưng nếu Tiểu Song đau khổ thì con sẽ không bao giờ làm kẻ bàng quang.

Tôi trợn mắt.

- Rồi bây giờ anh định làm gì?

- Em biết còn phải hỏi, Thi Bình. Anh sẽ không để yên thằng Hữu Văn đâu.

Nội nói.

- Đừng có điên. Họ đang làm lành với nhau ở trống, con vào chỉ để phá đám.

Anh Thi Nghiêu lạnh lùng.

- Thật ư? Rồi con sẽ chờ, chờ xem.

Anh Thi Nghiêu nói, và đứng tựa người vào cột đèn, nhìn lên khung cửa kiếng của bệnh

viện.

Gió mùa đông đã đến, thổi luồn qua áo khoác của anh, phần phật. Tôi cảm thấy lạnh, nhưng anh vẫn đứng yên.

Tôi và Nội nhìn nhau.

hết: [Chương 17](#)

QUỖNH DAO

Bên Giồng Nước

Chương 18

Ngày Tiểu Song xuất viện, để giữ lời, Nội đã dọn theo Tiểu Song để chăm sóc, vừa phụ coi trước coi sau. Nội làm đủ thứ thức ăn, nào gà nấu rượu, gan heo chưng, hạt sen nấu táo đỏ để cho Tiểu Song bổ dưỡng. Nội nói riêng với chúng tôi.

- Tội nghiệp nó, không cha, không mẹ, không ai chăm sóc, sống quá khổ, vậy mà lại có thằng chồng...

Nói tới đó, Nội lại thở dài. Nội không nói tiếp nhưng chúng tôi cũng hiểu. Một tháng Nội ở nhà Tiểu Song, theo lời Nội kể thì Hữu Văn cũng tỏ ra khá ngoan, mỗi ngày đi làm về đúng giờ, ngủ thì ngủ ở phòng khách, chỉ có thỉnh thoảng là thờ dài. Nội hỏi tại sao thì Hữu Văn nói đại hoai như: Con tạo trớ trêu, Số bắt cập thời, định mệnh éo le, hoặc: Người hiền không gặp may... Nội còn nói:

- Sao thằng Nghiêu nhà mình nó cũng học đại học mà nói chuyện văn chương gì tao cũng hiểu, còn Hữu Văn mở miệng ra là nói toàn những từ cao siêu làm sao, có khi nghe mà nghĩ hoài chẳng biết nói nói gì?

Tôi nghĩ sự hiện diện của Nội trong nhà Văn đã ít nhiều ảnh hưởng đến nếp sống tự do của Văn. Cái sống lại sau cái chết của Tiểu Song cũng phần nào tác động đến tâm hồn chàng, những cảm xúc hỗn độn kia làm cho tình cảm Văn bị giằng co, bị căng thẳng.

Con gái của Tiểu Song được đặt tên là San San. Vừa đầy tháng tuổi đã tròn, dễ thương vô cùng. Nó có cái đôi mắt to đen của Tiểu Song và cái miệng hay cười, mỗi lần tôi ghé qua thăm đều nghe Tiểu Song nói:

- Chị Thi Bình, bây giờ em đã có con, em đã làm mẹ, em không còn là người chỉ có một thân trên cõi đời này, mỗi lần nhìn con thấy nó cười là bao nhiêu phiền muộn tan biến hết. Em sẽ cố gắng làm nhiều tiền, cố gắng lo cho con em no đủ, ấm áp, sống vui, hồn nhiên, và trưởng thành nên người.

Tôi chưa làm mẹ, nên cũng chưa ý thức hết sự yêu con của Tiểu Song. Tôi chia vui với nàng, nhưng từ tiềm thức, tôi vẫn cảm nhận một sự lo lắng. Có một cái gì không ổn trong câu nói của Tiểu Song. Sao không hề nghe nàng nhắc đến Hữu Văn? Tiểu Song đã bắt đầu đi lại bình thường, không những thế nàng bắt đầu sáng tác trở lại, và các tác phẩm có được Tiểu Song đều đưa cho Nội để chuyển lại cho anh Thi Nghiêu.

Dĩ nhiên, không phải bất cứ tác phẩm nào của Tiểu Song cũng đều có người mua, cũng đều được hát, nhưng nhờ sự nâng đỡ của anh Thi Nghiêu, nên từ từ người ta đã biết đến tên tuổi của nàng. Tiểu Song cũng rất nhẫn nại, chỉ cần nghe công ty đĩa hát chê một đoạn nào, là nàng sửa ngay, nhờ thế mà ngoài bản “Bên Dòng Nước”, những tác phẩm khác như “Con Mơ”, “Con đường nho”ũ, “Những điều mơ ước”, “Ở tận trời cao”, “Tiếng chim” v... v... đều được phổ biến, nhờ vậy mà cuộc sống gia đình cũng khá ổn định.

Trong khoảng thời gian này, giữa tôi và Vũ Nông có một xung đột nhỏ. Vũ Nông muốn chúng tôi phải làm lễ cưới trong tháng mười, còn tôi lại định để xa hơn. Vũ Nông nói:

- Em không thấy Tiểu Song như vậy, mà đã có con, chúng mình không lấy nhau thì đợi mãi đến bao giờ?

Chuyện tôi không định lấy chồng ngay chủ yếu cũng vì không khí gia đình tôi. Sau ngày chị Thi Tịnh lấy chồng, họ ra riêng và gia đình tôi đột nhiên lạnh hẳn. Lúc trước tối nào phòng khách cũng đầy người nói cười ồn ào, còn bây giờ khi màn đêm buông xuống,

phòng khách chỉ còn lại có ba mẹ và Nội, họ thường ngồi nhìn nhau. Nuôi con lớn lên để rồi thế này ư? Một cảm giác buồn buồn, tôi có muốn ở lại gia đình thì thời gian cũng chẳng còn dài bao lâu, vì năm nay tôi đã hai mươi ba tuổi.

Cái nhân vật trở thành vấn đề lớn nhất trong gia đình tôi hiện nay là anh Thi Nghiêu. Sau ngày Tiểu Song ngã bệnh, anh Nghiêu đã trở nên ít nói, mỗi ngày đi làm về anh lủi thủi về phòng riêng của mình, không nói, không cười, chúng tôi thấy anh chẳng nghe anh có bạn gái, cũng không thấy đề cập đến chuyện hôn nhân. Cuộc sống của anh Nghiêu dính liền hẳn với Công ty truyền hình. Anh làm hết mọi việc hình như để quên lãng, anh cũng giúp Tiểu Song soạn nhạc.

Nội và ba mẹ tôi biết anh Thi Nghiêu vẫn còn yêu Tiểu Song, tuy không nói ra nhưng người cũng buồn.

- Không lẽ nó ở vậy suốt đời sao?

- Người ta đã có chồng có con, có muốn thế nào cũng không được. Tại sao nó không quên đi và tìm đến tình yêu với một người khác?

Chỉ có Nội là hiểu anh Thi Nghiêu, Nội nói:

- Thôi kệ nó. Nghiêu nó đã khổ nhiều rồi, nói vô chỉ khiến nó khổ thêm, thời gian sẽ là liều thuốc quên lãng. Có nôn nóng cũng chẳng giúp ích gì được cho nó đâu.

Nhưng thời gian như tỏ ra vô giá. Tối hôm ấy anh Thi Nghiêu cùng Tiểu Song hẹn gặp mặt Giám đốc một công ty đĩa hát tại vũ trường để thảo luận việc ký hợp đồng. Đây là một hợp đồng rất quan trọng vì có tính cách dài hạn, nên phải có sự hiện diện của Tiểu Song. Dĩ nhiên là có tôi với Vũ Nông đi kèm và Nội có bốn phận giữ cháu San San.

Tôi không sao quên được, cái hình ảnh của Tiểu Song hôm ấy. Cô mặc chiếc robe đen đơn giản nhưng cũng thật bắt mắt, tóc búi cao để lộ cổ trần hơn, tạo ra một dáng dấp cao

quý, một thứ Fairlady.

Không khí của hộp đêm khá trang nhã, mỗi bàn là một chiếc nến con, còn đèn trần thì núp trong những chiếc bản lề tạo thành ánh sáng mờ ảo. Tiểu Song nói chuyện âm nhạc với ông Giám đốc, nói chuyện hợp đồng và họ đã thỏa thuận rất nhanh, viên Giám đốc vì bận việc nên kiêu từ trước. Tiểu Song cũng định về, nhưng anh Thi Nghiêu đã chặn lại:

- Lâu lắm rồi Tiểu Song đâu có dịp ra ngoài đâu? Tại sao không ngồi lại một chút cho vui?

Tiểu Song liếc nhanh anh Thi Nghiêu, rồi lặng lẽ ngồi xuống, ban nhạc bắt đầu bản nhạc nhẹ, âm thanh rất quen thuộc, một nam ca sĩ bước ra mới Micro trên tay, không biết vô tình hay cố ý, anh ta hướng về phía bàn chúng tôi và giới thiệu bản nhạc anh sắp hát: “Bên Dòng Nước”. Nghe đến tên bản nhạc, Tiểu Song có vẻ bàng hoàng, nàng liếc nhanh về phía anh Thi Nghiêu. Anh Nghiêu nói:

- Tiểu Song cũng biết đó, hồi nào tới giờ tôi không hề khiêu vũ vì chiếc chân thọt của tôi... nhưng hôm nay Tiểu Song có thể giúp tôi phá vỡ mặc cảm đó chứ?

Tiểu Song lặng nhìn anh Nghiêu, nàng cũng có vẻ xúc động, dưới âm điệu nhẹ nhàng của “Bên Dòng Nước”, Tiểu Song nói:

- Em không biết khiêu vũ.

- Vậy thì cả hai ta đều chưa hề khiêu vũ qua lần nào. Sao chúng ta không thử một lần xem?

Lần đầu tiên tôi mới thấy anh Thi Nghiêu của tôi biết cách diễn đạt ngôn ngữ với bạn gái và giữa lúc chúng tôi còn tưởng mình đang nằm mơ, thì Tiểu Song đã đứng dậy theo anh Thi Nghiêu ra sàn nhảy. Vũ Nông không chịu kém, nắm lấy tay tôi:

- Mình cũng ra chứ?

Tôi và Vũ Nông quỵện nhau ra sàn nhảy, chúng tôi cố tình kéo sát đến gần anh Nghiêu và Tiểu Song, để xem xem họ nói với nhau những gì, nhưng chỉ thấy họ yên lặng. Anh Nghiêu vòng tay qua người Tiểu Song, mắt say đắm, còn Tiểu Song yếu đuối trong vòng tay anh Nghiêu, với ánh mắt van xin, như vậy là họ đã nói với nhau bằng mắt.

Bản nhạc dứt, nhưng anh Thi Nghiêu vẫn không buông Tiểu Song ra, và nam ca sĩ kia lại tiếp liền bản “Cơn Mơ”. Hết bản nhạc đó một ca sĩ khác với bản nhạc ở “Tận Trời Cao”, rồi “Những điều mơ ước”, “Dĩ Vãng”... tất cả đều là những bản nhạc của Tiểu Song. Tôi chợt hiểu tất cả đều đã được anh Thi Nghiêu sắp đặt trước. Tôi bối rối nhìn Vũ Nông. Rồi mọi người trở về bàn với những cảm xúc khác nhau, Tiểu Song uống một ly cam vắt, còn anh Thi Nghiêu chỉ tựa vào ghế và hút thuốc. Tiểu Song có vẻ vui, nàng không giấu được lòng mình, nói với anh Thi Nghiêu:

- Lần sau em sẽ viết một bản nhạc với tựa đề là “Phải chi đừng Quen Anh”.

Anh Thi Nghiêu nói.

- Hay lắm. Trong đó nên có những câu như thế này: “Phải chi đừng quen em thì đâu có buồn đau, nhưng quen em cũng là niềm vui, vì buồn đau còn hơn chẳng có”...

Tiểu Song nhìn Thi Nghiêu với ánh mắt long lanh. Tôi thấy tim đập mạnh, vậy là không được, không được! không thể để cho rắc rối lại xảy đến, tôi nhẹ đá chân anh Thi Nghiêu dưới bàn. Anh Nghiêu như hiểu ý tôi, anh thở dài và quay mặt nhìn lên sân khấu, nơi một nữ ca sĩ đang hát:

Mùa hoa đang nở người ơi

Sương thấm cành hoa mơ ước

Tình yêu cần sự gần nhau

Đừng để hoa rồi héo úa...

Tôi cũng thở dài.

Tối hôm ấy từ hộp đêm trở về, tôi càng thấy bối rối hơn, tôi nói với anh Thi Nghiêu:

- Nếu tình trạng này kéo dài, chắc có chuyện nữa quá.

Sự linh cảm của tôi không phải là không có căn nguyên. Hai tuần lễ sau một chuyện bất ngờ xảy đến. Hôm ấy đã chiều, anh Thi Nghiêu nói là phải đến Tiểu Song để bàn chuyện làm ăn. Tôi bảo vậy để em nhắn hộ cho nhưng anh Thi Nghiêu không chịu, anh ấy nói là không có sao đâu, nói chuyện quang minh chánh đại chứ có gì đâu mà sợ. Anh ấy cũng hứa sẽ không gây gổ với Hữu Văn.

- Anh bảo đảm với em, anh sẽ chẳng nói chuyện gì riêng tư hết.

Tôi cẩn nhẹ môi:

- Thật ư? Chớ không phải anh muốn đến gặp Tiểu Song rồi mượn cớ?

Anh Thi Nghiêu có vẻ giận.

- Thi Bình! Không lẽ anh không có quyền gặp Tiểu Song à?

Và anh quay người định đi. Tôi thấy không ổn, nên rủ thêm Vũ Nông. Chúng tôi cả ba đến nhà Tiểu Song.

Người ra mở cửa cho chúng tôi là Tiểu Song. Nàng rất vui khi thấy chúng tôi đến. Tôi đoán là Lư Hữu Văn lại vắng nhà và hình như điều tôi đoán đúng. Chúng tôi vào phòng

khách vẫn không thấy Văn, cô bé San San nay đã được năm tháng, trông mũm mĩm dễ thương, nó có khuôn mặt của mẹ, Vũ Nông nói:

- Bao giờ chúng ta mới có một đứa thế này hử em?

Tôi gạt mạnh trên vai Vũ Nông một cái đầu đinh, rồi quay sang Tiểu Song:

- Anh Văn đi vắng ư?

Tiểu Song vừa đi vào trong vừa nói.

- Không. Anh ấy đang ngủ.

Tôi nhìn đồng hồ mới tám giờ tối, không biết sao Văn lại ngủ sớm vậy, không tiện hỏi, nhưng hình như để trả lời câu hỏi của tôi, tiếng Hữu Văn đã từ phòng ngủ vang ra:

- Cô không biết là tôi không khỏe, tôi lại bận suy nghĩ cho kết cấu của truyện dài sắp viết ư? Cứ mang khách đến nhà, ồn quá!

Tiểu Song nói nhỏ với Văn điều gì, nhưng Văn vẫn lớn tiếng:

- Danh dự, danh dự à? Danh dự là cái con khỉ gì? Tại sao tôi phải giữ thể diện, danh dự cho khách của cô?

Tôi với anh Thi Nghiêu, Vũ Nông nhìn nhau. Có lẽ chúng tôi đã đến không đúng lúc. Gia đình họ đang ở trạng thái căng thẳng. Tôi nháy mắt với anh Thi Nghiêu. Càng nên đề cao cảnh giác. Như vậy cáo từ chờ dịp khác thì hơn. Chúng tôi đứng dậy, nhưng Tiểu Song đã từ bên trong bước ra:

- Xin lỗi các bạn, nhà văn thiên tài của tôi đang bận nằm trên giường chờ giải Nobel từ trên trời rớt xuống, nên không thể ra tiếp các bạn được.

Tiểu Song nói rất to, như cố ý để phòng trong nghe thấy. Và kết quả trông thấy ngay "phùm!" tiếng cửa xô mạnh và Hữu Văn trong chiếc áo thun đầm mồ hôi từ trong xông ra, mặt giận dữ:

- Cô nói thế là thế nào? nói đi, nói đi!

Tiểu Song vẫn không kém, đứng thẳng lưng lạnh lùng:

- Tôi nói vậy không đúng ư? Lúc nào cũng thấy anh chờ giải Nobel, cái thằng Nhật lùn có cái gì đáng gờm đâu? Kaquabata chỉ là một cái móng tay của Lư Hữu Văn, thế mà cũng đoạt được giải Nobel! Anh nói giỏi lắm. Anh nằm đó, anh đợi, anh không viết lấy được một tác phẩm mà cứ chờ Nobel, thì tôi nghĩ là chỉ có giải Nobel từ trên trời rớt xuống thôi, anh cứ nằm đó đi, nằm hoài, biết đâu?

Lư Hữu Văn bước tới, đưa tay lên. Dáng dấp anh ta cao lớn còn Tiểu Song nhỏ nhắn như cọng lau. Chỉ một cái tát là Tiểu Song sẽ lặn kèn. Chúng tôi bối rối, anh Thi Nghiêu phải lên tiếng:

- Lư Hữu Văn, vợ chồng phải nhịn nhục nhau. Cậu là đàn ông không có quyền đánh đàn bà.

Bàn tay của Hữu Văn bỏ xuống, anh ta vẫn gờm gờm:

- Đúng là đầu óc đàn bà!

Chỉ cần Hữu Văn nói thế là Tiểu Song nhảy tiếp vào:

- Đúng rồi, đầu óc đàn bà? Thế còn anh? Anh là đàn ông, anh phải là chủ gia đình, phải biết tính toán lo toan mọi thứ mới phải, chứ tại sao cái gì anh cũng giao hết cho tôi là sao?

Hữu Văn xanh mặt, nắm tay lại đưa ra trước mặt Tiểu Song đe dọa :

- Tôi nói cô biết, cô đừng bức bách tôi. Tôi không muốn cho người ta thấy cảnh đánh đàn bà, nhưng cô quá quắt quá, suy nghĩ hạ cấp quá. Coi chừng, đừng tưởng có anh em Thi Bình ở đây là tôi không dám. Cô chưa ngoa mấy câu nữa, cô biết tôi!

Thấy không khi quá căng thẳng. Anh Nghiêu lại bắt bình ra mặt, tôi chưa biết làm gì thì may thay, có tiếng San San khóc từ phòng vọng ra, tôi kéo Tiểu Song nói:

- Tiểu Song, đi vào đi, con đang khóc kìa, vào bế cháu ra đây.

Tôi đưa Tiểu Song vào phòng ngủ. Liếc nhanh về phía Vũ Nông nháy mắt, muốn chàng tìm lời can ngăn Hữu Văn, cũng như để ngăn cuộc chạm trán có thể có giữa anh Nghiêu với Văn.

Tiểu Song thần thờ như người mất hồn, bế con lên thay tã lót, pha sữa. Tôi đứng cạnh không có gì phụ giúp, cũng không biết nói năng gì để xoa dịu nàng. Trong khi tiếng của Hữu Văn lại lờng lờng ngoài phòng khách dội vào:

- Cô ấy khi người lấm, kiếm được mấy đồng tiền tanh hôi, là coi thường chồng. Quý vị ban nãy thấy cái thái độ trịch thượng đó chứ? Nói thật, nếu trước kia tôi mà biết mình sẽ gặp loại đàn bà này thì tôi đã ở vậy cho xong.

Có tiếng ho khúc khúc của anh Thi Nghiêu, rồi tiếng cười của anh Vũ Nông.

- Gia đình nào mà tránh khỏi lục đục, chuyện đó có gì đâu mà ông lại rùm beng?

Tiếng của Hữu Văn vẫn lớn.

- Nói cho các vị biết. Cái số tôi nó tận cùng xui rồi. Vũ Nông, cậu nhớ lại coi, lúc chúng

ta cùng thi hành nghĩa vụ, cậu thấy tôi có tài không? Tôi có khiếu về văn chương không? khi mãn hạn về, tôi đã định là sẽ không làm gì hết, chỉ để hết tâm trí cho việc viết lách mà thôi. Tôi đã định tâm là đã viết một tác phẩm về đời phải không? Như vậy cậu thấy là tôi đâu phải không có tham vọng, không lý tưởng đâu? Nhưng số tôi xui xẻo quá. dùng một cái đũa phải Tiểu Song. Cô ấy đã đem hôn nhân ra ràng buộc lấy tôi. Khiến đầu óc tôi không còn minh mẫn. Tối ngày bị vật chất gò ép. Tôi phải đi làm, đi tìm việc làm để nuôi sống gia đình, tôi phải làm thân trâu ngựa! đi làm về, thân xác mệt lả rồi lấy sức đâu mà viết? đúng ra cô ấy là người yêu chồng, cô ấy phải an ủi, dịu ngọt với tôi, đàn ông lại lên giọng chê tôi nào là lười biếng, không biết phấn đấu, chỉ biết nói chứ không biết làm. đó có phải là cả cuộc đời tôi đã bị cô ấy dẫm nát rồi không? biết đâu chẳng có Tiểu Song tôi đã đoạt giải Nobel rồi? Chớ đâu khổ như vậy? Tiểu Song đúng là một tay đao phủ giết chết cuộc đời tài hoa của tôi...

Hữu Văn còn nói nhiều nữa. Bao nhiêu tội đều trút lên đầu Tiểu Song, những uẩn ức trong lòng Văn như suối chảy chưa ngừng. Tiểu Song không phải không nghe thấy. Nàng đứng yên như pho tượng, bộ mặt không cảm xúc, mắt trừng trừng, thái độ của Tiểu Song làm tôi sợ hãi. Cái anh Vũ Nông này, khi không rồi khơi mào cho Văn nói năng lộn xộn. Chợt nhiên Tiểu Song đặt bình sữa xuống và nắm lấy tay tôi. Bàn tay lạnh giá:

- Tiểu Song, Tiểu Song làm sao thế?

Tiểu Song ngã người lên vai tôi, run giọng:

- Chị Thi Bình, em không còn chịu nổi nữa. Chị có biết là em khổ dường nào không? Em đã phải vật vã với chính mình. Nếu không có San San, chắc em đã tự sát chết mất.

Tim tôi đập mạnh:

- Đừng có ý nghĩ ngu quẩn như vậy. Tiểu Song ạ. Hữu Văn không cố tình xúc phạm em, anh ấy chỉ nói cho hả vạ thôi. Bình thường anh ấy vẫn tốt cơ mà?

- Em không thể nào chịu nổi nữa. Mỗi lần thấy em đòi bỏ nhà đi là anh ta lại quỳ xuống xin năn nỉ, nhưng chỉ được hai phút là Văn lại huênh hoang. Lúc thì em là vị cứu tinh của anh ấy, khi em lại là đao thủ phủ? Trên đời này sao lại có người như vậy hở chị Thi Bình?

Tiểu Song hỏi, đôi mắt lạnh và ngờ ngác nhìn tôi. Tôi cũng chưa biết trả lời sao thì nàng lại tiếp:

- Chị Bình, chị nói đi, em đã lấy một thằng chồng thế nào? Hắn là thiên tài hay chỉ là một thằng điên?

Bên ngoài lại có tiếng Hữu Văn vang lên:

- Khi một người đàn ông có lý tưởng, có ý chí mà bị biến thành một gã nô lệ của đồng tiền thì hắn còn làm được gì? Hắn chỉ có nước chui xuống mồ...

Tiếng thét của anh Thi Nghiêu:

- Thôi im đi! Mày không có quyền nói xấu Tiểu Song, đừng sỉ nhục nàng. Bỏ phần đàn ông của mày đứng ra là phải đi làm ra đồng tiền để nuôi sống gia đình, chứ không để cho người khác vỗ béo. Đó là chưa nói, Tiểu Song làm ra tiền nhiều hơn mày cơ mà?

Giọng cười của Hữu Văn vang lên, tiếng cười làm tôi căng thẳng:

- Ha ha! Kiếm tiền à? kiếm tiền? Tất cả chúng bây là một lũ giống nhau. Mày nói đến chuyện kiếm tiền thì tao cũng muốn làm rõ. Tiểu Song trình độ tới đâu tao không rõ ư? Soạn nhạc? Hừ? nhạc của cô ấy soạn ra đáng bao nhiêu đồng? nếu không dựa vào mày? không dựa vào cái thế lực, cái tên tuổi của mày? thì làm sao có người mua chứ? chúng bây đã làm điều gì đen tối? chúng bây kéo nhau đến vũ trường nhảy đầm. Tất cả những chuyện ấy tao biết hết chứ, phải không? đừng qua mặt. Mày muốn cấm sừng tao à?

Lời của Hữu Văn chưa dứt thì tôi đã nghe "bốp!" một tiếng, tôi hoảng hốt đẩy cửa ra vừa kịp trông thấy anh Nghiêu rút tay lại, còn Hữu Văn ngã chổng lên bàn. Bình trà, ly tách, bút giấy đang ngã ụp cả xuống đất. Tiểu Song bỗng con chạy ra. Tôi hét:

- Anh Nghiêu!

Anh Nghiêu mặt đang đỏ gay, mắt trừng trừng, anh đang hồn hển thờ, chưa bao giờ tôi thấy anh Nghiêu giận dữ đến độ như vậy. Vũ Nông nhảy tới đứng chặn giữa hai người:

- Mấy người làm cái gì vậy? Có gì thùng thảng nói, sao lại động tay động chân?

Anh Thi Nghiêu vẫn chưa nguôi cơn giận, vừa chỉ Hữu Văn vừa hét:

- Tao muốn đập vỡ mặt nó ra, cái thứ chó điên không có tình người, chẳng biết thiệt hơn gì cả.

Lư Hữu Văn đã ngồi dậy, anh ta cũng giận dữ không kém, trừng mắt nhìn anh Nghiêu, Văn nghiêng răng nói:

- Chu Thi Nghiêu, mày đã ra tay trước, được rồi, muốn thì ta làm một trận xem nào. Tao đã định đập mày một trận từ lâu, nhưng thấy tội nghiệp chiếc chân thọt của mày. Bằng không một ngón tay của tao cũng đủ đưa mày về chín suối. Bữa nay, tao với vợ tao cãi lộn, mày lại dám cả gan bênh nó, mày có tình ý với nó... Nếu yêu nó, sao mày không cưới nó làm vợ? Mày chơi cha tao, mày không chịu cưới vợ, mà mày lại ôm nó nhảy đầm... đừng hòng giấu tao bất cứ chuyện gì cả.

Anh Thi Nghiêu giận điên lên, anh nhảy tới đẩy Vũ Nông qua một bên và vùng thẳng tay vào mặt Hữu Văn, nhưng Hữu Văn đã đề phòng trước, nên né được. Hai người quần nhau, bàn ghế, chai lọ đổ ngã tứ tung. Tôi hét lên:

- Anh Vũ Nông! Anh làm gì mà đứng đấy như mất hồn vậy? Sao anh không can họ ra.

Vũ Nông giật mình bước tới nhưng cũng không sao can được cả hai. Tiếng hét tiếng la làm cho bé San San khóc thét, Tiểu Song vẫn đứng chết lặng.

- Tiểu Song, em bé khóc kìa.

Nhưng Tiểu Song không nghe thấy, nhìn hai người đàn ông đang quần nhau trên đất, nói:

- Hữu Văn mắng anh Thi Nghiêu là thọt chân, nhưng chị Thi Bình ạ! Chị hãy cho anh Nghiêu biết, thọt chân chẳng phải là tật nguyên, chỉ có những kẻ đầu óc dơ bẩn, hành vi gian dối, vô trách nhiệm mới là kẻ tật nguyên. Hữu Văn mới chính là kẻ tật nguyên.

Lời của Tiểu Song thật rõ khiến anh Thi Nghiêu đang đánh nhau còn nghe. Anh buông tay Hữu Văn ra, trố mắt. Hữu Văn thì như con hổ dữ, hùng hổ vung tay đánh. Anh Vũ Nông đã kịp thời giữ lấy tay Văn. đánh không được hấn bắt đầu chửi.

- Tiểu Song, cô yêu hấn sao không lấy hấn đi, cô còn liều đi bênh vực hấn. Đúng là số tôi xui mười tám kiếp mới gặp cô, mới lấy cô làm vợ. Cô đã giết chết tương lai của tôi, giết chết danh dự và hạnh phúc của tôi, khiến tôi không thể nào thành công trên cõi đời này. Cô là một thứ đao thủ phủ!

Tiểu Song im lặng lắng nghe một chút nói:

- Con tôi nó lại khóc.

Tiểu Song cắn nhẹ môi.

- Thế này thì làm sao sống được nữa.

Và nàng quay người đi vào phòng.

Còn lại Lư Hữu Văn tiếp tục chải rửa, tiếp tục trút lên đầu Tiểu Song trăm tội ác. Cái thái độ lòng lộn của Văn làm anh Vũ Nông không dám buông hấn ra, chỉ buông lời khuyên nhủ. Còn anh Thi Nghiêu, vẫn ngồi yên trên sàn nhà ngơ ngẩn. Giữa lúc đó, tôi thấy cửa phòng ngủ chợt mở. Tiểu Song bế em bé, như con lóc chạy nhanh ra cửa ngoài. Tôi bàng hoàng, không biết chuyện gì vừa xảy ra. Tôi chỉ kịp hét:

- Anh Vũ Nông, đuổi theo, đuổi theo xem Tiểu Song đi đâu kìa.

Vũ Nông buông vội Hữu Văn ra, chạy ra cổng. Anh Thi Nghiêu cũng đứng bật dậy, tôi cũng thế. Ba chúng tôi cũng chạy theo ra nhưng Tiểu Song ở đâu chẳng thấy. Có mấy chiếc Taxi đang xuôi ngược. không biết Tiểu Song đã ngồi trên chiếc taxi nào. Tôi chợt linh cảm một điều gì không hay.

- Trời ơi, phải đuổi theo, phải tìm cho được Tiểu Song nhanh lên!

Anh Thi Nghiêu luống cuống nhìn tôi, rồi chạy nhanh ra phố. Tôi quay đầu lại, thấy Hữu Văn đang đứng tựa cổng bờ phờ, nét giận dữ ban nãy đã biến mất, chỉ là một khuôn mặt thiếu não.

- Chị Thi Bình, tôi đã làm gì thế? Quý đã ám tôi, tôi chẳng hề có ý nói những điều như vậy, đúng là quỷ ám. Tiểu Song hiểu tôi mà sao vẫn giận tôi? Tôi điên rồi, đúng là tôi đã điên, sao tôi lại chải Tiểu Song? Tôi yêu nàng mà...

Vũ Nông chẳng tỏ ra lưu ý lời biện bạch của Văn, anh nắm lấy tay tôi nói:

- Thôi chúng ta về, anh đưa em về nhà trước, sau đó anh sẽ đi tìm Tiểu Song sau.

hết: [Chương 18](#)

QUỲNH DAO

Bên Giòng Nước

Chương 19

Mãi thật khuya khi cả nhà đang ngồi đông đủ ở phòng khách, thì vẫn chưa tìm được Tiểu Song. Chị Thi Tịnh và anh Lý Khiêm nghe tin cũng đến. Anh Lý Khiêm đề nghị đi báo cảnh sát, anh cũng tự động đến Sở cảnh sát dò tìm danh sách các nạn nhân giao thông. Anh Vũ Nông thì đến Sở Nội Chính tìm danh sách khách trọ trong khách sạn. Chỉ có anh Thi Nghiêu là khùng nhất cứ lung sục khắp nơi các phố dài Bắc, cứ cách hai tiếng đồng hồ lại điện thoại về nhà hỏi tin Tiểu Song. Tôi hỏi:

- Anh đang ở đâu thế?

- Tìm Tiểu Song.

- Thành phố lớn như thế này, anh tìm ở đâu chứ?

- Anh đang ở trên cầu, nãy giờ cầu nào anh cũng tìm hết rồi, từ cầu Trung Chánh, Trung Sơn đến Trung Hưng.

- Nhưng ở trên cầu làm gì có Tiểu Song?

Giọng anh Thi Nghiêu run run:

- Anh sợ cô ấy nhảy sông tự tử. Em có nhớ bản nhạc “Bên Dòng Nước” không? Anh có

linh cảm, cô ấy sẽ nhảy sông.

Và anh Thi Nghiêu cắt ngang đây nói. Tôi thần thờ và liên tưởng đến cảnh anh Thi Nghiêu đang hót hải đi từ cây cầu này sang cây cầu khác. Anh đứng bên này dòng... sục sọi tìm kiếm... “Bên Dòng nước”... “Bên Dòng Nước”...

Sóng nước mây núi cỏ non xanh,

Có người thiếu nữ đứng bên dòng...

Người con gái cũ giờ như nước...

Trôi giữa dòng đời mắt đắng cay...

Tôi nhớ tới bài hát, rồi nhớ tới hình ảnh Tiểu Song lúc ngồi cạnh đàn với tấu khúc. đột nhiên tôi rùng mình. tôi cũng linh cảm... Biết đâu... Biết đâu điều anh Thi Nghiêu nghĩ chẳng là sự thật.

Mười hai giờ rưỡi khuya. Anh Lý Khiêm quay về. Anh nhún vai và khoát tay. Vậy là chẳng tin tức. Một giờ khuya Vũ Nông về kiểm hết tất cả khách sạn, vẫn không có tên Tiểu Song. Và một giờ rưỡi khuya, anh Thi Nghiêu cũng thất thiếu trở về, anh không nói gì hết, chỉ đốt thuốc ngồi thở khói trên ghế tựa.

- Cầu nào tôi cũng đi hết. Gió đêm thật lạnh và thật to, rồi sương mù, vậy mà Tiểu Song vẫn không thấy.

Mọi người đều ngồi đấy, đầu rất mỏi mệt nhưng vẫn không ngủ được. Ai cũng đều lặng yên theo đuổi ý tưởng riêng của mình. Nội thở dài:

- Nếu biết sớm thế này, lúc ở bệnh viện, Nội đã không ngăn chuyện nó ly dị.

Mẹ tôi trách cha.

- Cũng tại anh Tư Canh hết. Ngay lúc mới gặp thằng đó, cứ khen nào là có chí lớn, có lý tưởng, khác người làm cho con nhỏ phải xúc động, đã cứu người thì phải cứu cho trọn, con nhỏ bây giờ khổ. Biết vậy, cứ để cho nó ở lại Cao Hùng phải hơn không?

Cha tôi nói.

- Em nói thế cũng không phải, không lẽ em quên là lúc đầu em cũng khen lấy khen để Hữu Văn ư?

Chị Thi Tịnh nói.

- Chuyện này cha mẹ chẳng ai lỗi cả. Tiểu Song đã yêu và chọn Hữu Văn làm chồng, chứ đâu ai ép buộc đâu? Cái sai ở đây là do chính Tiểu Song chọn lầm người chứ đâu phải cha mẹ?

Anh Vũ Nông nói.

- Ai mới đầu mà không lầm? Mới tiếp xúc lần đầu ai lại chẳng thấy Hữu Văn tài hoa, học thức rộng? Phải nói ở đây chúng ta đều đánh giá sai.

Nội tôi thở dài.

- Hừ. Bởi vậy cái gì mà thấy nồ quá, phô trương quá, ta phải coi chừng. Chọn chồng chọn vợ cũng vậy, kiếm thứ thiệt thà ít nói coi bộ chắc ăn hơn. Thôi bây giờ chúng con đi ngủ hết đi, mai còn phải đi tìm một chuyến nữa đây.

Anh Thi Nghiêu cố chấp:

- Ai ngủ thì ngủ, con không ngủ, con ngồi đây đợi điện thoại.

Tôi nói:

- Em cũng không ngủ, vì có vô giường em cũng không nhắm mắt được.

Vũ Nông nói.

- Vậy tôi cũng thức với quý vị.

- Tôi ở đây chờ tin tức.

Chị Thi Tịnh nói. Thế là chỉ có những người lớn tuổi đi nghỉ, còn lại lớp trẻ tôi đều thức. Mọi người ngồi yên, nghe cả tiếng gió thổi vi vu ngoài vườn với ánh đèn vàng vọt của cây cột đèn hiu hắt. Đêm thật tĩnh mịch, thật buồn, cô đơn, trái tim tôi thổn thức trong lòng. Tiểu Song! Tiểu Song! Bây giờ em ở đâu?

Lúc đó khoảng ba giờ sáng. Chợt nhiên có tiếng chuông cửa reo. Cả nhà ai cũng giật mình. Ai cũng đứng bật dậy. Anh Vũ Nông là người nhanh chân nhất, anh chạy ra mở cổng và chúng tôi ủa theo sau. Cổng vừa mở, Vũ Nông hét lớn:

- Trời ơi, Tiểu Song, Tiểu Song đã về rồi.

Tiểu Song đã về, chúng tôi mừng quá ôm lấy nhau. Nội chỉ chấp tay nói:

- Nam mô a di đà Phật!

Kế tiếp chúng tôi thấy Vũ Nông dìu Tiểu Song vào nhà. những bước chân chập choạng mệt mỏi. Tiểu song phờ phạc như một xác chết biết đi. Trên tay vẫn ôm chặt đứa con gái, đến thềm, nàng ngước lên nhìn chúng tôi, đôi mắt thất thần, sâu thẳm.

- Con không còn chỗ nào khác để đi, nên phải đến đây.

Nói xong là Tiểu Song ngã xuống. Anh Thi Nghiêu nhanh tay đỡ kịp. Tôi lập tức bế lấy đứa bé, để anh dễ diu Tiểu Song vào phòng khách. Đứa bé được bọc trong chăn dày, nên ngủ rất hờn nhiên. Mọi người rối rắm, chạy đi kéo bàn, kéo ghế. Tiểu Song lại được đặt ngồi dựa trên ghế salon. Anh Thi Nghiêu ngồi gần đấy vừa vui vừa tủi, ngắm lại Tiểu Song. Tiểu Song uể oải nhướng mắt lên nhìn tôi.

- Chị Thi Bình, con tôi đâu?

Tôi nói.

- Con nó đang ngủ. Em yên tâm đi, nó ngoan lắm.

- Tối giờ uống sữa rồi đấy, lúc đi em không có mang sữa theo.

- Tôi sẽ đi mua ngay.

Anh Lý Khiêm nói và lập tức chạy bay ra cửa. Tôi vội réo theo.

- Nhớ mua bình sữa luôn nghen.

Nội nói.

- Nửa đêm nửa hôm làm gì có ai bán bình sữa?

Nhưng anh Lý Khiêm đã nói vọng lại:

- Nhà con có sẵn.

Chúng tôi nhìn nhau, rồi nhìn chị Thi Tịnh cười. Chị Thi Tịnh đỏ mặt:

- Bác sĩ báo là có lẽ là có rồi, ông điên đó vừa nghe nói đã chạy đi lo đủ thứ tả lột, bình sữa...

Nếu không có Tiểu Song nằm bất động trên ghế, cái tin kia hẳn làm cả nhà tôi vui loạn lên. Nhưng bây giờ thì mọi sự lo lắng đều tập trung bên Tiểu Song. Anh Thi Nghiêu sau khi nhìn Tiểu Song chán chê, đã đi vào trong làm một ly cà phê nóng bùng ra. Nội thì làm hai cái trứng chiên ốp la và mấy miếng bánh mì. Ai cũng cho là Tiểu Song hẳn đói lắm, mà thật vậy, Tiểu Song bùng ly cà phê lên uống muốn không nổi. Tay nàng run run, tôi phải bước tới đỡ giùm, nàng uống mấy hớp, Tiểu Song có vẻ khỏe một chút. Nội lấy bánh mì kẹp trứng chiên đưa cho nàng, Tiểu Song cầm lấy ăn ngay. Anh Thi Nghiêu ngồi đấy lặng lẽ nhìn, chăm chú nhìn nỗi đau và thương cảm như hiện rõ lên mắt anh. San San buông tiếng khóc. Tiểu Song đưa tay muốn bồng con. Tôi vội trao cháu bé cho nàng, Tiểu Song khóc, những giọt lệ rơi trên mặt con. đứa bé có vẻ đã đói, nó nuốt ngay những giọt nước mắt đó. Tôi thấy mũi lòng. không phải chỉ có một mình tôi, mà tất cả mọi người có mặt ở đấy đều rơi lệ

Chỉ mấy phút sau, anh Lý Khiêm mồ hôi ướt đầm từ ngoài trở về, anh không những chỉ mang bình sữa, sữa bột, mà mang cả tã lót và áo quần khiến chị Thi Tịnh nhìn thấy phải đỏ mặt. Mọi người lại bận rộn lên, rửa bình, pha sữa, chỉ một lúc sau là đứa bé có sữa bú, nó vừa bú vừa cười, nụ cười trẻ thơ vô tội làm chúng tôi xúc động. Sau khi San San đã bú no, mẹ tôi đỡ lấy cháu nựng nịu.

- May là chú Khiêm của con chu đáo, mang cả quần áo và tã lót, bằng không chắc con phải trần truồng.

Sau đó mẹ tôi và Nội là hai người bận rộn nhất, pha nước tắm cho cháu, thoa phấn rồi thay quần áo. đứa bé mát mẻ bắt đầu ngủ ngon, Nội mang nó vào giường của người, rồi quay ra phòng khách nói với Tiểu Song.

- Tiểu Song, Nội đã chuẩn bị giường cho con, vào ngủ đi. Thấy chưa? Làm gì khổ như vậy, để mắt sung húp thế?

Và Nội ra lệnh:

- Tất cả đi ngủ hết, có chuyện gì ngày mai sẽ nói.

Nhưng Tiểu Song đã ngăn lại:

- Không được, ở đây có mặt đông đủ, xin tất cả hãy ở lại đây, tôi có chuyện muốn nói, bao giờ tôi nói xong đi nghỉ cũng không muộn.

Thế là mọi người ngồi xuống, im lặng nghe Tiểu Song. Giọng của nàng rất rõ ràng và bình tĩnh.

- Nội, hai bác và các anh chị, có biết không? Tối qua con đã bế cháu San San ra khỏi nhà, lúc đó con không muốn sống nữa, con quyết định hai mẹ con con cùng chết vì con không muốn thấy San San bị cha nó làm khổ, con đã nghĩ mình và con cùng chết, như một sự giải thoát, sẽ không còn những phiền muộn đau khổ bám theo. Thế là con gọi một chiếc Taxi, chúng con đến nhà ga xe lửa, con định bao giờ xe lửa chạy, con sẽ ôm con nhảy vào đầu máy. Nhưng khi nhìn thấy những đường rầy con lại do dự, con không nhẫn tâm để mọi người nhìn thấy con của con chết mà thịt da be bét, thế là con bỏ đi đến cửa cống số 13, con định nhảy xuống nước nhưng đứng ở bên bờ nhìn xuống giòng nước lặn tẩn, con lại cảm thấy không thể để cho con của con phải chết một cách lạnh lẽo như vậy...

Bất giác tôi quay sang anh Thi Nghiêu đang phì phà điều thuốc, nhưng mắt anh đã long lanh những giọt lệ.

-... Giữa lúc con còn đang phân vân, thì chợt San San khóc, con cúi xuống nhìn nó một khuôn mặt ngây thơ vô tội, lòng con chợt bàng hoàng. Con có quyền giết mình, nhưng con không có quyền giết nó. Thế là con trèo lên khỏi bờ đê và lang thang khắp phố, con định tìm chỗ nào an toàn để gọi lại cháu San San, và con cũng đã từng đến đây...

Tiểu Song ngừng lại nhìn chúng tôi. Bây giờ chúng tôi đều thấy tiếc rẻ, phải chi cho một người ngồi cạnh ở cửa, thì biết đâu đã giữ được Tiểu Song. Nàng lại tiếp:

- Con định đặt bé San San ở trước cửa vì con biết ở nhà này ai cũng yêu trẻ chắc chắn là con của con sẽ được nuôi dưỡng nên người. Nhưng khi con đặt nó xuống, con lại do dự vì bé San San đã được sinh ra bởi con, nó là con của con, chứ đâu phải cháu của nhà họ Chu? Nó bị sanh ra chứ đâu phải nó muốn, con lấy tư cách và quyền lợi gì để từ chối cái nghĩa vụ của mình, đem gánh nặng trút cho nhà họ Chu? Thế là con lại bồng nó lên đi tiếp. Con lại nghĩ con cái thì có cha có mẹ, nếu mẹ chết thì con phải sống với cha, thế là con lại bồng cháu trở về nhà cũ, nhưng rồi chợt nhiên con nhớ lại lời Hữu Văn đã nói " Anh không muốn có con" Anh ấy đã bảo con, phải đi nạo thai từ đầu nhưng con không chịu, và con đã sinh ra nó. Con nhìn bé San San và nói không, không được, mẹ không thể giao con cho cha vì cha con có yêu con đâu? " Sự thật là thế. Hữu Văn ngoài những mộng tưởng trên đời, anh ấy không cần cái gì hết, nếu con giao bé San San cho anh ấy, thì nó sẽ sống bi đát hơn là cùng chết với con, và thế là con đi mãi, không tìm được lối thoát, bồng con lang thang đầu đường xó chợ, bé San San bắt đầu đói, con lại không một xu trong túi. Nó khóc con càng rối rắm hơn, con đã sống những giây phút hãi hùng nhưng con thấy mình vẫn còn trách nhiệm. Dù gì nó cũng là con của con. Con phải nuôi dưỡng nó nên người. Nó phải sống và đương nhiên con phải sống theo. Nhưng chúng con sẽ sống ở đâu? Con là một đứa trẻ mồ côi cả cha lẫn mẹ, lại không có thân nhân, có chồng lại chẳng ra chồng. Suy đi tính lại mãi con chỉ còn một chỗ nương tựa duy nhất là gia đình họ Chu này. Nghĩ thế, con lại trở về đây.

Tiểu Song dứt lời, cả nhà tôi đều rung rung nước mắt. Nội bước đến ôm Tiểu Song vào lòng, nghẹn ngào:

- Cũng may là con biết suy nghĩ, nhờ con biết nghĩ chứ bằng không là nguy rồi! Từ nay về sau con đừng đại dốt như vậy nữa nghe, hứa với Nội đi! Con hãy nhìn Nội nè. Bảy mươi mấy tuổi rồi mà Nội vẫn yêu đời, còn con mới có chút xiu, tương lai còn dài sao con đành tìm đến cái chết?

Anh Thi Nghiêu giờ mới mở miệng. Anh xúc động.

- Tiểu Song! Từ rày về sau em đừng như thế. Em không có quyền làm như thế nghe không?

Tiểu Song buồn buồn nhìn Nội rồi nhìn anh Thi Nghiêu:

- Vâng em hứa. Từ rày về sau em sẽ không bao giờ tìm đến cái chết nữa. Nhưng có một điều, Nội và hai bác cần giúp đỡ con.

Nội hỏi:

- Có chuyện gì con cứ nói, bất cứ chuyện gì dù khó khăn cách mấy, Nội cũng sẵn sàng giúp con.

Tiểu Song cúi đầu nhìn xuống, một lúc sau nói:

- Nội ơi, muốn thấy được ấu trĩ và sự sai lầm của mình thì phải có can đảm phải không Nội? Muốn thấy sự thất bại của hôn nhân thì càng phải dũng cảm hơn... Khoan! khoan! anh Vũ Nông với anh Lý Khiêm đừng đi đâu hết, em đã đưa con em đến đây là em đã coi đây là nhà em, và các anh chị là người trong gia đình, hãy ngồi lại nghe em trình bày tất cả.

Chúng tôi ngồi lại, yên lặng. Tiểu Song thở dài rồi tiếp:

- Các anh chị có nhớ lần đầu Hữu Văn xuất hiện ở đây không, anh ấy nói chuyện văn học, chuyện trước tác, nói về lý tưởng và sự ước mơ, về thói đời và cả giải Nobel, đáng anh ấy quốc thước, giọng nói khoan thai, hùng hồn, em đã bị chinh phục hoàn toàn, rồi chúng em kết bạn. Trong thời gian bảy tháng Văn không viết được một tác phẩm, Văn có hàng trăm lý do. Nhưng lý do quan trọng nhất là bởi vì em không lấy anh ấy. Anh ấy đổ lỗi vì không có nhà, không có một cuộc sống ổn định, không có người chăm sóc nên không làm sao

viết được, cách lý luận và ngụ ý của anh Văn thì ở đây ai cũng đều biết nhưng lúc đó vì em quá yêu Văn, quý trọng và sùng bái Văn cũng vừa lúc được anh Thi Nghiêu đưa cho mười ngàn đồng tiền tác quyền, nên em quyết định lấy Văn để giúp chàng hoàn thành mộng ước. Chúng em lấy nhau rồi, em hoàn toàn sống cho anh ấy, em làm hết mọi việc để Hữu Văn yên tâm viết, nhưng anh Văn vẫn không viết được chữ nào, thế là em lại giúp anh ấy nói dối, em đem lý do này lý do nọ ra để che giấu sự bất tài của Văn, để các anh chị yên tâm, nhưng bên cạnh đó em cũng hết lời an ủi, khuyến khích, để Văn không chán nản. Công việc nhà một mình em gánh, nhưng cuộc sống gia đình càng ngày càng khó khăn, đôi lúc vui miệng em nói thì Văn lại bảo đừng nhắc chuyện gạo, củi, lửa trước mặt anh ấy, muốn làm vợ một người sắp đoạt giải Nobel thì phải chấp nhận cực khổ. Khi ở nhà không còn một cắc bạc, em cũng không dám nói cho Văn nghe. Cũng may có anh Nghiêu cho chiếc đàn dương cầm kịp lúc, em thu được một số học trò, kiếm tiền trang trải gia đình. Nhưng rồi Văn lại nói tiếng đàn của em đã đuổi mất cảm hứng của anh ấy, và học trò của em cũng bị đuổi luôn. Hữu Văn mỗi ngày mỗi đổi tính, trở nên thô lỗ, hờ tít là anh giận, anh chửi, chửi xong lại hối hận, nhưng vì yêu Hữu Văn nên em bỏ qua, em nghĩ Văn bội bạc như vậy vì ở vào thời kỳ quá độ, mỗi một thiên tài đều có một tật xấu riêng của mình, chẳng hạn như Van ghog, trong một lần nổi điên đã tự cắt tai của mình. Sau khi Văn kiếm được việc làm, cuộc sống của em chẳng những không thoải mái mà còn bi đát hơn. Anh ấy bắt đầu chửi, trách em. Anh ấy bảo là vì em mà anh ấy phải đi làm, nên không lấy được giải Nobel! Chị Thi Bình!

Tiểu Song ngừng một chút nhìn tôi rồi nói:

- Chắc chị thắc mắc tại sao mỗi lần chị đến chơi đều thấy chúng em cãi nhau? Đó không phải là vì Văn không ưa chị, mà chuyện cãi nhau của chúng em bây giờ đã trở thành cơm bữa. Văn lúc nào cũng nói: "Em là sao khất của anh, và chuyện lấy em là một lầm lẫn lớn của cuộc đời."

Anh Lý Khiêm chen vào:

- Tiểu Song, sống với những người như thế làm sao em chịu nổi, sao không tìm cách xa

nhau càng sớm càng hay?

Tiểu Song quay sang nhìn anh Lý Khiêm:

- Anh tưởng là em chưa thử qua sao? Em đâu phải là gỗ đá, em đã từng đề cập với Văn, có điều em chỉ vừa mới đề nghị sống riêng là Văn đã nhảy đồng lên, em nói để anh ấy ở một mình, anh ấy sẽ chuyên tâm viết. Nhưng Văn lập tức ôm chầm lấy em hồi hận và khóc đổ lỗi cho sức khỏe, vì bận đọc không viết được, anh ấy nhận có lỗi rồi, nhưng đó là lời vô tâm, lời qui ám, anh ấy ca em là thiên thần, nếu sống không có em anh ấy sẽ chết mất, và thế là em khóc, em phải ôm lấy anh ấy và lại vỗ về. Em thề là em sẽ không xa anh ấy và tha thứ tất cả, rồi Hữu Văn bắt đầu đánh bạc, từ đó cuộc sống là những chuỗi ngày tận thế, tất cả những gì quý giá trong nhà có thể bán được, anh ấy đều chôn kè cả chiếc nhẫn cưới. Em đã khóc, đã van xin cầu khẩn, nhưng Hữu Văn bảo tại gia đình không có hạnh phúc, không ấm cúng nên anh ấy phải tìm thú vui bên ngoài. Em đã suy nghĩ kỹ và nghĩ thật kỹ điều Văn nói. Không hẳn là không lý do, tại ta chưa đóng trọn vai trò của người vợ hiền, nhưng muốn làm người vợ hiền thì phải làm sao? Văn lại nói: đánh bạc là một thú vui quên lãng duy nhất, nhờ nó anh mới quên được sự đau khổ, quên được cái mà anh gọi là thất bại của sự nghiệp viết lách. Trong đó nguyên nhân cơ bản nhất của sự thất bại là em.

Tiểu Song ngưng lại một chút, hớp một ngụm trà tiếp.

- Tóm lại, từ lúc quen với Hữu Văn, nghe Văn thao thao bất tuyệt, phê bình các nhà văn hiện đại không đáng một xu cho đến lúc anh ấy chuẩn bị viết truyện dài có tựa đề “Gã điên với Thiên Tài”. Em cũng không biết Hữu Văn là một thiên tài hay chỉ là một gã điên, là một thánh nhân hay chỉ là một gã vô tích sự. Bây giờ thì em đã biết rồi, anh Hữu Văn không là một cái gì hết, anh ấy chỉ là một gã “chí lớn tài hèn” đáng thương. Chính vì có chí lớn mà không có thực tài, nên anh Văn đã đau khổ, đau khổ thật sự, và em, em đã trở thành mục tiêu để anh ấy trút hết những căm hờn trong đầu.

Tôi đề ý, cha đang chăm chú nghe Tiểu Song nói. Và anh Thi Nghiêu thì lúc nhìn Tiểu

Song thương hại, lúc lại giận dữ, nhưng anh ấy cố gắng kiềm chế, Tiểu Song nói tiếp:

- Cuộc sống hôn nhân coi như hoàn toàn thất bại. Các anh chị có biết không, lúc đầu là sự sùng bái, chiêm ngưỡng, kế tiếp là sự đồng tình, rồi sau đó là thương hại. Khi người đàn bà không còn thấy nể vì ông chồng của mình nữa thì cuộc hôn nhân coi như đã lung lay. Kế tiếp lại xảy ra chuyện Hữu Văn đoạt chiếc mặt ngọc, trong lúc em thập tử nhất sinh ở bệnh viện, thì ông ấy lại thản nhiên nơi sông bạc. Thú thật khi tỉnh dậy, em đã thấy lòng mình lạnh giá, em đã cương quyết là sẽ không đồng tình, không tha thứ cho Hữu Văn nữa và như vậy sẽ không để Hữu Văn xin lỗi làm lành. Nhưng cuối cùng là em lại mềm lòng ngay. Chuyện đó phần lớn cũng tại lời khuyên của Nội.

Nội tròn mắt ngỡ ngàng:

- Con nói gì? Hôm đó Nội khuyên làm sao?

- Nội nói là, nếu lúc đầu con đã nhận Văn làm chồng, thì dù có tốt xấu thế nào cũng là chồng mình, định mệnh đã an bài, và con nghĩ tại con chọn, hôn nhân đó chính con lựa chọn, con đã không thêm hỏi cả ý kiến của hai bác, thì hậu quả con phải gánh chịu? Con thấy mình thua, thua thật sự. Con không phiền trách ai hết, con không có quyền để con của con thành đứa không cha, vì vậy con đã tha thứ cho Văn.

Tiểu Song thở dài:

- Đã biết lỡ sa xuống địa ngục, lại không leo lên được thì bi đát vô cùng. Như các anh chị biết, trở về với Văn, cuộc sống của em càng khổ. Em biết anh Thi Nghiêu là người hiểu em hơn ai hết, bản chất hào爽 và tự ái của em rất lớn. Có đau khổ cách mấy em cũng cắn răng chịu đựng, nhưng anh Văn cứ suốt ngày kiểm chuyện, hết chửi mắng vợ con, đến chửi công việc đang làm, chửi trời chửi đất, không từ một ai. Anh ấy nói là đi làm tại vì em với con. Nhưng em xin thề trước mặt con: Từ lúc Hữu Văn đi làm tới giờ em chưa hề cầm được một cắc tiền lương của anh ấy. Vì tiền lãnh lương ra kia vừa tới công là mấy

con nợ cò bạc đã vây quanh thanh toán sạch hết trơn rồi. Kết quả em và con đã phải sống dựa vào tiền làm nhạc cho các hãng đĩa.

Tiểu Song ngẩng lên buồn bã:

- Chuyện xảy ra vừa qua, các anh chị đã biết hết, em không cần kể lại. Từ ngày Hữu Văn đòi bán đàn dương cầm không được em đồng ý, là Văn bắt đầu bôi bác em nào là: đó là tặng vật của tình yêu... là là... đủ thứ. Hữu Văn biết rất rõ là không phải như vậy, nhưng vẫn sử dụng vũ khí đó để dày vò em, để hạ nhục và làm tổn thương tự ái em. đến lúc em nổi giận, Hữu Văn lại xuống nước hối hận đau khổ... Em thông cảm Văn, nhưng bây giờ thì không còn chịu đựng nổi nữa.

Tiểu Song quay sang cha tôi:

- Thừa hai bác, thừa Nội. Tính con ngang bướng xưa nay, hay tự ái hão, nên khi gặp điều gì khó khăn con cũng cố cắn răng chịu đựng. Lúc cha con mất, con cũng cố hết sức để không rơi một giọt nước mắt. Nhưng bây giờ con thấy thua rồi, cái sự tự phụ, ngang nghạnh kia, chẳng giúp ích được gì cho con. Sự hiểu biết của con về cuộc đời quá ít, con đã phải trả một giá khá đắt, và bây giờ con nghĩ, biện pháp tốt nhất để cứu con, cứu Văn và bé San San là... phải ly dị.

Tiểu Song làm cả gian phòng lắng xuống:

- Con nói ly dị không phải là vì bồng bột nhất thời, mà là sự suy nghĩ chín chắn. Ly dị sẽ cứu được cả ba. Vì cái lý do thất bại mà Hữu Văn thường đưa ra là sự hiện diện của con. Biết đâu loại bỏ trở ngại này, anh ấy sẽ thành công? Nếu không suốt ngày con sẽ bị dày vò, không phải chỉ mình con mà cả anh ấy nữa. Nên ly hôn sẽ cứu được cả ba, và chúng con đều có thể làm lại cuộc đời mình. Bác Chu biết không, trước cái chết, con người thường ngỡ chân lý là hy sinh cuộc hôn nhân đau khổ còn hơn giết chết cả một đời người.

Mẹ hỏi:

- Nhưng liệu Hữu Văn nó có chịu ly dị không?

Tiểu Song nói:

- Anh ấy sẽ không chịu. Vì vậy, con cần Nội, hai bác và các anh chị đứng về phía con để thuyết phục Văn. Con biết chắc rằng Văn sẽ nói con chuyện nhỏ xé ra to, rồi anh ấy sẽ tỏ ra ăn năn hối hận, đổ lỗi cho là vì quá yêu con. Nhưng nếu con tha thứ một lần nữa, thì cuộc sống khốn khổ lại tái diễn và con chỉ còn nước cuối cùng là tìm đến cái chết thôi.

Anh Lý Khiêm quyết định đầu tiên:

- Tôi sẽ đứng về phía cô, Tiểu Song, tình trạng này không thể không ly dị được.

Anh Thi Nghiêu nhiệt tình:

- Chỉ cần Vũ Nông nữa thôi. Vì theo luật pháp của Trung Quốc chỉ cần có chữ ký của hai người chứng, là cuộc ly hôn sẽ có hiệu lực.

Mẹ nhìn anh Thi Nghiêu. Tôi cũng tự hỏi. Tại sao anh ấy lại rành thủ tục này như vậy?

Anh Thi Nghiêu thì không để ý, nói luôn:

- Chúng tôi ở đây đều đứng về phía cô.

Tiểu Song nhìn cha với đôi mắt cầu khẩn. Nước mắt rơm rớm mi. Cha tôi đành thở dài:

- Nếu con đã suy nghĩ kỹ rồi, thì bác nghĩ là... đó là biện pháp đúng... Bác cũng đứng về phía con.

Lời của cha làm Tiểu Song xúc động, cô bé ngã người ra sau như một lực sĩ sau phút giây cố gắng đã về đến đích.

hết: [Chương 19](#),

QUYỀNH DAO

Bên Giòng Nước

Chương 20

Đêm hôm ấy khi chúng tôi bắt đầu đi ngủ thì trời sắp sáng. Thời gian quá ít ỏi đối với những người phải đến sở làm. Nội rất chu đáo, người đã điện thoại xin phép cho tôi với chị Thi Tịnh nghỉ một hôm. Anh Vũ Nông thì không thể vắng mặt ở phiên tòa, còn anh Thi Nghiêu và Lý Khiêm, công việc ở đài truyền hình thì chỉ bắt đầu từ xế trưa nên có thể chợp mắt một chút. Sau một đêm quá nhiều sóng gió, chúng tôi cũng khó chợp mắt được.

Tiểu Song lại ngủ trong phòng tôi. Nội vì muốn Tiểu Song không bị quấy rầy nên bé San San được ở phòng người. Tiểu Song có vẻ khá mệt, nên khi đặt người lên chiếc giường mà cách đây hơn một năm từng ngủ. Tiểu Song chỉ nói:

- Chị Bình ơi, em giống như một chú ngựa, sau bao năm buông vó trên sa mạc, lũng sâu, xông pha nơi hoang dã đã bị sút móng, bị chấn thương cả người, bây giờ mệt mỏi nhưng đã tìm về được mái ấm.

Mặc dù Tiểu Song yêu và lấy Hữu Văn gần hai năm. Nhưng khi trở về, Tiểu Song vẫn như một chú chim non bé bỏng. Tôi đắp chăn cho Tiểu Song và nói:

- Chị rất sung sướng đón em về.

Tiểu Song lắc đầu, định nói gì nhưng lại thôi. Nàng nhắm mắt lại và thiếp đi. Tôi nằm cạnh lòng bồi hồi, mắt cứ ráo hoảnh không làm sao ngủ được, trần trọc mãi một lúc rồi

cũng ngủ. Nhưng khi tiếng ồn ào bên ngoài làm tôi mở mắt ra thì đã 12 giờ rưỡi trưa. Tôi còn muốn nhắm mắt ngủ tiếp nhưng tiếng Lư Hữu Văn ngoài phòng khách làm tôi tỉnh hẳn. Hay lắm. Thế mà còn dám mò đến đây.

Tôi vào phòng vệ sinh rửa mặt, chải đầu, và khi bước ra phòng khách thì cả nhà đông đủ, kể cả Tiểu Song. Lư Hữu Văn đang bút đầu bút tai nói:

-... Em nghĩ kỹ đi Tiểu Song. Em là người hiểu anh nhất trong cõi đời này... Anh đâu có muốn như vậy. Vì anh viết không được, anh thối chí, anh đau khổ, nôn nóng, anh không kèm chế được lòng mình, mới sơ sót thế. Anh là một thằng chồng tồi, tồi nhất thế gian. Em hiểu anh. Anh nói một cách vô tâm, chứ anh đâu cố tình xúc phạm. Em đừng để tâm chuyện đó. Anh biết em là con người độ lượng, em thương anh và thương con. Tồi qua, anh hoàn toàn bị quỉ ám. Anh cũng không biết mình đã lỡ lời nói gì, sai lầm gì. Bây giờ trước mặt em, trước mặt anh Thi Nghiêu, Thi Bình, Vũ Nông và đủ cả nhà, anh xin nhận lỗi, anh xin lỗi em. Hãy để đám mây kia tan đi, em đừng làm phiền Nội, hai bác và các anh chị ở đây nữa.

Thú thật nếu là một người nào khác, hiểu biết Hữu Văn không nhiều thì tôi đã tin lời Văn. Nhưng thực tế, bao nhiêu lần xảy ra trước mặt, rồi chuyện đêm qua, những lời "xin lỗi", "hối hận", "thuyết phục" kia đã không còn đủ sức thuyết phục nữa. Mặc dù tôi vẫn xúc động. Làm sao tránh khỏi khi con người ta là con vật thích nghe chuyện bùi tai, ru ngủ?

Tiểu Song trái lại tỏ ra rất cứng rắn. Nàng ngồi yên bất động chờ Văn nói hết mới mở lời.

- Anh nói hết chưa?

Lư Hữu Văn thở dài, sự khổ tâm hiện lên trên khuôn mặt hốc hác.

- Nói hết gì? Lòng tốt của em đối với anh làm sao kể hết, còn sự xấu xa của anh chẳng biết lấy gì để che giấu...

Tiểu Song cắt ngang.

- Vậy thì ở đây ai cũng bận rộn hết, anh đừng kể lể nữa, chẳng ai ở không mà nghe đâu.

Và quay sang Vũ Nông. Tiểu Song nói.

- Anh Vũ Nông, chuyện em nhờ anh đêm qua, anh đã chuẩn bị chưa? Nhân ở đây có mặt đông đủ, anh làm ơn giải quyết luôn cho dứt khoát.

Anh Vũ Nông móc trong túi ra tám đơn làm sẵn, anh do dự nhìn Tiểu Song:

- Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng Tiểu Song có thật là đã suy nghĩ chín chắn rồi chứ?

- Còn gì nữa. Bộ anh tính để tôi phải khổ tới khổ lui mãi sao? Tôi không muốn kéo dài cuộc sống như thế này nữa, tôi đã quyết định.

Tiểu Song đưa tay đón lấy lá đơn trên tay anh Vũ Nông, đọc một chút. Hữu Văn tái mặt, anh ta ấp úng:

- Máy người làm gì... thế?

Tiểu Song đưa hai lá đơn cho Hữu Văn:

- Yêu cầu anh hãy ký vào hai lá đơn ly dị này. Chúng ta không có tài sản để chia, cũng không có tiền để tranh chấp, chỉ có một mình bé San San. Tôi nghĩ là tôi có bổn phận nuôi nó đến trưởng thành.

Hữu Văn đứng lên, đổi ngay sắc mặt.

- Khoan. Ai bảo em là chúng ta sẽ ly dị?

Tiểu Song cương quyết.

- Tôi nói. Nếu anh đồng ý ký, chúng ta sẽ chia tay trong vui vẻ và sau này vẫn còn tình bạn, còn nếu anh không đồng ý, tôi vẫn ly dị, lúc đó tình cảm của hai bên sẽ bị tổn thương. Tôi đưa vấn đề ra tòa án, không cáo anh ngược đãi tôi, và cuối cùng tôi cũng đạt được mục đích.

Hữu Văn trừng mắt:

- Ngược đãi à? Tôi ngược đãi em bao giờ...

- Rất nhiều lần, tôi không đưa ra được chứng cứ. Nội cái chuyện anh bỏ nhà đi thâu đêm bên sông bạc, bỏ mẹ con tôi bơ vơ cũng là một sự ngược đãi. Đúng rồi, tôi vẫn có bằng chứng, cái giấy chứng thương ở bệnh viện Hùng Ân...

Lư Hữu Văn lớn tiếng.

- Đó chỉ là một tai nạn, không lẽ chuyện vợ bị đẻ non cũng là lý do để ly dị ư? Lý do đó không vững.

Tiểu Song lạnh lùng nói.

- Vâng, chỉ là một tai nạn. Tiếc một điều là trong cuộc sống chúng ta tai nạn nhiều quá, khiến tôi không thể nào tiếp tục sống với anh, vì nếu để nó kéo dài một ngày nào đó chắc tôi chết mất. Anh Văn, anh nghĩ kỹ đi, anh hãy buông tha tôi, coi như anh đã làm được một việc tốt.

Lư Hữu Văn ngơ ngàng nhìn Tiểu Song rồi nhìn chúng tôi, như để tìm kiếm đồng minh. Thấy tình hình không ổn, anh chàng lại nhìn Nội. Mồ hôi đầm đìa trên trán Hữu Văn, trời tháng bảy thật nóng.

- Nội ơi Nội, Nội nói đi. Nội nó giùm con đi. Chuyện vợ chồng cãi nhau là chuyện thường tình. Tại sao đưng chút lại đòi ly dị? Thế gian này ai cũng vậy thì còn gì là gia đình, Tiểu Song cứng đầu lắm, Nội nói hộ con đi!

Nội đang bế bé San San, nó đang trèo lên vai người, nghịch chiếc cổ áo. Người vừa vỗ nhẹ vào đít nó, vừa nói:

- Con muốn Nội nói gì? Nội là người ở thế hệ trước, lạc hậu hơn thời các con, lúc Nội lập gia đình phải lễ ra mắt, lễ nói, lễ cưới. Mâm cỗ đầy đủ, lễ nghi... Chớ đâu vẫn minh như các con mà chỉ cần ra tòa án ký cái rẹt là xong. Vậy mà Nội vẫn ở với nhau suốt đời, yêu nhau suốt đời. Còn tụi con? Quen nhau, yêu nhau rồi vội vã lấy nhau. Lấy nhau một cách dễ dàng như đi chợ. Có khi chưa phải là yêu nhau, cũng lấy nhau rồi thôi nhau... làm cái gì cũng vội vàng, không đắn đo suy nghĩ. Ở thời đại này, Nội không hiểu gì hết, và Nội cũng không mong mỏi gì. Tiểu Song là cháu Nội, Nội chỉ mong nó sung sướng, ngoài ra không cần gì cả.

Lư Hữu Văn bối rối, đưa tay lên trán quẹt mồ hôi nhìn Tiểu Song:

- Tiểu Song, anh nghĩ là em chỉ giận anh, em nói vậy thôi, chúng ta đâu đến nỗi phải ly dị, phải không em. Sống trên đời này, em thấy đấy anh chỉ có một thân một mình, anh chỉ có...

Tiểu Song tiếp lời:

- Anh chỉ có em và con thôi phải không? và em với con là thế giới là cuộc đời của anh, là tất cả. Nếu chúng tôi xa anh, anh sẽ mất tất cả, cuộc sống rồi sẽ hết ý nghĩa. Và nếu em tha thứ cho anh, thì anh sẽ làm lại từ đầu, anh sẽ vĩnh viễn bỏ cả linh hồn cũ. Cuộc sống là một sự tuần hoàn giữa chết đi và sống lại, anh lúc nào cũng chết đi sống lại, và anh sẽ là con người hoàn toàn mới...

Tiểu Song nói như trả bài, khiến Hữu Văn vui lên:

- Đấy thấy không, em đúng là người hiểu anh.

Tiểu Song cười đau khổ.

- Vâng, em hiểu anh vô cùng. Vì quá hiểu anh nên em không thể chịu nổi vở kịch cũ nhai đi nhai lại. Vì hiểu anh nên tất cả những lời thề thốt, lý luận, tỏ tình mật ngọt của anh, những lập luận tràn giang đại hải cũ rích, em rõ hết tim đen của nó. Vì vậy nó đã mất tác dụng từ lâu với em rồi anh ạ.

Hữu Văn hét.

- Lời của anh không phải là rỗng tuếch. Nếu anh hứa suông thì trời đây anh đi. Anh nói thật dù em có khi dễ, dù em có hận anh thế nào cũng phải dành cho anh một cơ hội cuối cùng. Anh cương quyết không ly hôn, vì anh yêu em.

Tiểu Song lên tiếng.

- Yêu em? Sao anh lại có thể dùng tiếng yêu một cách dễ dàng như vậy? Anh yêu em lắm ư? Lúc em thập tử nhất sinh trong phòng giải phẫu thì anh ở đâu? Những ngày đông rét mướt ngồi chờ anh về, anh không về. Lúc bé San San lên ban đỏ, em phải bế nó suốt đêm, thì anh cũng vắng. Vậy anh nói thương em là thương ở chỗ nào?

Hữu Văn đỏ mặt nói:

- Em đừng đem những sai lầm nhỏ nhặt đó ra để đánh giá tình yêu. Nếu không yêu em là anh đã ký giấy ly dị, anh cần gì phải van xin năn nỉ, cần gì hạ thấp tự ái mình trước mặt cả nhà họ Chu này, phải không chứ?

- Nói như anh, tất cả đều là tại tôi không hiểu. Chứ anh yêu tôi lắm chỉ tội cái anh hay phạm sai lầm, anh không biết cách biểu lộ tình yêu thôi...

- Đúng đấy! đúng đấy!

Tiểu Song lắc đầu.

- Nếu đúng như thế thì càng bi đát hơn vì tình yêu mà không biết cách biểu lộ tình yêu còn khổ hơn là không yêu. Em cũng gắng tin điều anh nói. Có điều, như nhiều lúc anh nói, sự hiện hữu của em và con là một trở ngại cho tương lai anh, là đao thủ phủ giết chết tài hoa của anh. Hữu Văn, nhiều lần em đã cố gắng đóng vai người vợ hiền. Nhưng em, em diễn xuất dở quá nên đã lỡ làm hại anh. Vậy thì hôm nay em xin được từ chức, để khỏi làm phiền anh nữa. Dù anh chấp nhận hay không, em cũng từ chức.

- Nghĩa là em vẫn giữ ý ly dị?

- Vâng.

Lư Hữu Văn quay sang cha tôi.

- Bác trai, bác cho con một ý kiến khách quan đi, Tiểu Song làm như vậy có quá đáng lắm không?

Cha tôi nói.

- Bác thấy thế này nhé. Con là một thanh niên có tài, có tiền đồ rạng rỡ, nhưng con mộng thì cao mà không thực tế. Cái bi kịch của cuộc đời con là tự đánh giá mình quá cao tưởng mình là trên hẳn mọi người, kết quả làm gì cũng thất bại. Bác cũng không làm sao giúp con được, Tiểu Song nó được bác mang từ Cao Hùng về nuôi dưỡng như con. Hôm nay bác nói một nhận xét khách quan nhé. Nếu để nó tiếp tục sống với con, nó sẽ chết mất. Bác muốn cứu nó. Lư Hữu Văn, thôi thì con ký giấy ưng thuận đi.

Lư Hữu Văn lắc đầu, quay sang mẹ:

- Còn bác gái?

- Nếu cậu hỏi tôi, thì tôi xin trả lời như Nội mấy đứa nhỏ. Ngoài ra tôi còn thấy Tiểu Song trước kia lúc lấy cậu nó tự ý lấy chứ không hỏi ý kiến ai, bây giờ thì nó cũng toàn quyền quyết định ly hay không ly hôn với cậu.

Lư Hữu Văn chết lặng, nhìn chúng tôi. Anh chàng tự biết mình cô độc, không có đồng minh, nên cuối cùng bám chiếc phao cuối cùng là Tiểu Song.

- Tiểu Song, em không có quyền như vậy, lúc lấy nhau ta đã thề là sẽ ở bên nhau đến răng long tóc bạc cơ mà, làm sao em có thể quên nhanh như vậy chứ?

Tiểu Song đau khổ nói.

- Em chưa quên. Ngay từ trước khi lấy nhau em đã nguyện với lòng là sẽ yêu anh, chăm sóc anh, để anh viết lách, làm nên sự nghiệp, đoạt giải Nobel, nhưng rồi, anh đã viết được mấy chữ. Hay là anh chẳng làm được gì hết?

Lư Hữu Văn phẫn nộ.

- Tôi biết rồi. Cô thấy tôi nghèo, không có vận may và cô bỏ rơi tôi. Cô lấy tôi chỉ vì muốn có danh vọng. Thực ra cô muốn lấy giải Nobel chứ nào phải muốn lấy tôi? Khốn nạn thật, trên đời này được bao nhiêu giải Nobel chứ? Cô thực dụng đến độ như vậy sao? Thấy tôi chẳng làm nên sự nghiệp, cô ly dị để lấy thằng khác!

Tiểu Song nhìn Văn tuyệt vọng:

- Anh đừng nói bậy, đừng trút hết lỗi lầm của mình cho người khác. Cái chuyện đoạt giải Nobel là do chính miệng anh huênh hoang, không phải chuyện em đòi hỏi. Anh cũng từng cho rằng tại vì em mà anh xui xẻo, không viết lách được, không đoạt giải Nobel, thì

bây giờ em trả tự do cho anh đó, để anh phát huy tài năng của mình. đừng cho mình là thất bại vì lý do này hay lý do kia. Muốn thất bại cũng phải hành động để có được cái kinh nghiệm của thất bại, chứ cứ "ngồi không chờ thời", rên rỉ, không làm, thì biết gì là thất bại chứ? Nếu bây giờ anh viết được một chuyện nào đó khoảng mười ngàn, hai mươi ngàn chữ, dù có được đăng báo hay không, em sẽ công nhận ngay anh là nhà văn. đăng này anh không viết được cái gì hết. Anh không cố gắng. điều mà em thất vọng nhất ở anh không phải anh nghèo, không lãnh được giải Nobel mà là anh chẳng có ý phấn đấu. Anh chỉ thích ngồi một chỗ than trời trách đất. Mượn đủ mọi lý do để trốn tránh trách nhiệm... đừng một tí là anh nằm trên giường than bệnh nhức đầu, đau lưng, không thể làm việc được nhưng anh lại sẵn sàng thâu đêm bên sòng bạc... Em đã chịu đựng quá sức mình, anh Hữu Văn ạ, hãy tha cho em đi!

Hữu Văn chau mày, bắt lực nhìn mọi người, vì đứng cả trên mặt "lý" anh ta cũng đấu không lại Tiểu Song. Anh chợt thấy tức giận, lớn tiếng:

- Được rồi Tiểu Song. Cô cậy ở đây đông người, cô làm nhục tôi. Cô đừng hiểu tôi không hiểu tim đen cô. Lúc đầu, ở đây có người đeo đuổi, cô chê người ta là thọt chân, cô sợ lấy nó, nên cô bám vào tôi. Khi lấy tôi rồi cô thấy tôi nghèo, không chỗ tựa, cô lại hối hận. Gã thọt kia dù sao cũng có quyền có thế, có địa vị, cô muốn quay lại. Thế là cô kiếm chuyện với tôi. Lý do để ly dị không phải là tôi mà là vì cô muốn lấy gã Thi Nghiêu kia kia!

Đang cố trầm tĩnh nghe Hữu Văn nói, Tiểu Song bàng hoàng. Anh Thi Nghiêu thì khỏi nói, giận dữ vệt đám đông qua một bên bước tới. Thấy không khí căng thẳng, cuộc thù hù sắp xảy ra, cha tôi hét lớn:

- Hữu Văn, cậu im đi!

Hữu Văn quay lại cha tôi:

- Mấy người ý đông định hiếp tôi ư? Ở đây tôi chỉ có một mình tôi, mấy người muốn giết

tôi cứ nhảy vô. Nào Thi Nghiêu, tao đứng đây chờ đây. Mày có giết ra tay liền bằng không sẽ bị mang tiếng là dụ dỗ vợ người, phá hoại gia cang người ta đấy.

Anh Thi Nghiêu mặt tái xanh, nhấn mạnh từng chữ:

- Lư Hữu Văn. Hôm nay tao không đánh mày. Vì mày không phải là thằng đàn ông. Mặc dù trước đây tao rất ghét mày, tao ghét mày vì tưởng mày có tài, giỏi hơn tao. Bây giờ tao biết rõ mày rồi, mày dơ bẩn, đê tiện, mày chỉ là một đồng rác. Mày dám sử dụng cả những ngôn ngữ thấp hèn nhất để lăng mạ người đàn bà mày từng yêu quý, thì rõ ràng mày là thằng hết thuốc chữa, đánh mày bản tay thôi.

Anh Thi Nghiêu nói một cách hào hứng, chưa bao giờ tôi thấy anh ấy đáng yêu như vậy. Hữu Văn như bị gõ trúng tim, hấn lùi ra sau chỉ trừng mắt nhìn anh Nghiêu. Anh Nghiêu vẫn chưa im, tiếp tục nói:

- Vâng tao chỉ là một thằng thọt chân, tao bị thọt chân từ nhỏ, cho mày biết, trước kia tao cũng rất xấu hổ với tật nguyên của mình, tao mặc cảm, tự ti, đau khổ. Tao nghĩ rằng suốt đời tao sẽ đau khổ mãi vì nó. Nhưng bắt đầu từ hôm qua, tao đã không còn mặc cảm đó. Nhờ mày giải thoát đó, vì nhờ mày mà tao thấy rằng, trên đời này có lắm điều khổ đau, bất hạnh còn hơn cái chân thọt của tao. Lư Hữu Văn, mày là thằng đẹp trai, không bị tật, cũng thông minh khôn ngoan, miệng lưỡi, cái gì mày cũng hơn tao hết. Nhưng tao lại thắng mày là vì tao có tâm địa ngay thẳng, quang minh chính đại, tao suy nghĩ đúng và hành động đúng. Tao tuy thọt nhưng lại đứng vững vàng, còn mày, mày bình thường, nhưng lúc nào cũng đứng bên vực thẳm. Vâng, tao yêu Tiểu Song, tao không giấu chuyện đó, vì đó không phải là điều xấu xa. Tiểu Song đã không chọn tao, mà chọn mày. Trên tình trường rõ ràng là tao thua. Chuyện thắng thua đó cũng thường tình, tao cũng không giấu mày, nếu mày ly hôn với Tiểu Song, tao vẫn tiếp tục theo đuổi Tiểu Song. Nếu mày sợ chuyện đó, sao mày chẳng ăn ở đàng hoàng ở cương vị người chồng? Còn chuyện mày bảo là tao quyến rũ Tiểu Song, hay giữa tao với Tiểu Song có hành vi ám muội, là vì mày đã có cái nhìn hẹp hòi, nhỏ nhen. Mày đã nhìn vợ mày dưới con mắt tiểu nhân chứ không phải là quân tử. Tao là con người quang minh chính đại, trước mặt bà Nội, cha mẹ và các

em tao ở đây, tao xin lấy danh dự của cả gia đình, trịnh trọng tuyên bố với mày là giữa tao với Tiểu Song không hề có hành vi xấu xa nào cả. Hữu Văn, tin hay không là quyền của mày. Nhưng nếu mày là hạng nam nhi chí khí, thì tao nghĩ tốt hơn mày không nên dùng quyền lực của thằng đàn ông để ức hiếp người đàn bà, nhất là người đàn bà đó đã vì mình mà hy sinh tất cả.

Lời của anh Thi Nghiêu làm tôi muốn vỗ tay, muốn hét lên, muốn chạy tới ôm chầm lấy anh để tỏ lòng thán phục. Ông anh đáng yêu của tôi, ông anh thọt chân của tôi, sao ông anh dễ thương và đẹp trai như vậy? Tôi thấy anh như một thiên thần. Một thiên thần không những chỉ kèm chế được Hữu Văn, mà còn khuất phục cả Nội, cha mẹ và các chị em tôi nữa. Gian phòng chìm trong yên lặng, chỉ có Nội tôi lên tiếng.

- Tao không ngờ, thằng cháu yêu quý của tao nó đáng yêu biết chừng nào!

Cha tôi nhìn Nội gật gù:

- Đến bây giờ con mới biết con của con nó là một thằng đàn ông ra sao.

Lư Hữu Văn đã bị quật ngã, anh ta không còn lớn lối, hung hăng, mất hết nhuệ khí. Văn ngồi ngã lưng xuống ghế, hai tay ôm đầu, gương mặt lại trở về với đau khổ. Chúng tôi yên lặng đứng quanh. Cục diện chưa biết ngã ra sao. Hữu Văn chột ngắc lên:

- Tiểu song, thật tình em muốn ly dị chứ?

- Vâng.

- Có phải vì Thi Nghiêu không?

Tiểu Song nói:

- Không, mà là vì anh. Em không muốn trở thành một chương ngại cho sự nghiệp của

anh.

- Em biết đó chỉ là một cái có thôi chứ?

- Em biết, nhưng em không muốn là mục tiêu của cái có đó.

- Em đã cương quyết không cho anh một cơ hội cuối cùng?

Tiểu Song nói.

- Có chứ, bao giờ ly dị xong, anh vẫn còn cơ hội. Nếu anh còn yêu em, anh vẫn có thể chứng minh cho em thấy, em sẽ chờ đợi, bao giờ anh có một tác phẩm dài không cần nó có được in ra hay không. Chỉ cần em thấy có, là chúng mình trùng phùng nhau.

Mắt Hữu Văn sáng lên.

- Em nói thật chứ?

Tiểu Song nhìn quanh.

- Vâng, em xin thề. Xin quý vị ở đây làm chứng cho lời hứa của tôi, em cũng xin nói thật với anh là lời hứa của em đáng tin chứ không giống như của anh đâu.

Chúng tôi nhìn nhau không hiểu Tiểu Song bày trò gì. Vì đã ly hôn thì thôi, còn bày chi chuyện trùng phùng? hay là Tiểu Song vẫn còn yêu Hữu Văn?

Hữu Văn ngẫm nghĩ một lúc, gật đầu:

- Vậy thì anh ký. Cái thất bại của ngày hôm nay chắc chắn không phải là một sự thất bại mãi mãi, phải không em?

- Vâng sự thất bại của hôm nay chẳng qua chỉ là viên đá đầu tiên của sự thành công. Anh Văn, anh cứ yên tâm, nếu anh còn yêu em, anh hãy cố gắng và em sẽ chờ anh.

Hữu Văn gật đầu, nhiều lần:

- Vâng anh thề anh sẽ cố gắng.

Và Hữu Văn ký tên lên đơn ly hôn. Anh cũng đồng ý giao quyền nuôi dưỡng San San cho Tiểu Song.

- Dù sao tôi cũng hứa là sẽ tìm mọi cách để đem được mẹ con em trở về.

Hữu Văn nói với một giọng tràn đầy tin tưởng rồi hiên ngang bước ngay ra khỏi nhà chúng tôi. Tôi chợt liên tưởng đến hình ảnh của Hữu Văn lần đầu tiên đến nhà.

Và thế là Tiểu Song đã cùng chồng ly dị.

hết: [Chương 20](#)

QUYỀN DAO

Bên Giòng Nước

Chương 21

Sau ngày Tiểu Song ly hôn, cả nhà ai cũng nghĩ là cánh chim mỗi cánh đã bay về tổ. Tiểu Song sau một hành trình mệt mỏi, sau bao gió sương đã trở về mái ấm gia đình. Đây là những giây phút để nghỉ ngơi, để ria khô cánh sau cơn bão táp, và ủ ấm cánh chim non trong tổ. Nội hăng hái sửa soạn lại phòng của chị Thi Tịnh dành cho Tiểu Song. Vì phòng của tôi không còn đủ rộng để chứa hai mẹ con cô bạn nhỏ, mẹ thì cũng bận rộn với chăn mền, chiếu gối vì người muốn căn phòng dành cho Tiểu Song phải thích nghi cho trẻ con, ngay khi chị Thi Tịnh và anh Lý Khiêm cũng mang hết những vật dụng mà anh chị đã sắm sửa để chuẩn bị cho đứa con sắp chào đời đến cho bé San San. Chúng tôi cố tạo cho Tiểu Song một cảm giác, là Tiểu Song không bao giờ cô độc trên cõi đời này. Có ngờ đâu Tiểu Song về chỉ được ba hôm là nói với Nội:

- Nội và bác đừng lo cho con quá, vì con không ở đây lâu đâu, con sẽ tìm một nơi khác.

Tôi là người lên tiếng phản đối đầu tiên.

- Làm gì kỳ cục thế, đây không phải là nhà của cô sao, còn đòi đi đâu nữa? Nếu Tiểu Song dọn đi Nội và ba mẹ sẽ giận cho xem.

Nội cũng nói theo.

- Tiểu Song này, con với Lư Hữu Văn đã chia tay rồi thì cứ về đây mà ở, nhà ta từ khi

con với Thi Tịnh đi lấy chồng đã lạnh lẽo nhiều, có con về Nội rất vui, nhất là có thêm bé San San, Nội bỗng nó đã quen tay. Nếu con đi nội buồn lắm.

Rồi Nội chăm chú nhìn Tiểu Song tiếp.

- Ngó bề ngoài của con thì yếu đuối mà làm việc thì cứng rắn, con đã khổ nhiều, có tội tình gì mà phải đầy đọa xác thân. Tại con ương ngạnh quá nên cuộc đời mới khổ. Bây giờ con hãy nghe lời Nội con nhé.

Tiểu Song ngồi trên ghế salon, lặng lẽ nhìn Nội, cái nhìn trầm tĩnh như mọi khi:

- Lần này không phải là ngang ngạnh, mà là một sự suy nghĩ rất cẩn kẽ.

Tiểu Song nói.

- Chính vì con đã suy nghĩ kỹ mới đi đến quyết định là phải dọn đi.

Tôi hỏi:

- Tại sao vậy? Với lý do gì?

Tiểu Song quay lại nhìn tôi, nàng không nói bằng những lời mà bằng ánh mắt.

- Chị Thi Bình, em biết chị đã hiểu lý do rồi.

Tôi biết? Phải nói là tôi ngu ngơ vô cùng, tôi rất chậm hiểu, nhiều lúc thấy Tiểu Song còn nhạy cảm hơn tôi. Trong lúc tôi còn nghĩ ngợi thì cha đã lên tiếng:

- Thôi được rồi, Tiểu Song. Con lớn rồi tự con quyết định, con muốn dọn đi thì cứ dọn, không ai ngăn cản con được. Có điều, bác không biết là con đã chọn được nơi dọn đến chưa? Nơi đó có thích hợp với đàn bà có con mọn như con không?

- Cái đó con sẽ tìm.

Cha gật gù, chăm chú nhìn Tiểu Song như muốn tìm hiểu điều Tiểu Song đang nghĩ và cha nói:

- Cũng được, có điều con cần ghi nhớ điều của bác đây là cửa nhà họ Chu lúc nào cũng rộng mở đó con. Dù con ở dưới một hoàn cảnh nào.

Tiểu Song nhìn cha với cái nhìn biết ơn, rồi lại cúi nhìn xuống. Anh Thi Nghiêu từ đầu cuộc nói chuyện đến giờ, không phát biểu tiếng nào, đột ngột đứng dậy bỏ vào trong.

Việc thảo luận coi như kết thúc. Tối hôm ấy, sau khi ru con ngủ xong, Tiểu Song qua phòng tôi nói.

- Chị Thi Bình, em biết chị lo lắng nhiều cho em, có lẽ chị không hiểu lý do tại sao em muốn dọn đi?

Tôi chưa kịp lên tiếng, thì có giọng nói rất rõ ràng từ ngoài cửa vọng vào:

- Để tôi giải thích cho Thi Bình nghe.

Đó là tiếng của anh Thi Nghiêu, anh đang đứng áng ngay cửa, mắt đăm đăm nhìn Tiểu Song.

- Tiểu Song, tôi biết tại sao em muốn dọn đi, có phải vì họ Chu này có một nhân vật rất nguy hiểm phải không? Em không thể không trốn tránh, em sợ lời dèm pha của Hữu Vãn, đúng không? Nếu vậy thì em khỏi phải dọn đi. Tôi sẽ đi nơi khác ở.

Tiểu Song nhìn anh Thi Nghiêu với ánh mắt buồn:

- Anh Thi Nghiêu, xin anh hãy hiểu cho...

Thi Nghiêu nói nhanh.

- Tôi hiểu, tôi rất hiểu. Tuy cô đã ly dị nhưng cô vẫn còn yêu Hữu Văn, cô ở đó mà chờ đợi, theo dõi. Vì vậy khi cô muốn dọn đi là cô muốn trốn lánh tôi, đúng không Tiểu Song? Nếu sự hiện diện của tôi là một sự uy hiếp, thì cô cứ ở lại, tôi sẽ đi.

Tiểu Song kêu lên một cách đau khổ.

- Anh Thi Nghiêu!

Anh Thi Nghiêu nắm chặt lấy vai Tiểu Song lắc mạnh:

- Em đừng nói gì hết. Em hãy nghe tôi nói đây. Lúc đứng trước mặt Lư Hữu Văn tôi đã từng nói là tôi không bao giờ từ bỏ ý định yêu cô. Vì vậy, nếu cô có bỏ đi chân trời, góc bể nào thì tôi vẫn đến đó cản gì phải chạy trốn chứ? Nhưng nếu cô vẫn giữ ý định thì hãy nghe tôi nói nè. Cô còn trẻ, yếu đuối, lại có bé San San, làm sao cô có thể sống một cách độc lập được? Niềm đau trải qua chưa đủ hay sao? Nếu cô biết suy nghĩ cô hãy ở lại đây, vì ở đây ít ra còn có Nội và ba mẹ tôi, ai cũng sẵn sàng chăm sóc cô, còn tôi, tôi là một người đàn ông, nơi đâu tôi cũng có thể ở được. Tôi không sợ một thứ nguy hiểm nào hết. Cô ở lại, mai tôi sẽ dọn đi. Cô cần phải ở một nơi an toàn, có tình yêu và có sự êm ấm của gia đình. Cô hãy nghe tôi, đừng để tôi ngày ngày phải hồi hộp lo lắng, cứ sợ cô gặp bất trắc, hay khổ sở, được không hả Tiểu Song?

Tiểu Song nhìn anh Nghiêu với đôi mắt mờ lệ:

- Anh Thi Nghiêu tại sao anh phải khổ sở như vậy? Anh nên hiểu rằng, chuyện em ly dị không phải là để...

Thi Nghiêu vội vàng đưa tay chặn lại, không để Tiểu Song nói tiếp:

- Em đừng nói gì hết. Chuyện em ly dị có ý nghĩa khác đối với em. Anh không cần biết em nghĩ gì và anh cũng không muốn em hiểu ý nghĩ của anh. Anh chỉ muốn em ở lại, để anh dọn đi.

Tiểu Song lắc đầu, anh Thi Nghiêu giận dữ:

- Tiểu Song, sao em cứng đầu thế?

Tiểu Song đẩy tay Thi Nghiêu ra.

- Vậy thì em nói. Anh Thi Nghiêu, anh có nhớ là lúc em đòi ly dị, Hữu Văn cứ lời một cho là em đã làm thế là vì anh. Bây giờ nếu em ở đây, cái tội danh đó sẽ được hợp thức hoá, dư luận sẽ xầm xì, dù chúng ta không có ý nghĩ đó. Vì vậy em đã chấp thuận chuyện đợi chờ Hữu Văn. Em đã hứa là bao giờ Hữu Văn viết được một quyển truyện, thì em sẽ trùng phùng lại với chàng, và hứa lời em phải giữ lời, dù thời gian có là bao lâu, em dọn ra khỏi gia đình anh, mục đích chỉ có như vậy để cho Văn thấy rằng giữa chúng ta không có bất cứ một điều gì mờ ám, và anh ấy có thể an tâm để trước tác.

Anh Thi Nghiêu gật đầu.

- Điều đó anh đã nghĩ đúng, em không bao giờ quên được Hữu Văn. chuyện em ly hôn chỉ là một thủ đoạn. Một thủ đoạn để giúp chồng thành công.

Tiểu Song thở dài.

- Anh Thi Nghiêu. Chuyện vợ chồng một ngày một bữa cũng là vợ chồng. Em và Hữu Văn đã ở với nhau gần hai năm, chuyện ly hôn là bất đắc dĩ, em quyết định như thế chẳng qua chỉ là một biện pháp kích thích, biết đâu với sự kích thích đó Văn sẽ thật sự cố gắng phấn đấu và em chỉ cần anh ấy dựng lại cuộc đời, lúc đó em vẫn là vợ của Văn. Anh đừng nghĩ rằng điều em ly dị là để cắt đứt ân tình. Hãy biết đó là thủ đoạn và em phải giữ lời.

- Nhưng nếu Hữu Văn mãi hai mươi năm sau vẫn không viết được thì sao?

- Thì em sẽ đợi anh ấy hai mươi năm.

Thi Nghiêu trừng mắt, nhìn Tiểu Song:

- Em điên rồi!

Tiểu Song im lặng. Anh Thi Nghiêu buồn bã:

- Tốt lắm. Em đợi hấn hai mươi năm, thì anh cũng sẽ đợi em hai mươi năm.

Tiểu Song tròn mắt nhìn Thi Nghiêu:

- Anh Nghiêu, anh cũng điên ư?

Thi Nghiêu gật đầu:

- Đúng vậy, em điên anh cũng điên theo. Chỉ có một điều không công bình là em đã điên vì chồng em, còn anh lại điên vì em.

Tiểu Song yên lặng với hai giọt nước mắt lăn dài trên má. Anh Thi Nghiêu xúc động nói:

- Những giọt nước mắt kia có phải vì tôi hay vì ai?

Tiểu Song không trả lời, tiếp tục khóc. Anh Thi Nghiêu thở dài, rồi đột nhiên anh cúi xuống ôm lấy Tiểu Song từ môi nàng, nhưng Tiểu Song đã vùng vẫy cố thoát khỏi tay của anh Thi Nghiêu.

- Đứng! đứng anh, xin anh hãy tha thứ cho em.

Anh Thi Nghiêu ngăn ra. Anh đứng thẳng người bối rối:

- Thôi được rồi, anh sẽ không động đến em, nhưng em phải hứa với anh là em sẽ ở lại.

Tiểu Song lắc đầu, anh Thi Nghiêu ra lệnh:

- Nhất định em phải ở lại.

Tiểu Song vẫn không đồng ý, anh Thi Nghiêu bắt lực, anh vung tay đập mạnh lên bàn:

- Thật anh chẳng làm được gì cả!

Thế là ba hôm sau Tiểu Song dọn ra khỏi nhà chúng tôi. Tiểu Song mượn một phòng trọ nhỏ trong một chung cư ở đường Hạ Môn, may mắn là trong phòng được trang bị đầy đủ tiện nghi. Tiểu Song định trở về nơi cũ, lấy chiếc đàn dương cầm về, tiếp tục thu nhận học sinh, tiếp tục nghề cô giáo dạy nhạc. Hôm đi dọn đàn có tôi cùng theo. Vì Song không muốn đơn độc đối diện với Hữu Văn. Hôm ấy, Văn tỏ ra rất hòa nhã. Anh ta chỉ nhìn Tiểu Song hỏi:

- Em vẫn giữ lời hứa chứ?

- Không bao giờ thay đổi.

- Nhưng em có hận tôi không?

Lư Hữu Văn hỏi, mắt buồn buồn nhìn Tiểu Song. Con người nghệ cũng lạ. Khi còn trong vòng tay thì chẳng đoái hoài, trân trọng, lúc mất đi rồi lại hối tiếc. Tiểu Song nói.

- Không. Nếu hận, tôi đã không chờ anh, tôi hứa sẽ chờ anh, hã anh hiểu rồi. Tôi hy vọng anh sẽ phấn đấu vươn lên, đừng sa xuống vũng lầy nữa.

Hữu Văn ngần ngừ một chút nói.

- Tiểu Song. Có thể thốt thì cũng vô ích thôi phải không? Trước kia anh đã từng thề hàng trăm lần, nhưng không giữ được, vậy thì bây giờ anh không thề, anh sẽ cố làm cho em thấy. Tiểu Song, vì anh yêu em, anh không muốn mất em.

Tiểu Song chớp mắt, xúc động:

- Anh Văn, bây giờ thì anh không còn gánh nặng gia đình, anh không còn gặp bất cứ trở ngại, phiền phức, bức dọc khi sống với em và con, anh đã được giải thoát, để trở lại chính con người ban sơ của mình. Anh hãy cố gắng viết, nếu thật sự anh còn yêu em, thì anh hãy tin rằng em vẫn chờ anh.

Hữu Văn nói.

- Anh biết. Anh hiểu lòng tốt của em, nếu em không cương quyết làm như vậy, thì cuộc sống của anh sẽ chẳng hơn gì loài thú. Tiểu Song, em yên tâm, anh sẽ không dễ dàng để mất em, anh sẽ làm đơn xin nghỉ việc. Tuần sau anh sẽ đi về miền Nam.

Tiểu Song ngơ ngác:

- Đi về miền Nam? để làm gì thế?

- Anh sẽ đến một thôn làng hẻo lánh, ở đấy và viết. Anh đã nghĩ kỹ rồi, cuộc sống ở thành phố quá xô bồ, quá nhiều cám dỗ, không còn thích hợp với anh, hoặc anh sẽ đi sâu và vùng rừng núi, ở đấy anh sẽ cố gắng phấn đấu. Trong vòng một năm phải có tác phẩm, lúc đó chúng ta lại sẽ trùng phùng.

- Vâng, và em sẽ đợi anh.

Tôi đứng đó, lòng ngập đầy cảm xúc, nhìn đôi vợ chồng đã chia tay, say sưa vẽ ra viễn cảnh trùng phùng đẹp đẽ, chuyện hoang tưởng. Tôi nghĩ là nếu đem ra mà dựng thành sách hẳn sẽ lôi cuốn nhiều bạn đọc. Nhìn cảnh họ chia tay rất xúc động. Lần này chắc hẳn Hữu Văn đã quyết tâm, và biết đâu anh ta chẳng làm nên sự nghiệp? Tôi nghĩ, và lúc bấy giờ anh Thi Nghiêu sẽ tính sao? Tôi lắc đầu không muốn nghĩ tiếp.

Chiếc đàn dương cầm được đưa sang nhà mới, Tiểu Song mở nắp đàn ra, một phong thư rơi ra ngoài. Nhìn nét chữ rồi Tiểu Song đưa cho tôi. Thư của Hữu Văn, Tiểu Song đọc thư với một tâm trạng phấn chấn và sau đó cho cả tôi đọc:

Tôi sẽ đem hết quãng đời còn lại tranh đấu và xây dựng, để đổi thay quan điểm của Tiểu Song hằng đã có với tôi, để đoạt lại tình cảm của nàng.

Tôi phải làm lại cuộc đời, cống hiến tất cả cho việc viết lách. Không đòi hỏi phải có một cuộc đời chác. Vì chính sự đặt đề mục tiêu trước kia, đã đưa tôi vào cảnh tuyệt vọng. Tiểu Song đã thương hại tôi, vì tôi bất tài, cái đó phải thay đổi. Một năm rưỡi sống bên nàng, một năm rưỡi ngập đầy tình yêu mà tôi không biết trân trọng. Bây giờ, mất tất cả, tôi mới biết rằng, cuộc đời tôi là của Tiểu Song. Dù sao cú sốc vừa qua đã đem lại cho tôi một bài học lớn. Bây giờ biết được chân lý tình yêu, dù không một chút hy vọng, tôi hứa vẫn phấn đấu hết sức mình để lấy lại niềm tin của nàng. Tôi đã nghĩ được một đề tài lớn, tôi sẽ cố tập trung viết, sẽ cố tình cho nàng thấy thành tích của mình...

Tôi đọc xong, nhìn lên:

- Tiểu Song có tin được lời của Hữu Văn không?

Tiểu Song lặng lẽ nhìn tôi.

- Thường thì sau quá nhiều thất vọng, người tay hay nghi ngờ, phải không? Nhưng em cũng cố chờ xem một phép lạ.

Phép lạ? Vâng. Tiểu Song rồi sẽ chờ. Dù bao nhiêu năm tháng trôi qua, không phải chỉ có một mình Tiểu Song mà cả ông anh Thi Nghiêu của tôi. Có điều hai người chờ hai phép lạ khác hẳn. Và trong khi chờ đợi, tháng năm vẫn đi qua, mới đó mà bé San San đã được ba tuổi.

Trong ba năm đó, bao nhiêu sự việc đã xảy đến. Tôi và Vũ Nông đã lấy nhau. Chúng tôi mua một ngôi nhà ở đường Hạ Môn, chỉ cách nhà Tiểu Song mấy con hẻm. Con của chị Thi Tịnh cũng đã lớn. Hai tuổi. Nó tròn và trắng, sỗ sủa đẹp trai. Một niềm kiêu hãnh của anh Lý Khiêm. Anh Thi Nghiêu lên chức Giám đốc thì anh Lý Khiêm cũng được cân nhắc lên làm trưởng ban biên tập, còn anh Vũ Nông của tôi bây giờ đã là một Quan Tòa thực thụ rồi. Ngôi nhà cũ của gia đình đình tôi, ba mẹ đã cho phá xây thành một biệt thự rộng, còn ngôi nhà cũ xưa kia Tiểu Song và Hữu Văn ở hiện đã biến mất, nơi đó mọc lên một tòa chung cư bốn tầng. Tiểu Song bây giờ rất bận rộn. Soạn nhạc rồi soạn lời. Anh Thi Nghiêu đã đưa đến cho cô ấy rất nhiều việc để làm, nên bây giờ cũng không có thời giờ đâu mà nhận học trò kèm tại nhà riêng. Tiểu Song bây giờ rất nổi tiếng. Thu nhập của cô ấy trội hẳn của chúng tôi. Chuyện nghèo khổ nay đã trở thành quá khứ. Nhưng Tiểu Song vẫn ở nơi cũ, nàng không chịu dọn đến nơi khác khang trang hơn, lý do là:

- Thành phố biến đổi nhiều quá, cao ốc mọc lên khắp nơi, nếu bây giờ em dọn tới chỗ mới, rồi anh Văn về, anh ấy biết nơi nào mà tìm em?

Tôi nói.

- Đừng có điên. Từ khi Văn đi xa đến giờ đã hai năm, ông ấy chẳng hề có một cái tin, một cái thư nào về cho cô. Cô còn đợi gì? Mà nếu bây giờ Hữu Văn có muốn tìm cô thì khó khăn gì đâu? Chỉ cần điện thoại tới đài truyền hình là biết ngay chứ gì?

Tiểu Song chỉ nhún vai, không nói gì cả.

Bé San San càng lớn càng đẹp. Nó bây giờ là cháu chắt cưng của Nội, lại rất ngoan. Một tiếng, hai tiếng đều "Cố ơi, cố!" Nội nói:

- San San là của Cố đấy, phải không?

Còn anh Thi Nghiêu? Giữa anh với bé San San có một tình cảm rất đặc biệt. Tôi chưa thấy ai yêu trẻ như anh, cùng bò dưới thảm làm trâu, làm ngựa, rồi cùng chơi trò xếp hình sắp chữ, xây dựng. Bé San San gọi anh Thi Nghiêu là "con tàu hỏa của con". Và mỗi lần gặp anh là nó nũng nịu.

- Tàu hỏa ơi, sao tàu hỏa không chở bé San San đi vòng vòng vậy?

Làm sao tàu hỏa lại không đành lòng chở khách, và thế là tàu hỏa phải chống chân lên thảm "tin, tin!".

Bé San San cũng thường đòi một tay nắm lấy tay mẹ, một tay nắm lấy tay Thi Nghiêu làm trò xích đu, ngheu ngao bài hát ở mẫu giáo:

Gà mẹ mắng gà con

Con tôi sao ngu quá

Mẹ dạy cục cục cục

Mà cứ chi chi chi.

Mỗi lần trông hình ảnh đó, là tôi lại xót xa, nếu như... nếu như San San là con của Tiểu Song với anh Thi Nghiêu thì còn gì hơn? Tôi không hiểu Tiểu Song suy nghĩ sao chờ việc chờ đợi biết đến bao giờ? Mười năm rồi hai mươi năm? Còn anh Thi Nghiêu? không lẽ anh ấy lại định trường kỳ kháng chiến? có nhiều lúc tôi nói với anh Nghiêu?

- Em không biết vở kịch này sẽ kết thúc thế nào?

Mùa thu năm ấy, người tôi không khỏe, nên anh Vũ Nông thường đưa tôi ra ngoại ô thổi gió và mỗi lần đi tôi đều kéo anh Thi Nghiêu với Tiểu Song theo, đương nhiên là có cả bé San San. Chúng tôi đùa rất hòa hợp. Một buổi chiều khi từ trường mẫu giáo về San San có vẻ rất vui, nó cùng anh Nghiêu chơi đủ mọi trò chơi. Hạnh phúc như tràn ngập căn phòng nhỏ. Chợt anh Thi Nghiêu bước tới đứng cạnh Tiểu Song nói:

- Tiểu Song này, bé San San nó đang cần một người cha.

Tiểu Song nói nụ cười chợt tắt:

- Nó đã có cha rồi!

- Thế cha nó hiện ở đâu?

- Ở một nơi nào đó thôi.

Tiểu Song vẫn nói, mắt xa vời. Anh Thi Nghiêu đặt tay lên tay Tiểu Song.

- Tiểu Song này. không lẽ em cứ ở vậy chờ đợi? chúng ta phải nghiêm chỉnh suy nghĩ, không lẽ em chờ thêm hai mươi năm?

Tiểu Song nói nhỏ.

- Em có bảo anh chờ đâu. Bây giờ là lúc anh phải có gia đình rồi.

Anh Thi Nghiêu xiết mạnh tay Tiểu Song.

- Tiểu Song, sao em tàn nhẫn thế? Em không thấy là tôi đã đợi được bao nhiêu năm rồi ư? Có thêm hai mươi, năm mươi, hay một trăm năm nữa anh vẫn chờ.

Tiểu Song quay lại nhìn anh Thi Nghiêu.

- Làm chi cho khổ như vậy? Anh hãy nghĩ kỹ đi, trên đời này còn biết bao nhiêu người con gái, anh biết tôi là chuyện điên rồ mà anh lại điên theo sao? Đợi, đợi biết đến bao giờ?

Anh Thi Nghiêu vẫn ngoan cố:

- Nếu em điên, anh điên theo. Nếu em chờ, anh chờ theo.

- Anh Nghiêu, sao anh không nghĩ là nếu Hữu Văn vĩnh viễn không về, thì em vẫn ở vậy, anh có chờ cũng vô ích.

- Thật vậy ư? để xem.

- Sao anh cố chấp như vậy? vô ích thôi.

- Bởi vì...

Anh Thi Nghiêu chưa kịp nói, thì bé San San đã chạy hết một vòng ô tô chân nó chen vào giữa hai người với bài hát:

- Gà mẹ mắng gà con

Sao con tôi ngu quá

Mẹ dạy cục cục cục

Mà cứ chi chi chi

- Bởi vì... bởi vì anh là một đứa ngu!

Bé San San nghe, cười ngặt nghẽo, nó bá cổ Thi Nghiêu nũng nịu nói:

- Mẹ ơi, sao tàu hỏa của con lại ngu hờ mẹ?

Tiểu Song đỏ mặt quay về hướng khác. Tôi nắm tay anh Vũ Nông nói:

- Em rất mong, mong sao cho vở kịch này nhanh chóng hạ màn.

hết: [Chương 21](#)

QUỲNH DAO

Bên Giòng Nước

Chương 22

Mùa đông đến, bác sĩ cho biết là tôi bị thiếu máu, và dưới sự khuyên nhủ của Nội và anh Vũ Nông, tôi xin tạm nghỉ việc ở Ngân hàng. Cuộc sống rảnh rỗi hơn. Anh Vũ Nông suốt ngày ở Tòa Án, nên khi buồn tôi qua nhà của Tiểu Song chơi, phụ nàng chép nhạc, soạn lời, đôi lúc là đùa với bé San San. Tiểu Song bây giờ đã là một nhạc sĩ nổi tiếng, có nhiều tác phẩm. Cũng trong khoảng thời gian này. Anh Thi Nghiêu ngoài lúc bận ở đài truyền hình ra, cũng có mặt thường xuyên ở nhà Tiểu Song. Tiểu Song bắt chước Nội, mua một bếp lò để giữa nhà làm lò sưởi. Buổi tối tôi và Anh Vũ Nông, Thi Nghiêu, bé San San thường quây quần quanh đống chuyện trò vui vẻ, đùa với San San. Cái khung cảnh êm đềm như vậy nhiều lúc làm tôi suy nghĩ. Nếu cuộc đời phẳng lặng thế này cũng tốt thôi. Hạnh phúc đâu cần phải một cái gì to tát? Một chút niềm vui, một chút ấm cúng là đủ rồi. Nhưng cuộc đời đâu được phẳng lặng mãi đâu? Có những bất ngờ thiên định. Tôi nghĩ đến cái đêm hôm ấy. Cái đêm mà anh Thi Nghiêu định tỏ tình với Tiểu Song bên đàn dương cầm, nêu hôm ấy không bị anh Vũ Nông làm mất thăng bằng, văng ra ngoài cửa phòng thì có lẽ đã đâu vào đấy? Vậy mà....

Bất ngờ thường không chỉ đến một lần, lại đến và hôm ấy cũng vào lúc ban đêm.

Tôi hôm ấy, tôi với Vũ Nông dùng cơm ở nhà Tiểu Song, cơm xong chúng tôi ngồi chuyện rỗi. Giờ này thường khi có cả anh Thi Nghiêu, nhưng hôm đó không hiểu anh ấy bận gì mà không đến. Hơn tám giờ khuya, bé San San đã ngủ yên. Lửa trong lò sưởi cháy mạnh, làm ấm cả gian phòng. Bên ngoài mưa nặng hạt, gió đập vào cửa kính phàn phật.

Tiểu Song vừa khều than trong lò, vừa nhìn ra ngoài trông ngóng với tâm trạng bất an.

Tiểu Song chợt nói:

- Chị Thi Bình, chị có nhớ hôm đầu tiên em đến nhà chị không? Bữa đó cũng mưa to gió lớn như thế này, trời thật lạnh, vừa từ ngoài vào là em đã thấy quá ấm.

Tôi nhớ lại cái đêm ấy. Tính nhẩm: Sáu năm! mới đây mà đã sáu năm rồi. Trong sáu năm đó, cuộc đời chúng tôi phẳng lặng trên dòng đời. Chỉ có Tiểu Song là qua bao sóng gió. Lầy chồng, ly dị, đợi chờ, dày vò, đau khổ... đến bây giờ vẫn còn "Mộng nơi đâu, tình về nơi đâu?" Tôi nghĩ, và thấy tội nghiệp cho Tiểu Song quá.

Chợt nhiên có tiếng chuông cửa reo vang. Vũ Nông nhảy vội ra mở. Anh Thi Nghiêu bước vào với một luồng gió lạnh. Anh đứng giữa phòng khách. không áo mưa, không dù... mình mẩy ướt như chuột. Nhưng anh vẫn cười. Anh nhìn Tiểu Song với cái nhìn nồng ấm:

- Hôm nay anh sẽ mang đến cho em một món quà, em đoán ba lần, xem thử anh sẽ mang quà gì đến cho em?

Có lẽ lại mang thêm việc phối âm cho Tiểu Song. Tôi nghĩ, hoặc không thì làm một tuyển tập bài hát của Tiểu Song. Tóm lại, tôi biết tính anh Thi Nghiêu, anh hết lòng lắng xê Tiểu Song, vượt mọi trắc trở, đau khổ.

Tiểu Song nhìn anh Nghiêu nói:

- Em không đoán đâu. Vì cái mà em mong đợi, nó vượt khỏi tầm tay anh giúp.

Tiểu Song nói làm tôi cũng thấy buồn. Cô ấy vẫn một lòng chờ đợi người xưa. Có lẽ anh tôi buồn lắm. Tiểu Song hình như thấy có gì không phải, nên lại tiếp:

- Thôi lau người đi, anh ướt hết tron rồi kìa!

Tiểu Song định đi vào trong lấy khăn, nhưng anh Thi Nghiêu đã đưa tay giữ lại. Anh Thi Nghiêu nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Dừng đi đâu cả. Tôi bảo cô đoán mà cô vẫn không chịu đoán.

Tiểu Song đứng lại nhìn anh:

- Vậy thì anh đã hợp đồng đĩa hát cho em?

Anh Thi Nghiêu lắc đầu:

- Anh làm một băng nhạc chuyên đề cho em?

-...

- Nếu anh cho em một cassette stereo thì em sẽ không nhận đâu nhé, em có đủ thứ rồi, bày đặt kiểu đàn dương cầm như lúc xưa, em không nhận đâu.

- Không phải tuốt!

- Vậy thì em chịu thua.

Anh Thi Nghiêu nhìn Tiểu Song với đôi mắt bí mật, từ từ lấy trong túi ra một hộp đựng nữ trang màu đỏ, đưa đến trước mặt Song. Tôi liếc nhanh về phía anh Vũ Nông. Anh Thi Nghiêu lại diên rồi. Anh định va đầu vào đá ư? Biết tính Tiểu Song cố chấp và ương ngạnh. Bây giờ đâu phải là lúc câu hôn? Quả nhiên, đúng như điều tôi nghĩ. Tiểu Song tái mặt liếc nhanh chiếc hộp, rồi bước thụt lùi:

- Không, không, không, tôi không nhận vật này.

Anh Thi Nghiêu đứng thẳng lưng, nước trên đầu chảy ròng ròng xuống mặt. Anh nói từng tiếng một:

- Nếu không nhận cũng không sao, nhưng hãy mở ra xem đi.

Tiểu Song lắc đầu:

- Anh cứ mang về đi, tôi không xem gì hết!

Anh Thi Nghiêu có vẻ bực:

- Chỉ để làm việc này, tôi đã phải đội mưa để tìm cho bằng được, và cô không nhận để cho tôi được một chút an ủi sao?

Tiểu Song xúc động, nàng suy nghĩ một chút nói:

- Em chỉ nhìn, nhưng em sẽ không nhận!

- Thì cứ xem đi rồi quyết định sau, được chứ?

Tiểu Song cầm lấy hộp nữ trang, chậm chậm mở ra. Anh Thi Nghiêu có vẻ căng thẳng. Tôi tự nghĩ mấy năm nay anh Thi Nghiêu cũng kiếm được không ít, có lẽ anh đã tặng cho Tiểu Song một chiếc nhẫn hình trái tim để tỏ tình, đang nghĩ thì tôi nghe Tiểu Song hét lên:

- Không thể tin được, anh Thi Nghiêu em không dám tin đây là sự thật.

Rồi nước mắt chảy dài trên má nàng. Tiểu Song vừa khóc vừa cười quay về hướng tôi.

- Chị Thi Bình, chị xem này, đúng là một chuyện khó tin! Chiếc mặt ngọc, chiếc mặt ngọc mà Nội đã cho em, anh Thi Nghiêu ở đâu anh tìm được vậy?...

Tiểu Song sung sướng, nàng nói lung tung. Tôi bước tới, anh Thi Nghiêu đúng là đã làm được một việc ngoài trí tưởng tượng của mọi người, hay là chiếc mặt ngọc này chỉ là chiếc mặt ngọc mới làm theo khuôn mẫu cũ? Nhưng khi nhìn kỹ, tôi cũng phải sửng sò, đúng là chiếc mặt ngọc của Nội, màu cẩm thạch, trên có khắc hình hai con cá đang bơi lội. Tôi buột miệng:

- Anh Thi Nghiêu, anh tìm được ở đâu đấy?

Anh Thi Nghiêu không nhìn tôi mà chăm chú nhìn Tiểu Song.

- Tôi đã mất hết bốn năm mới tìm ra được tông tích của nó. Lúc đầu tôi tìm đến những người bạn cờ bạc chung với Hữu Văn, họ cho biết là đã bán nó cho tiệm nữ trang, tôi tìm đến đấy, thì chiếc mặt ngọc đã được một mệnh phụ mua, gặp bà ta, bà ta lại cho biết là đã nhường nó cho một minh tinh màn bạc. Cô ấy đang đóng phim ở Hong Kong, tôi cho người sang ấy thương lượng, cô ta không chịu nhường lại, cuối cùng bắt buộc tôi phải viết một bức thư dài cho cô ta, kể hết sự quan trọng của nó, và tối hôm ấy cô ta đã nhờ người mang chiếc mặt ngọc đến cho tôi. Tiểu Song, như vậy là lá rụng về cội rồi nhé?

Tôi cầm chiếc mặt ngọc trên tay. Sợi dây vẫn là sợi dây cũ, tôi mang vào cổ cho Tiểu Song:

- Ô! Tiểu Song tuyệt quá! Món nữ trang của nhà họ Chu truyền lại, bây giờ vẫn thuộc về nhà họ Chu.

Trong lúc vui sướng, tôi đã nói một câu khá mập mờ, khiến Tiểu Song đổi hẳn sắc mặt:

- Chị Thi Bình, em nghĩ hay là chị mang về đi, để nơi đây sợ rồi cũng mất.

Tôi giữ lấy tay của Tiểu Song:

- Cái này của Nội đã cho cô, thì cô cứ mang.

Anh Thi Nghiêu cũng bước đến nói:

- Tiểu Song, cô còn nhớ lúc ở bệnh viện không? Cô đã gào khóc đòi chiếc mặt ngọc, bây giờ tôi đã mang về cho cô.

Tiểu Song quay sang nhìn anh Thi Nghiêu nói nhỏ:

- Em không biết lấy gì để cảm ơn anh. Anh đã bỏ ra những bốn năm trời để tìm chiếc mặt ngọc cho em. Em đã nợ gia đình họ Chu quá nhiều, không biết lấy gì đền đáp.

Anh Thi Nghiêu vẫn nắm lấy tay của Tiểu Song, nhìn Tiểu Song với đôi mắt thật ấm, tôi chợt thấy xúc động biết đâu chuyện khó tin lại xuất hiện, biết đâu không cần phải chờ đến hai mươi năm... biết đâu...

Nhưng giữa cái biết đâu đó, một chuyện khó tin lại xảy đến, nó phá tan cái không khí 'bình lặng đầy xúc động này.

Đầu tiên là chuông cửa lại reo, làm giật mình cả Tiểu Song và Thi Nghiêu, phá tan cái cảnh mà bấy nhiêu năm nay tôi mong đợi. Anh Vũ Nông ra mở cửa, một bóng người ướt như chuột lại xông vào. Nhìn kỹ thì ra anh Lý Khiêm, tôi còn đang ngạc nhiên, không hiểu anh ấy đến đây làm gì thì anh Lý Khiêm đã nói như hét:

- Tiểu Song tôi đem tin của Lư Hữu Văn về cho cô đây!

Chợt nhiên căn phòng chìm trong yên lặng. Chúng tôi đón tin với những cảm xúc khác nhau. Cơ hội của anh Thi Nghiêu lại bay mất. Rồi Tiểu Song xông tới, căng thẳng.

- Làm ơn cho em biết anh ấy hiện ở đâu?

Anh Lý Khiêm nói.

- Ở Cao Hùng. Tôi đi làm phim phóng sự cho xí nghiệp thép thì gặp Hữu Văn ở Cao Hùng!

Tiểu Song chăm chú nhìn Lý Khiêm, mặt tái đi.

- Anh ấy lại thất bại, anh ấy không viết được một chữ nào nữa phải không? hay là anh ấy đã có người yêu khác?

Lý Khiêm lắc đầu, giọng nói nhỏ hần xuống:

- Tiểu Song, Hữu Văn sắp chết.

Tiểu Song lùi ra sau mấy bước, nàng loạng choạng như sắp té, phải dựa vào tường. Vũ Nông quay sang Lý Khiêm hét:

- Anh làm gì vậy? Anh định dọa Tiểu Song ư? Người đang mạnh khỏe như vậy sao lại chết? Phải nói rõ chứ?

Lý Khiêm nói một cách nghiêm trang:

- Tôi nói thật. Tôi đã gặp Hữu Văn ở bệnh viện Bình Dân, hôm ấy tôi bị cúm, đến đó khám bệnh, tôi đã chạm mặt ngay với một người ốm chỉ còn da bọc xương, một vị bác sĩ đang đuổi theo hắn, bảo hắn phải nhập viện, nhưng hắn không chịu. Tôi đã nhìn ra đó là Hữu Văn và Văn chỉ nói với tôi có mấy tiếng " Anh Lý Khiêm, nhờ anh về nói với Tiểu Song, là tác phẩm của tôi sắp hoàn thành!" Nói xong là Hữu Văn bỏ chạy mất. Tôi thấy lạ, quay lại tìm vị bác sĩ đã trị bệnh cho Văn. Tôi tự xưng là bạn của Hữu Văn, và vị bác sĩ đó đã cho tôi biết, trong bệnh án Hữu Văn đã giấu không cho biết quê quán thân nhân là ai cả. Vì vậy thật khó báo tin với gia đình là Hữu Văn đã bị chứng ung thư gan, bác sĩ còn cho biết bệnh của Văn đã tiềm ẩn năm sáu năm rồi và bây giờ cao lắm cậu ấy có thể

sống thêm khoảng ba tháng.

Anh Lý Khiêm ngừng nói, chúng tôi bàng hoàng. Một sự thật khó chấp nhận được. Tiểu Song mắt mở to nhìn anh Lý Khiêm, không chớp mắt. Lâu lắm mới nghẹn ngào hỏi:

- Anh có địa chỉ của Hữu Văn không?

- Tôi có chép lại theo sổ bệnh án của Hữu Văn đây. Tôi cũng không biết nên hành động thế nào nên trở về đây hội ý với các bạn.

Tiểu Song nắm chặt lấy tôi, tay nàng lạnh như đá:

- Chị Thi Bình, em chết mất!

Tôi dìu Tiểu Song đến ghế. Trong khi anh Thi Nghiêu bước nhanh đến máy điện thoại. Tôi chưa hiểu anh định làm gì thì đã nghe anh nói qua máy:

- Làm ơn cho tôi hai vé máy bay chuyển Cao Hùng sáng mai nhé?

Tiểu Song đột nhiên đứng thẳng người:

- Không. Em không thể đợi đến ngày mai, em sẽ ngồi xe tốc hành tối nay đến Cao Hùng.

Vũ Nông nói:

- Tối nay ư? Bây giờ đã chín giờ rưỡi tối rồi!

Anh Lý Khiêm nói:

- Mười giờ rưỡi tối nay còn một chuyến xe.

Thế là Tiểu Song vội vã bước, nhưng cái choáng váng ban nãy khiến sức khỏe của Tiểu Song chưa hồi phục, làm nàng ngã người vào anh Thi Nghiêu. Tiểu Song sẵn dịp nói:

- Anh Thi Nghiêu, em nhờ anh một chuyện được không?

- Em cứ nói.

- Anh còn nhớ lần trước khi chúng ta đến suối Ngoại Song để thu hình cảnh phim “Bên Dòng Nước” ở đây có mấy ngôi biệt thự rất đẹp, vậy nhờ anh lập tức muốn cho em một căn, giá mắc bao nhiêu cũng được, nếu không đủ tiền anh cho em mượn, em sẽ soạn nhạc trả bù lại anh!

- Anh sẽ đi ngay!

Tiểu Song nói như ra lệnh:

- Phải làm thế nào trong vòng ba hôm em với Hữu Văn có thể dọn vào đây ở. Em muốn tất cả đầu sẽ vào đó, anh Khiêm hãy giúp anh Thi Nghiêu trang trí giùm nhé. Suốt cuộc đời anh Hữu Văn chưa có một ngày anh ấy sống hạnh phúc, tiện nghi, bây giờ em muốn anh ấy phải được hưởng những ngày cuối cùng của đời mình một cách sung sướng thoải mái. Nếu các anh hiểu em, thì hãy giúp đỡ em!

Anh Lý Khiêm trấn an.

- Ba ngày ư? được rồi, Tiểu Song cứ yên tâm, tôi và anh Thi Nghiêu sẽ hoàn tất, còn đây là địa chỉ của Lưu Hữu Văn, nhưng cô nên nhớ rằng, bản thân của Văn cũng chưa biết mình lại bệnh nặng như vậy.

Tiểu Song gật đầu, quay qua tôi:

- Chị Thi Bình, chị cùng đi với em đến Cao Hùng nhé?

Và quay sang Vũ Nông, Tiểu Song nói.

- Anh Vũ Nông cho em mượn tạm chị Thi Bình, vì em sợ em yếu đuối quá.

Vũ Nông nói nhanh:

- Khỏi phải giải thích gì cả. Tôi sẽ mang bé San San về Nội, còn Thi Bình nhớ chăm sóc cho Tiểu Song.

Tất cả xảy ra một cách đột ngột, một cách rối loạn và dồn dập như trong giấc mơ. Một tiếng đồng hồ sau, tôi với Tiểu Song đã có mặt trên chuyến xe lửa tốc hành. Người khác không biết cảm xúc thế nào, riêng tôi lòng đầy rối rắm. Tiểu Song ngồi yên bên cạnh. Nàng trang nghiêm như một pho tượng, không biết nàng đang nghĩ gì? Xe lửa xinh xịch chạy về phía trước, Tiểu Song nhắm mắt lại. Tôi nắm lấy tay nàng hỏi:

- Tiểu Song, em thấy trong người thế nào?

- Em khỏe lắm chị ạ. Em đang nghĩ là số em, là cái số cô đơn. Sáu năm trước, cha em đã mất vì chứng ung thư, rồi bây giờ tới Hữu Văn. Em thường tự nhủ lòng mình phải cứng cỏi để đối diện với đời. Nhưng định mệnh đã trêu ghẹo chẳng bao giờ buông tha.

Giọng nói của Tiểu Song rất bình thản. Tôi chơi liên tưởng đến cái đêm đầu tiên cô ấy đến với gia đình tôi cũng giống như pho tượng đá lạnh lùng, đến lúc nằm lên giường mới buông tiếng khóc. Tôi nhìn Tiểu Song và hiểu rằng dưới cái bề ngoài yên lặng kia, trái tim của nàng đang rỉ máu. Tiểu Song! Tại sao định mệnh cứ bốn cột với em? và tôi nắm lấy tay Tiểu Song xiết mạnh.

Sáng hôm sau, chúng tôi đến Cao Hùng, thành phố còn phủ đầy sương. Trời dài bắc tháng này mưa như trút nhưng ở Cao Hùng thì nắng gắt. Chúng tôi xuống xe gọi chiếc taxi, theo địa chỉ của Hữu Văn đến nơi anh ấy ở. Xe dừng trước một con hẻm nhỏ, chúng

tôi xuống xe và cũng tìm được nhà. Đó là một ngôi nhà gỗ hai tầng, trông rất bệ rạc, phía dưới là một cửa hàng xe đạp, chứng tỏ Hữu Văn rất nghèo, không thể mướn riêng một căn nhà. Tiểu Song dừng lại và đứng trước cửa rất lâu, như cố nén lấy tình cảm của mình, tay mân mê chiếc mặt ngọc, tôi xúc động muốn khóc, Tiểu Song nói:

- Hãy cười lên đi chị Bình!

Tiểu Song nói với tôi nhưng như tự nhủ lòng mình. Tôi rất muốn cười nhưng không làm sao cười nổi. Một lúc sau có một cậu nhỏ bước ra.

- Máy cô kiếm ai vậy?

- Phải anh Lư Hữu Văn ở đây không?

- Ông ấy ở trên lầu.

Chúng tôi men theo cầu thang gỗ ọp ẹp lên lầu, bấy giờ trên lầu mới thấy còn được ngăn ra nhiều phòng nhỏ. Phòng của Hữu Văn ở cuối cùng nằm sát cầu tiêu, vừa bước đến cửa phòng đã nghe mùi hôi nồng nặc. Tôi thầm nghĩ, sống ở một nơi như vậy làm sao không bệnh? Tiểu Song ngần ngừ một chút rồi gõ cửa.

- Ai đấy?

Có tiếng của Hữu Văn từ bên trong vọng ra. Tiểu Song dựa vào thành cửa, mắt chớp chớp không trả lời.

Rồi cửa mở. Văn xuất hiện với chiếc mền cũ khoác trên lưng, tóc rối, râu ria lởm chởm đôi mắt sâu hoắm với chiếc cằm nhọn. Thật khó nhìn ra, chỉ có đôi mắt là có vẻ trong sáng của Văn ngày cũ. Nhìn thấy chúng tôi, chàng chững ra như đang nằm mơ. Văn đưa tay lên dụi mắt ghen lời hỏi:

- Có phải Tiểu Song đấy không?

Tiểu Song kéo tôi vào nhà, nàng chăm chú nhìn Hữu Văn, nét mặt đau khổ và nụ cười miễn cưỡng.

- Vâng, em đây. Anh không thích em đến đây à?

Lư Hữu Văn mở to mắt, mắt thoáng vui:

- Anh không dám tin đây là sự thật, vì em biết không mấy ngày nay không hiểu sao anh cứ nằm mơ thấy em.

Tiểu Song nhào tới úp mặt vào vai Hữu Văn, nàng nhướng người lên, tự động trao nụ hôn cho chồng, một thứ tình cảm mãnh liệt mà tôi chưa hề thấy. Tiểu Song như muốn dâng hiến tất cả tình cảm và sự nhớ nhung của mình cho Hữu Văn. Họ quện lấy nhau.

oOo

- Em đã đến đây, có phải là em đã tha thứ cho anh? Hay chỉ là một sự thương hại? Chắc hẳn là Lý Khiêm đã cho em biết. Họ bảo là anh bị bệnh nặng lắm phải không? Đừng tin hấn, anh rất khỏe, anh chỉ mệt mỗi một chút. Nhưng vì nếu nghe tin anh bệnh mà đến thì đó cũng là một điều rất hay.

Tiểu Song cắn nhẹ môi. Nàng muốn khóc nhưng rồi lại kềm được.

- Anh Văn, anh ác lắm! Sao xa cách bao nhiêu năm mà anh chẳng cho em biết một tí tin tức gì về anh cả?

Lư Hữu Văn buồn rầu:

- Anh làm sao dám cho em biết tin, khi anh chưa làm được một cái gì? Em có nhớ cái hôn ký giấy ly hôn không? Em đã cương quyết và thẳng thắn. Và anh đã nghĩ nếu anh chưa làm được gì thì anh sẽ không dám nhìn mặt em.

Tiểu Song nói.

- Chuyện đó em đã quên hết rồi. Hiện em chỉ còn nhớ đến hình ảnh hạnh phúc của chúng mình!

Lư Hữu Văn đau khổ.

- Em đừng lừa dối anh. Anh không tin điều đó vì lúc chúng ta sống gần nhau có giây phút nào là hạnh phúc đâu? Thời gian đó anh đã làm biết bao nhiêu sai lầm khiến em bị đau khổ, bị dày vò. Tiểu Song, em có hận anh không?

- Nếu còn hận anh em đã không đến!

Lư Hữu Văn xúc động:

- Tiểu Song em có biết không? Khi con người đánh mất tài sản quý báu của mình mới biết được giá trị của nó. Mấy năm nay anh đã suy nghĩ rất kỹ, nhiều lúc không tin rằng chính mình đã làm ra biết bao nhiêu chuyện tày trời như vậy. Em biết không? em là một con người độ lượng, anh đã làm em buồn mặc dù đã được em tha thứ rất nhiều lần, anh đã nghĩ hàng ngàn lần là anh đã mất em, vì những dày vò, những đau khổ mà anh đã gây ra cho em đến thần thánh hẳn cũng chưa chịu đựng nổi. Anh làm sao dám van xin em tha thứ? Em ly hôn để trừng phạt anh là đúng. Vì chỉ sau khi mất em, anh mới thấy yêu em vô cùng, mấy năm nay nhờ hồi hận, anh đã nuôi được ý chí, đó là phải cố gắng tập trung tinh thần và tình cảm để viết một cái gì đó cho em. Và em biết không anh đã viết được

thật sự, chứ không phải chỉ nói suông.

Lời của Văn khiến Tiểu Song khóc và Văn cũng khóc.

- Tiểu Song em có biết là anh yêu em vô cùng, nhưng tại sao yêu em mà lại cứ làm khổ em, cứ làm em khóc? Tiểu Song! đến bây giờ anh mới biết anh là một con người chẳng ra gì, tất cả những cao ngạo, những tự phụ mà anh có đều là những thứ ấu trĩ. Cái huênh hoang lớn tiếng của anh cũng chỉ để che đậy cái bất tài vô dụng của anh. Anh đã hiếp đáp, đã làm nhục em, trút lên đầu em bao nhiêu tội danh chẳng qua chỉ tại em hiểu anh quá nhiều. Tiểu Song, anh xin lỗi về những hành động tội lỗi của mình và để chuộc lại lỗi lầm đó anh đã viết, anh đã thật sự viết được, em hãy dành cho anh thêm ba tháng, là anh sẽ viết xong.

Hữu Văn bước tới bàn, lấy ra tập bản thảo thật dày, đặt vào tay Tiểu Song.

- Đây này em xem bằng chứng cho thấy anh đã viết được.

Tiểu Song cúi xuống nhìn xấp bản thảo, nàng lật từng trang và lệ đầm ướt má. Nàng xiết mạnh xấp bản thảo vào ngực mình, ngước lên nhìn Hữu Văn.

- Anh đã làm được điều em mơ ước và bây giờ em đến đây để rước anh về.

Lư Hữu Văn chững lại hỏi:

- Anh có nghe lầm chẳng?

- Không đâu, trước kia em đã nói với anh, bao giờ anh làm có kết quả là chúng ta lại trùng phùng.

- Nhưng anh phải cần thêm ba tháng nữa mới hoàn thành được tập truyện dày này. Hay là hãy để anh ở lại đây thêm ba tháng...

Tiểu Song cắt ngang.

- Không cần. Anh cứ về nhà rồi hoàn tất sau cũng không muộn, vì ngoài vị trí của một nhà văn ra anh còn là một người chồng, một người cha...

Lư Hữu Văn suy nghĩ một chút hỏi:

- Anh không có nghe lầm chứ? Em vẫn là của anh chứ?

Tiểu Song đứng nhón gót, hôn lên môi của Hữu Văn, nàng nói một cách thận trọng:

- Trước khi đến gặp anh, em đã đến với trái tim thương hại nhưng khi nhìn thấy tập bản thảo của anh thì em lại thấy kiêu hãnh. Anh Văn, em thành thật muốn anh trở về, bởi vì em còn yêu anh.

Thế là trong ngôi biệt thự bên bờ suối Ngoại Song, Tiểu Song và Hữu Văn lại trùng phùng. Ngôi nhà họ nằm bên dòng nước, buổi sáng họ ra vườn hứng sương, buổi chiều ngắm ánh tà dương bên suối. Bé San San từ sáng đến tối cười nói líu lo. Chúng tôi cũng thường đến đây vui chơi. Lư Hữu Văn làm việc rất cực khổ, chàng được Tiểu Song đưa đến bệnh viện Trung ương để khám bệnh, ở đây cũng có kết luận như ở Cao Hùng. Thuốc men chỉ giúp cho Văn giảm đau, ngoài ra không ngăn được cơn bệnh tiến triển. Hữu Văn như cũng biết được, chàng trân trọng từng phút từng giây. Tôi thường nghĩ, nếu lúc mới lấy nhau Văn giữ được lối sinh hoạt như hiện nay, thì hạnh phúc biết chừng nào. Bây giờ Văn bệnh, những hạnh phúc cuối đời, Tiểu Song dù sao cũng đã dành cho chồng những ngày tháng mật ngọt. Thời gian còn lại quá ngắn ngủi, có lẽ định mệnh muốn thế! Truyện của Hữu Văn viết có tựa đề “Những Chuyện Bình Thường Xảy Ra Trong Ngày”. Tiểu Song phụ chồng sửa chữa bản thảo, chạy lo việc in ấn. Một bữa khi ngồi bên Tiểu Song, Hữu Văn chợt nhìn ra chiếc mặt ngọc trên cổ của Tiểu Song, chàng hỏi:

- Ai đã tìm ra chiếc mặt ngọc này cho em vậy? Nếu anh đoán không lầm thì ngoài Chu

Thi Nghiêu ra không có người thứ hai nào tìm được. Tội nghiệp anh ấy quả ân cần...

Tiểu Song bối rối, hai tháng qua đã cố giữ để không cho Hữu Văn nhìn thấy, Tiểu Song định nói cái gì đó, nhưng Văn đã ngăn lại:

- Em phải mang chiếc mặt ngọc này luôn trong người, vì đây là món quà cưới của em. Em có nhớ là em từng nói với anh gì không? Chỉ có anh mới là người tàn tật, còn anh Chu Thi Nghiêu là người khỏe mạnh hoàn toàn!

- Đó là những lời nói lúc cãi nhau, anh còn để tâm làm gì?

Hữu Văn nắm lấy tay Tiểu Song:

- Anh đang nghĩ là em, một cô gái yếu đuối mà lại chữa lành cho hai gã đàn ông tàn tật như anh với Thi Nghiêu.

Lúc Hữu Văn nói, là tôi đang cùng bé San San lượm những hòn đá cuội bên bờ suối, nghe Văn nói tôi bàng hoàng, mắt tôi ướt, tôi cảm động vô cùng. Bây giờ tôi mới hiểu tại sao Hữu Văn được Tiểu Song yêu quý đợi chờ. Thì ra bên trong cái bản chất dễ thay đổi, Hữu Văn vẫn còn một trái tim thông minh và hiểu biết.

Sau đó một ngày bệnh của Hữu Văn đột ngột trở nặng, chàng được đưa vào nhà thương và từ đó không còn trở về nhà được nữa. Nhưng trước khi Hữu Văn chết, Tiểu Song cũng đã xuất bản được quyển “Những chuyện bình thường xảy ra trong ngày”. Nhờ vậy Văn cũng đã đọc được tác phẩm đầu tay mà cũng là tác phẩm cuối cùng của mình trước tác.

Tôi không biết quyển sách đó có hay hay không? có làm chấn động giới văn đàn hay đoạt giải Nobel hay không? Nhưng tôi nghĩ tất cả điều đó không quan trọng mà cái quan trọng ở đây là Hữu Văn đã viết được ở trang nhất của quyển sách có một lời tựa kia khi đọc tôi đã xúc động:

"Trước kia tôi nghĩ mình là một thiên tài. một thiên tài duy nhất trên cõi đời này. đương nhiên là một thiên tài tôi phải khác hẳn một thiên tài khác và những người chung quanh tôi đều bé nhỏ tầm thường, tôi khinh bỉ? những cái tầm thường, tôi giận dữ với những cái thông tục và tôi đã cảm thấy đau khổ khi đã sống trong những cái bình thường và thông tục đó. Thế là tôi la hét, tôi bi ca.

Rồi một ngày khác tôi chợt phát hiện ra, những người chung quanh tôi đều tự cho mình là thiên tài cả. họ cũng hận đời như tôi. Sự phát hiện đó làm tôi bàng hoàng, vì nó chứng minh cho tôi thấy tôi chỉ là một thiên tài tự nhận và cái tự nhận đó cho thấy tôi chỉ là một người bình thường, như bao nhiêu người bình thường khác. nói khác đi những gì mà tôi đau khổ và khinh bỉ thì đó là cái tôi.

Bây giờ thì tôi biết rằng tôi không phải là một thiên tài, tôi chỉ là một con người tầm thường, những gì tôi la hét, tôi ta thán chỉ là những la hét của một kẻ thô tục.

Thế là tôi viết quyển "Những chuyện bình thường xảy ra trong ngày" để cho những ai tự tôn, tự cho mình là cao cả đọc và quyển tiểu thuyết này tôi xin dành cho người vợ đã từng đau khổ vì tôi - Tiểu Song. tôi nghĩ rằng nếu trên đời này thật sự có những người không tầm thường thì đó chỉ có thể là vợ tôi mà thôi".

Đoạn văn này là đoạn văn mà tôi lãnh hội sâu sắc nhất.

hết: [Chương 22](#)

QUỲNH DAO

Bên Giòng Nước

Chương kết

Câu chuyện của Tiểu Song viết đến đây đúng ra đã được kết thúc, nhưng vẫn còn nhiều việc khác cần nói thêm một chút.

Sau khi Lư Hữu Văn qua đời, mộ chàng được xây trên triền núi ở phía Bắc Đâu Phu. Tiểu Song vẫn cùng bé San San ngụ trong ngôi biệt thự bên bờ suối Ngoại Song. Tiếng đàn của Tiểu Song và tiếng cười của bé San San hòa lẫn tiếng suối reo, tiếng gió thổi qua rừng thông tạo thành một bản nhạc khác phong phú.

Tôi nghĩ dù sao ở ngôi biệt thự kia, Tiểu Song cũng đã thật sự hưởng được tình yêu, hưởng được cuộc sống hôn nhân hạnh phúc. Tiểu Song đã yêu được người mình yêu mặc dù chỉ vồn vẹn có hai tháng, nhưng hai tháng đó rất tuyệt vời để giữ kỷ niệm cho đời mình. Tiểu Song đã thương lượng với chủ nhà dùng phương thức trả góp để mua hẳn ngôi biệt thự đó.

Cả nhà tôi vẫn còn yêu quý Tiểu Song, đám trẻ chúng tôi từ anh Thi Nghiêu cho đến tôi đều coi ngôi nhà của Tiểu Song là nơi tụ họp. Có lúc chúng tôi ở hẳn nơi đó qua đêm. Tiểu Song nay đã là một thiếu phụ dễ thương thanh nhã, nàng thường hay ngồi bên đàn dạo những nốt nhạc làm ấm màn đêm.

Quyển tiểu thuyết “Những chuyện bình thường xảy ra trong ngày” của Lư Hữu Văn bán không chạy lắm, nhưng cũng gây được tiếng vang trong giới văn nghệ. Tiếc là Hữu Văn

mồ đã xanh cỏ, không thấy được kết quả thành tích của mình. Tôi vẫn thường nghĩ, nếu lúc đầu Tiểu Song không cương quyết đưa chuyện ly dị ra, thì chưa hẳn Lư Hữu Văn đã viết được sách.

Tiểu Song thường ngồi bên một tảng đá lớn bên bờ suối, với quyển “Những chuyện bình thường xảy ra trong ngày” trên tay. Nàng ngồi đó lặng lẽ hàng giờ. Tôi biết rằng Tiểu Song đã thuộc lòng từng chữ, từng câu trong sách nhưng nàng vẫn xem. Nàng ngồi đó với mái tóc xõa dài lặng lẽ bên bờ suối, để suy tư, để tưởng nhớ. Nước vẫn chảy mãi, vẫn nhấp nhor, bóng của nàng lay động bên dòng. Tôi nhớ đến bản nhạc ngày xưa và Tiểu Song là hình ảnh người con gái bên sông.

Nội hay ghé qua thăm Tiểu Song, Nội vẫn yêu cô ấy như một cô cháu út, Nội vẫn thường nói riêng với tôi:

- Tiểu Song là người của nhà ta đấy con ạ.

Còn Tiểu Song? Tiểu Song có nghĩ như vậy không? Chúng tôi cũng không biết. Ông anh Thi Nghiêu của tôi vẫn giữ vững lập trường. Hữu Văn đã qua đời, mặc dầu anh không thẳng thắn bày tỏ tình cảm của mình đối với Tiểu Song, anh chỉ bày tỏ bằng cách lặng lẽ giúp đỡ chăm sóc người con gái mình hằng yêu quý. Nhiều lúc đến nhà Tiểu Song chơi, tôi thấy anh Thi Nghiêu ngồi với điều thuốc trên môi hàng giờ không nói, tôi thắc mắc không hiểu chuyện nhân quả có thật hay không? Hay là kiếp trước Tiểu Song đã thiếu nợ của Lư Hữu Văn và ông anh của tôi lại nợ Tiểu Song một món nợ tình?

Thời gian trôi qua thật nhanh, thấm thoát Hữu Văn mất đã một năm.

Buổi chiều hôm ấy, tôi, Vũ Nông và anh Thi Nghiêu cùng đến thăm Tiểu Song. Tiểu Song và bé San San đang ngồi bên bờ suối, bé nhìn thấy tôi và tung tăng chạy đến, với hai chiếc bím ngô nghĩnh phía sau. Tiểu Song đứng dậy dánh đáp một thiếu phụ đài các, bóng nàng in trên làn nước mờ ảo chợt làm tôi nhớ lại bản nhạc “Bên Dòng Nước”.

Sóng nước mây mù cỏ xanh non

Có người thiếu nữ đứng bên dòng

Và tôi xuôi ngược cùng năm tháng

Mơ được cùng ai cạnh mãi lòng.

Anh Thi Nghiêu nghe tôi hát, anh có vẻ xúc động, anh bước nhanh về phía Tiểu Song, nhìn nàng chăm chú:

- Tiểu Song, hai chúng ta không lẽ sống mãi thế này sao?

Tiểu Song cúi đầu không đáp. Anh Thi Nghiêu nói.

- Thôi được. Mấy năm nay, anh với em chỉ là chiếc bóng trong dòng. Nếu em muốn như vậy mãi thì anh đành đứng bên kia bờ lặng ngắm em. Em có nhìn thấy ngôi nhà mới bên kia không?

Tiểu Song nhìn qua bên kia sông, có một ngôi nhà mới xây.

- Ngôi nhà đó có dính dáng gì tới em?

Anh Thi Nghiêu khẳng định.

- Anh sẽ mua ngôi nhà kia. Anh sẽ ở đó và ngắm em bất cứ lúc nào, mưa hay nắng, sáng hay chiều. Anh sẽ chờ đợi em mãi cho đến bao giờ em chịu bắc nhịp cầu cho anh sang đây với em.

Tiểu Song chớp mắt thật lâu mới nói.

- Tại sao anh phải khổ như vậy?

Anh Thi Nghiêu nháy mắt.

- Ai bảo em là anh khổ? Người xưa từng nói đời là một chuỗi đợi chờ và hy vọng, kế tiếp, nếu anh có cả hai thứ đó thì có gì đâu mà khổ?

Tiểu Song yên lặng. Trong nước, bóng của hai người như chập chờn vào nhau. Nắng chiều hắt những tia nắng cuối cùng qua cành lá. Lòng tôi chợt vun đầy niềm tin. Tôi và Vũ Nông dẫn bé San San đi nơi khác. Một ngày sắp tắt để ngày mai đến và sẽ bắt đầu, sẽ đẹp hơn hôm nay...

HẾT.